Rok VII. Zeszyt 10, 11 i 12

WIADOMOŚCI ADMINISTRACYJNE

MIASTA KATOWIC

Październik-Grudzień 1935

Treść zeszytu 10—12:

Podatki

NAKŁADEM MAGISTRATU MIASTA KATOWIC
Redakcja i administr.: Miejski Urząd Statystyczny

Drukarnia Śląska, Sp. z ogr. odp. — Katowice.

ZBIÓR
STATUTÓW MIEJSCOWYCH

ważniejszych uchwał gminnych, regulaminów miejskich, najważniejszych rozporządzeń władz i t. d. obowiązujących na obszarze miasta Katowic

Podatki

KATOWICE 1935
Nakładem Magistratu Miasta Katowic

USTAWA

z dnia 14 kwietnia 1924 r. (Dz. U. Śl. Nr. 10 poz. 47) o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych ustawą z dnia 17 maja 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 14 poz. 24) ustawą z dnia 7 grudnia 1927 r. (Dz. U. Śl. Nr. 26 poz. 48) oraz ustawą z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr. 9 poz. 16).

CZĘŚĆ I.

A. PRZEPIS OGÓLNY.

Art. 1.

Uchwały w sprawie pobierania samoistnych podatków komunalnych podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych; natomiast uchwały w sprawie pobierania dodatków komunalnych do podatków państwowych wymagają zatwierdzenia przez władze nadzorcze tylko w wypadku w art. 10 przewidzianym.

B. POSZCZEGÓLNE PODATKI.

I. Podatki od gruntów i budynków poza obszarem gmin miejskich.

Art. 2.

1. Od gruntów i budynków położonych poza obszarem gmin miejskich mogą być pobierane podatki komunalne tylko w postaci dodatków do podatków państwowych od gruntów i budynków.

2. Z dozwolonego ustawą z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65 poz. 505) najwyższego łącznego obciążenia gruntów i budynków położonych poza obszarem gmin miejskich podatkami komunalnemi otrzymują:

a) gminy wiejskie 40%,

b) powiatowe związki komunalne 60%.

3. Gminy wiejskie mogą przekroczyć normę 40% tylko za zgodą Wydziału Powiatowego. W braku zgody rozstrzyga Rada Wojewódzka. — Władza ta decyduje także w razie zarzutu Wydziału Powiatowego przeciwko uchwalonej przez gminę wiejską normie 40% i niższej. Zarzut może być wniesiony w ciągu 14 dni po otrzymaniu wiadomości urzędowej o uchwale gminnej.

4. Do czasu wprowadzenia na obszar Województwa Śląskiego państwowego podatku od nieruchomości, gminy wiejskie mogą pobierać samoistny podatek od budynków. Do wymiaru i poboru tego podatku stosują się przepisy podane w art. 4 niniejszej ustawy. Dochód z tego tytułu przypada wyłącznie gminom wiejskim nawet wtenczas, gdyby po wprowadzeniu państwowego podatku od nieruchomości, gminy wiejskie pobierały ten dochód w formie dodatku do państwowego podatku od nieruchomości.

II. Podatek od gruntów na obszarze gmin miejskich.

Art. 3.

1. Podatek komunalny od gruntów, położonych na obszarze gmin miejskich może być pobierany w postaci dodatku do państwowego podatku gruntowego albo w postaci samoistnego podatku.

2. Podatkowi komunalnemu od gruntów podlegają także grunty wolne od państwowego podatku gruntowego. Podatek komunalny od tych gruntów może być pobierany tylko w postaci podatku samoistnego.

3. W uchwale związku komunalnego, dotyczącej pobierania samoistnego podatku mogą być przyjęte jako podstawy wymiaru podatku w obu wypadkach, przewidzianych w poprzednich ustępach: przychód z gruntu lub jego wartość, ustalona na podstawie przychodu (wartość użytkowa), samodzielnej klasyfikacji gminnej, lub ustalona — przez połączenie obu tych podstaw.

4. Z dozwolonego ustawą o państwowym podatku gruntowym najwyższego łącznego obciążenia gruntów podatkami komunalnemi otrzymują gminy miejskie niewydzielone z powiatowego związku komunalnego 60% a powiatowe związki komunalne 40%, zaś gminy miejskie wydzielone z powiatowego związku komunalnego 100%.

5. Wtych powiatach, w których ilość miast i gmin wiejskich o charakterze miejskim przewyższa ilość innych gmin, dochód z podatku gruntowego dzieli się w ten sposób, że: gminy otrzymują 40%, powiatowe związki komunalne 60%.

6. Place budowlane oraz grunty, które uzyskały charakter placów budowlanych wskutek pociągnięcia linji regulacyjnej ulic i placów mogą być opodatkowane samoistnym podatkiem także

poza granice najwyższego łącznego obciążenia gruntów podatkami komunalnemi. Podatek ten przypada w całości na rzecz interesowanych gmin.

III. Podatek od budynków.

Art. 4.

1. Od budynków, położonych na obszarze gmin miejskich i wiejskich, gminy mogą pobierać samoistny podatek według następujących zasad:

2. Za podstawę wymiaru podatku przyjmuje się wartość przedmiotu opodatkowania z wyłączeniem zainstalowanych maszyn i narzędzi służących do wykonywania przemysłu. Szczegółowe przepisy oraz sposób ustalania tej wartości określi rozporządzenie wykonawcze.

3. Wysokość stawki podatkowej ma być uchwalana przez gminy corocznie na okres roku budżetowego.

Wysokość tej stawki w przypadku gdy nie przekracza ona 6 ‰ (pro mille) podstawy wymiaru podatku, nie podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

4. **Opodatkowaniu nie podlegają:**

a) budynki lub ich części, należące do związków komunalnych oraz do prawnie uznanych instytucyj i związków wyznaniowych, dobroczynnych, naukowych i oświatowych, o ile te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez oddanie ich w najem,

b) położone na gruntach gmin wiejskich zabudowania, przeznaczone na magazyny i składy dla przechowywania ziemiopłodów tudzież inwentarzy.

5. Nowowznoszone budowle jak również części nadbudowane i przybudowane zarówno mieszkalne jak i przeznaczone do celów handlowych i przemysłowych, zwalnia się na okres lat 15 od podatku wymienionego w niniejszym artykule od dnia oddania ich choćby tylko do częściowego użytku, o ile budowle, nadbudowy, przybudowy ukończone będą do końca roku 1940.

IV. Podatek od kopalin.

Art. 5.

1. Na rzecz związków komunalnych pobiera się samoistny podatek od kopalin, a mianowicie od cynku, węgla i ołowiu.

2. Podatek wymierzony i pobierany będzie od ilości sprzedanego minerału na tych samych zasadach, co podatek państwowy węglowy, w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy i nie może

sunku do ilości pracowników, zatrudnionych w zakładach, położonych na ich obszarze, pozostałe 60% dzieli się na gminy zamieszkania według zasad, podanych wyżej pod lit. a).

Jeżeli jeden zakład rozciąga się na powierzchni lub pod powierzchnią dwóch lub więcej gmin, wtedy kwoty przypadające z tego zakładu na gminy wykonywania przedsiębiorstwa, dzieli się według wielkości zabudowanego na powierzchni terenu zakładowego z wyłączeniem terenów, zajętych pod domy mieszkalne i dojazdowych torów przemysłowych.

d) Za gminę wykonywania przedsiębiorstwa uważać należy przy stosowaniu przepisów tego artykułu gminę, na której obszarze znajdują się zakłady samodzielne, pomocnicze lub filje danego przedsiębiorstwa. Za gminę siedziby przedsiębiorstwa uważa się gminę, na której obszarze mieści się siedziba zarządu przedsiębiorstwa. Siedzibę tę, o ile chodzi o firmy zarejestrowane, wskazuje wpis do rejestru sądowego.

2. Udział i dodatek przypadający od dochodu z rolnictwa, leśnictwa, rybołóstwa, tudzież z przedsiębiorstw pobocznych dzieli się w ten sposób, iż gmina przypisu podatku otrzymuje z góry 10%, zaś resztę dzieli się na gminy położenia źródeł dochodowych w stosunku do wielkości obszaru, leżącego w poszczególnych gminach.

3. Udział w podatku i dodatek do podatku od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę przypadają gminom zamieszkania opodatkowanych pracowników.

Dodatek i udział, przypadający od dochodu z wymienionego źródła a pobrany od pracowników, zamieszkałych w gminach, na których obszarze nie pobiera się dodatku do państwowego podatku dochodowego, przypada na rzecz tej gminy, w której pobrany został dodatek (udział).

4. Udział i dodatek przypadający od dochodu z innych źródeł oraz od dochodów poniżej 15.000,— zł ze źródeł wymienionych w pkt. 1 niniejszego artykułu, otrzymują gminy przypisu podatku.

5. Z kwot przypadających na gminy w myśl postanowień zawartych w punktach 1—4 otrzymują powiatowe związki komunalne od gmin położonych na obszarze danego powiatu a mianowicie od gmin wiejskich o charakterze miejskim i od miast niewydzielonych 15%, zaś w kwotach przypadających na gminy wiejskie, uczestniczą w następujących wysokościach:

5% jeżeli dochód gminy z wymienionych wyżej źródeł, pobrany w ostatnim roku administracyjnym nie przekroczył 5.000,— zł,

10% przy dochodzie pobranym w ostatnim roku administracyjnym ponad 5.000,— zł do 30.000,— zł,

20% przy dochodzie ponad 30.000,— zł do 50.000,— zł,
30% przy dochodzie ponad 50.000,— zł do 100,000,— zł,
40% przy dochodzie ponad 100.000,— zł.

6. Jeżeli dana gmina nie uchwaliła poboru dodatków komunalnych do państwowego podatku dochodowego, wówczas nie otrzymuje udziałów od innych gmin, które miałyby jej przypaść jako gminie wykonywania przedsiębiorstwa lub gminie zamieszkania pracowników lub też z tytułu wymienionego w ustępie 2 niniejszego artykułu.

Jeżeli natomiast gmina uchwali procentowe stawki dodatku poniżej maksymalnej granicy obciążenia dochodu dodatkami komunalnemi ulegają również zmniejszeniu w odpowiednim stosunku udziały tejże gminy, należące się jej od innych gmin z wymienionych poprzednio tytułów. Uzyskana w obu powyższych przypadkach pozostałość przypada w całości na rzecz śląskiego komunalnego funduszu pożyczkowo - zapomogowego, utworzonego ustawą z dnia 8 lutego 1928 r. (Dz. U. Śl. Nr. 4 poz. 8).

Postanowienia powyższe mają zastosowanie jedynie do dodatków do państwowego podatku dochodowego a nie dotyczą udziału związków komunalnych w tym podatku.

7. Od wszelkich sum pieniężnych przekazywanych związkom komunalnym tytułem udziału i dodatku do państwowego podatku dochodowego, potrącać będą kasy skarbowe 3% na rzecz Śląskiego komunalnego funduszu pożyczkowo - zapomogowego utworzonego ustawą z dnia 8 lutego 1928 r. (Dz. U. Śl. Nr. 4 poz. 8). Potrącenia te będą dokonywane tak długo, aż sumy uzyskane z tych potrąceń osięgną kwotę 1.500.000,— zł. Wstrzymanie potrąceń zarządzi Śląska Rada Wojewódzka.

8. Rozdziału wpływów podatkowych według przepisów niniejszego artykułu dokonują powiatowe związki komunalne i miasta wydzielone z powiatowego związku komunalnego za wynagrodzeniem w wysokości 1% od kwot wypłacanych poszczególnym związkom komunalnym.

Wpływy podatkowe, które przypadały do uiszczenia przed wejściem w życie niniejszej ustawy, rozdzielać mają powiatowe związki komunalne według dotychczasowych zasad.

9. Od orzeczeń, ustalających rozdział sum podatkowych, służy interesowanemu związkowi komunalnemu, zależnie od siedziby władzy orzekającej, na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego sprzeciw do władzy orzekającej w ciągu 4 tygodni, a od orzeczenia, wydanego na skutek sprzeciwu, skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracynego w ciągu 2 tygodni, zaś na obszarze cieszyńskiej części Województwa Śląskiego sprzeciw do władzy orzekającej w ciągu 14 dni, a następnie odwołanie do Śląskiej Rady Wojewódzkiej w ciągu dni 14. Wniesienie środków odwoławczych nie ma mocy wstrzymującej.

VIII. **Podatek od spożycia, zużycia względnie produkcji.**

Art. 9.

1. Do wszystkich państwowych podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji z wyjątkiem podatku od **węgla, olejów mineralnych, soli i cukru,** oraz podatku wymienionego w art. 10 i łącznie z temi podatkami, pobierany będzie dodatek na rzecz związków komunalnych.

2. Dodatek ten wynosi 30% podatku od spirytusu i wyrobów wódczanych, wina i win musujących oraz od piwa, a 15% państwowego podatku od innych przedmiotów.

3. Wpływy z tego dodatku przypadają gminom miejskim i powiatowym związkom komunalnym, a to pierwszym w stosunku 60%, drugim zaś w stosunku 40% ogólnej sumy z wpływów z tego źródła. Podstawę rozdziału między gminy miejskie stanowi procentowa średnia arytmetyczna, ustalona na podstawie liczby mieszkańców w poszczególnych gminach miejskich i podatku przemysłowego, przypisanego na ich terenie w roku poprzedzającym rozdział, a pomiędzy powiatowe związki komunalne liczba mieszkańców w poszczególnych powiatach z wyłączeniem gmin miejskich.

4. Powiatowe związki komunalne są obowiązane wypłacić z otrzymanych sum 1/3 część gminom wiejskim a w cieszyńskiej części Województwa aż do wprowadzenia samorządu powiatowego 2/3 części. Sumy te rozdzielają się między gminy wiejskie według stosunku liczby mieszkańców gmin wiejskich do liczby mieszkańców powiatu z wyłączeniem gmin miejskich, a gminy wiejskie obowiązane są użyć je na cele inwestycyjne oraz na cele konserwacji i urządzeń gminnych.

5. Liczbę mieszkańców określa się według ostatniego urzędowego spisu ludności.

6. Przedmioty podlegające państwowym podatkom od spożycia, zużycia względnie produkcji, nie mogą być obciążone innemi podatkami komunalnemi.

Art. 10.

1. Gminy miejskie na swym obszarze, a powiatowe związki komunalne poza obszarem gmin miejskich, mogą pobierać dodatki do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych, oraz do opłat państwowych od wyrobu i magazynowania napojów winnych i miodu syconego.

2. Dodatki te nie mogą przenosić 100% opłaty państwowej od patentów na wyrób względnie 100% opłaty państwowej od patentu na sprzedaż trunków i przetworów wymienionych w poprzednim ustępie i będą pobierane łącznie z opłatami państwowemi

3. Uchwały w sprawie pobierania tych dodatków podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

4. Powiatowe związki komunalne są jednak obowiązane tym gminom wiejskim, na których obszarze wykonywane są przedsiębiorstwa i zajęcia, wymienione w ustępie 1 niniejszego artykułu, wypłacić połowę sumy pobranej w odnośnych gminach tytułem dodatków gminnych do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych w ciągu dni 14 po otrzymaniu tych dodatków.

IX. Opłata od umów o przeniesienie własności nieruchomości.

Art. 11.

1. Podatki (opłaty) od przyrostu wartości nieruchomości ustanowione na rzecz ciał samorządowych, nie mogą przekraczać 10% przyrostu wartości, obliczonej w złocie.

2. Gminy miejskie oraz powiatowe związki komunalne mogą wprowadzić opłatę komunalną od umów od przeniesienia własności nieruchomości. Opłata ta nie może przewyższać 50% państwowej opłaty stemplowej od tych umów.

3. Opłaty komunalne wymienione w ustępie 1 i 2 pobierają samoistnie:

a) gminy miejskie, jeżeli nieruchomość jest położona na obszarze tychże gmin,

b) powiatowe związki komunalne, jeżeli nieruchomość jest położona poza obszarem gmin miejskich.

Powiatowe związki komunalne są obowiązane przekazać połowę pobranej opłaty tym gminom wiejskim, na których obszarze nieruchomość jest położona. Jeżeli powiatowy związek komunalny nie uchwalił poboru opłaty, wolno gminom wiejskim uchwalić ją na recz swoją do wysokości 50% sumy, którą byłby uprawniony pobrać powiatowy związek komunalny.

4. Od wszystkich opłat i podatków wymienionych w art. 11 zwalnia się kooperatywy i spółdzielnie budowlane, oraz nowe budowle wznoszone przez osoby prywatne.

5. Wszelkie transakcje kupna — sprzedaży, związane z parcelacją obszarów należących do wielkiej własności ziemskiej, o ile są przeprowadzone przez Urząd Ziemski lub przedsiębiorstwa osadnicze o charakterze użyteczności publicznej, są zwolnione od opłaty podatku od przyrostu wartości.

X. Podatek od spadków i darowizn.

Art. 12.

1. Gminy miejskie i wiejskie mogą pobierać samoistny podatek od przedmiotów spadków i darowizn, położonych na ich obszarze do wysokości 10% państwowego podatku od spadku

i darowizn, przypadającego na odnośne przedmioty spadkowe lub darowane.

2. Jeżeli przedmioty spadkowe (darowane) znajdują się w obrębie kilku związków komunalnych, to każdy z nich pobiera podatek w takiej części, jaka odpowiada stosunkowi czystej wartości przedmiotów, znajdujących się w obrębie danego związku komunalnego do całej podstawy wymiaru.

3. Szczegółowe przepisy o rozdziale podatku zawierać będzie rozporządzenie wykonawcze, przyczem uwzględnione być powinne następujące zasady:

a) majątek ruchomy, otrzymany w drodze spadku (darowizn) uważa się jako położony w miejscu zamieszkania spadkodawcy (darującego), o ile zaś miejsce to znajduje się poza granicami Państwa, w miejscu siedziby władzy wymierzającej państwowy podatek od spadku (darowizn),

b) długi z wyjątkiem długów, zabezpieczonych na nieruchomości, uważa się jako ciążące na wszystkich przedmiotach spadkowych w stosunku do ich wartości.

XI. Podatek od plakatów i szyldów i podatek od anonsów.

Art. 13.

1. Gminom miejskim i wiejskim wolno pobierać od ogłaszających podatek od napisów i ogłoszeń umieszczanych na budynkach, słupach, kioskach lub podobnych miejscach, bądź rozlepianych, roznoszonych, wyświetlanych lub rozpowszechnianych w podobny sposób (podatek od plakatów).

2. Bliższy wymiar i sposób pobierania powyższego podatku określi wzorowy statut podatkowy, który ogłosi rozporządzenie wykonawcze.

3. Od podatku są zwolnione ogłoszenia, zamieszczane w czasopismach, wychodzących nie rzadziej jak w miesięcznych odstępach czasu, ogłoszenia urzędowe, ogłoszenia wyborcze do reprezentacji publicznych, ogłoszenia o odczytach i zgromadzeniach publicznych oraz ogłoszenia osób, poszukujących pracy. Podatkowi temu nie podlegają również napisy, znaki i godła, których umieszczenie na widoku publicznym w każdym poszczególnym wypadku nastąpiło wskutek nakazu przepisów prawnych lub postanowień władzy np. przepisane zewnętrzne oznaczenie zakładów i predsiębiorstw przemysłowych i handlowych, lekarzy, adwokatów, itd., bez względu na wielkość tego napisu czy godła.

4. Bliższy sposób pobierania podatku od plakatów, szyldów i podatku od anonsów, określi wzorowy statut podatkowy, który ogłosi rozporządzenie wykonawcze.

XII. Podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

Art. 14.

1. Gminy miejskie winny, gminy zaś wiejskie mogą pobierać podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

2. Oprócz podatku od wstępu na wyścigi i podobne widowiska połączone z grą lub zakładami, wolno pobierać także podatki od stawek gry lub zakładów i od wygranych.

3. Do przedstawień teatralnych i występów o wyższej wartości artystycznej lub naukowej, oraz do przedstawień utworów i filmów krajowych winny być stosowane ulgowe stawki podatkowe. Przedstawienia amatorskie (teatry ludowe) nie podlegają opodatkowaniu.

4. Podatkowi od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk nie podlegają wszelkie amatorskie zawody sportowe — z wyjątkiem zawodów konnych. Pod amatorskiemi zawodami sportowemi rozumieć należy te zawody, w których uczestniczą jedynie osoby uprawiające sport z zamiłowania i w związku z tem nie otrzymujące żadnych nagród pieniężnych. Tych zawodów, w których jedna ze stron lub poszczególne osoby są zawodowcami, nie należy podciągać pod pojęcia amatorskich zawodów sportowych.

XIII. Podatek od prawa polowania.

Art. 15.

1. Gminy wiejskie i miejskie mogą za wykonanie praw polowania pobierać podatek komunalny z tytułu dzierżawy polowania lub innych tytułów prawnych z wyjątkiem prawa własności.

2. Najwyższe normy podatku określi dla poszczególnych stref Rada Wojewódzka.

3. Rozporządzenie wykonawcze może uzależnić wykonywanie prawa polowania od wykazania zapłaty podatku.

XIV. Inne podatki.

Art. 16.

Gminom miejskim na ich obszarze a powiatowym związkom komunalnym poza obszarem gmin miejskich, wolno za zgodą Rady Wojewódzkiej pobierać prócz podatków wymienionych w niniejszej ustawie, samoistne podatki obciążające inne źródła nie wymienione w niniejszej ustawie.

Art. 17.

1. Podatek od majątku i podatek od kapitałów i rent nie może być pobierany na rzecz związków komunalnych.

2. Źródeł, które są obciążone podatkami wymienionemi w tejże ustawie, nie wolno ponownie obciążać samoistnymi podatkami z wyłączeniem podatków, przeznaczonych na ściśle określone inwestycyjne cele, pobieranych w wyjątkowych wypadkach przez oznaczony okres czasu a nie przenoszących 50% podatków komunalnych, dopuszczonych niniejszą ustawą czy to w postaci samoistnych podatków, czy też w postaci dodatków do podatków państwowych.

3. Również nie mogą być pobierane na rzecz związków komunalnych podatki od posiadania przedmiotów majątkowych z wyjątkiem podatku od posiadania przedmiotów zbytku, służących do osobistego użytku (samochodów, ekwipaży, wierzchowców itd.).

C. PODZIAŁ WPŁYWÓW Z PODATKÓW MIĘDZY WSPÓŁUPRAWNIONE ZWIĄZKI KOMUNALNE.

Art. 18.

Przepisy, które wyda Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu w rozporządzeniu wykonawczem do ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 94 poz. 747) celem określenia sposobu obliczenia udziałów kilku współuprawnionych związków komunalnych we wpływach z poszczególnych podatków i celem zapobieżenia wielokrotnemu opodatkowaniu płatników na rzecz związków komunalnych, będą odpowiednio stosowane w Województwie Śląskiem za zgodą Rady Wojewódzkiej.

Jeżeli ustawa niniejsza w poszczególnych przypadkach nie stanowi inaczej, wydziały powiatowe z tytułu rozdziału podatku nie otrzymują odszkodowania.

CZĘŚĆ II.

OPŁATY i SPECJALNE DOPŁATY.

A. Opłaty.

Art. 19.

1. Związki komunalne winny pobierać opłaty za używanie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego, zaś mogą je pobierać za czynności i poświadczenia urzędowe organów komunalnych (opłaty administracyjne).

2. Uchwały w przedmiocie pobierania powyższych opłat nie podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

3. Władza nadzorcza może jednak zmienić lub znieść uchwały dotyczące opłat w ustępie 1) wymienionych, gdyby się okazało, że opłaty administracyjne są niewspółmiernie wysokie w stosunku do kosztów utrzymania tej gałęzi Zarządu komunalnego, za której czynności opłaty są pobierane.

Art. 20.

1. Przedsiębiorstwa komunalne mają być w ten sposób administrowane, ażeby dochody z nich uzyskane pokryły conajmniej koszta eksplotacji łącznie z oprocentowaniem i amortyzacją kapitału zakładowego.

2. Uchwały w przedmiocie pobierania opłat za używanie przedsiębiorstw komunalnych względnie cen za dostarczone przez nie przedmioty, nie podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej. Jeżeli atoli opłaty (ceny nie pokrywają kosztów łącznie z oprocentowaniem i amortyzacją kapitału zakładowego, władza nadzorcza może w takim wypadku nakazać podwyższenie opłat) (cen).

Wyjątek stanowią urządzenia służące do podniesienia hygjeny i oświaty, przy których wysokie opłaty mogłyby uniemożliwić korzystania z nich ludności niezamożnej.

Art. 21.

1. Związkom komunalnym wolno celem uzyskania funduszów obrotowych na utrzymywanie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz przedsiębiorstw pobierać zaliczki na opłaty (art. 19 i 20) od osób, korzystających z tychże zakładów, urządzeń i przedsiębiorstw.

2 Wysokość zaliczek może być różniczkowana według stopnia zamożności tych osób. W razie udowodnionego ubóstwa zaliczka nie powinna być pobierana.

3. Uchwały w przedmiocie pobierania zaliczek, przewyższających jednomiesięczną opłatę, podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

Art. 22.

1. Przepisy dotychczasowych ustaw o komunalnych opłatach na cele specjalne pozostają bez zmiany.

2. Wysokość tych opłat podlega regulacji w myśl art. 57.

3. Uchwały w przedmiocie ustanowienia i zmiany wysokości tych opłat podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

B. SPECJALNE DOPŁATY.

Art. 23.

1. Związki komunalne winny pobierać na pokrycie kosztów założenia i utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego specjalne dopłaty od tych właścicieli nieruchomości, przedsię-

biorstw przemysłowych i handlowych, którym te urządzenia i zakłady przynoszą szczególne korzyści gospodarcze lub udogodnienia. Wysokość specjalnej dopłaty — winna być stopniowana w stosunku do wartości osiągniętych korzyści gospodarczych względnie udogodnień.

2. Odwołanie się tych właścicieli wymienionych w ustępie 1) wniesione wterminie, podlega rozstrzygnięciu władzy nadzorczej, wskazanej w art. 27. Dopóki rozstrzygnięcie nie nastąpi, uchwała nie może być wykonaną w stosunku do osoby, która wniosła odwołanie.

3. Związki komunalne mogą na skutek osobnej uchwały nie pobierać specjalnych dopłat, jeżeli pokrycie kosztów założenia i utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego komunalnymi podatkami, opłatami lub innymi dochodami jest wskazane w interesie publicznym. Uchwała taka podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej (art. 27).

Art. 24.

1. Na pokrycie kosztów założenia i utrzymania zakładów i urządzeń dobra publicznego, powiatowe związki komunalne mogą pobierać specjalne dopłaty od mieszkańców tych niewydzielonych z powiatu gmin miejskich, którym te zakłady i urządzenia przynoszą korzyści i udogodnienia.

2. Wymiar i pobór dopłat, obliczonych na podstawie podatków państwowych, winien być dokonywany w ten sposób, jak wymiar i pobór dodatków do odnośnych podatków państwowych na rzecz gmin miejskich.

3. Uchwała powiatowego związku komunalnego w sprawie poboru specjalnych dopłat w myśl niniejszego artykułu podlega zatwierdzeniu Rady Wojewódzkiej.

CZĘŚĆ III.

INNE ŹRÓDŁA DOCHODOWE.

Art. 25.

Uchwały związków komunalnych w sprawie zaciągnięcia pożyczek i objęcia poręki z wyjątkiem pożyczek przeznaczonych na czasowe zasilenie funduszów kasowych, wymagają zatwierdzenia władz nadzorczych (art. 27).

Art. 26.

Powiatowe związki komunalne powinny ze swych dochodów udzielać zapomóg tym gminom wiejskim, których dochody mimo wyzyskania wszystkich źródeł dochodowych są tak szczupłe, że nie wystarczają na pokrycie wydatków bieżących.

CZĘŚĆ IV.

WŁADZE NADZORCZE i ICH POSTĘPOWANIE.

Art. 27.

Władzami nadzorczemi, właściwemi do działania w myśl niniejszej ustawy, o ile ona inaczej nie postanawia są:

a) w stosunku do gmin wiejskich bez względu na charakter tychże gmin wydziały powiatowe, a w cieszyńskiej części Województwa aż do wprowadzenia samorządu powiatowego, Rada Wojewódzka,

b) w stosunku do gmin miejskich i do powiatowych związków komunalnych Rada Wojewódzka.

Art. 28.

1. Przeciw orzeczeniu Wydziału Powiatowego służy, o ile ustawa niniejsza inaczej nie postanawia, związkom komunalnym, a w wypadkach przewidzianych w art. 23 także osobom interesowanym, prawo wniesienia odwołania w ciągu 14 dni po doręczeniu orzeczenia.

2. Władzą powołaną do rozstrzygnięcia tych odwołań i decydującą ostatecznie, jest Rada Wojewódzka.

Art. 29.

1. Uchwała podlegająca zatwierdzeniu, winna być w ciągu dni 15 po jej powzięciu skierowana wraz z danemi, które wskaże rozporządzenie wykonawcze, bezpośrednio do przełożonej władzy nadzorczej. Jeżeli władza ta nie jest właściwą do zatwierdzenia uchwały, obowiązaną jest w ciągu dalszych dni 7 uchwałę skierować do właściwej władzy nadzorczej, która w dniu otrzymania uchwały wyda poświadczenie odbioru.

2. Jeżeli uchwała jest należycie poparta danemi, wskazanemi w rozporządzeniu wykonawczem, władza nadzorcza wyda swe decyzje w przedmiocie zatwierdzenia w ciągu dalszych 30 dni, w razie braku tych danych, zwróci ją w ciągu tygodnia po otrzymaniu uchwały do uzupełnienia.

3. Za dzień zawiadomienia o decyzji władzy nadzorczej w razie nadania na pocztę, uważa się dzień nadania na pocztę.

Art. 30.

Uchwała zatwierdzona ma moc obowiązującą od dnia jej powzięcia, jeżeli w uchwale lub w zatwierdzeniu nie jest oznaczony dzień późniejszy.

Art. 31.

Władza nadzorcza może odmówić rozpoznanie uchwały, nieprzedłożonej w terminie oznaczonym w art. 29 ustęp 1).

Art. 32.

O ile według innych ustaw uchwały związków komunalnych w sprawie pobierania podatku, opłat i dopłat względnie składek oraz zaciągania pożyczek, podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych, władzami właściwemi do zatwierdzenia tych uchwał są władze nadzorcze, wskazane w art. 27 przyczem artykuły 27—31 mają odpowiednie zastosowanie.

CZĘŚĆ V.

WYMIAR i POBÓR DANIN KOMUNALNYCH.

Art. 33.

1. Wymiar i pobór samoistnych podatków komunalnych uskutecznia zarząd związku komunalnego lub organ przez ten zarząd upoważniony.

2. Wymiar i pobór dodatków komunalnych do podatków (opłat) państwowych, uskutecznia władza powołana do poboru i wymiaru podatków.

Art. 34.

1. Celem uzyskania wymiaru samoistnych danin komunalnych, zarząd związku komunalnego lub organ przez ten zarząd upoważniony, mają prawo:

a) żądać od stron lub ich zastępców prawnych oraz świadków i znawców odpowiedzi na określone pytania, w razie zaś wątpliwości co do udzielonych odpowiedzi, żądać od stron lub ich zastępców prawnych przedłożenia ksiąg handlowych i gospodarczych oraz innych dowodów,

b) zwracać się do zarządów innych związków komunalnych jakoteż do władz państwowych o podanie podstaw opodatkowania, ujawnionych w wymiarze podatków państwowych i komunalnych.

2. Władze i organy komunalne zarówno jak i znawcy winny zachować w tajemnicy okoliczności i dane, które doszły do ich wiadomości przy wykonywaniu wspomnianych czynności.

Art. 35.

1. Aż do ustalenia wysokości dodatków komunalnych za rok bieżący pobiera się dodatki tymczasowe według normy ustalonej na rok poprzedni.

2. Kwota pobranych tymczasowo dodatków komunalnych będzie zaliczona na ich należność ostatecznie ustaloną.

Art. 36.

O wymiarze samoistnych podatków komunalnych winien być każdy płatnik zawiadomiony indywidualnie przez doręczenie orzeczenia wymiarowego, o ile ustawy lub statuty podatkowe nie przewidują odmiennego sposobu zawiadomienia.

Art. 37.

W razie poboru dodatku komunalnego do podatków (opłat) państwowych, Zarząd związku komunalnego winien normę dodatku podać do wiadomości publicznej przez ogłoszenia w sposób w danej miejscowości przyjęty. Tak samo winny być ogłoszone uchwały w przedmiocie pobierania samoistnych podatków i opłat.

Art. 38.

1. Przeciwko wymiarowi samoistnych danin komunalnych służy płatnikowi prawo wniesienia odwołania wciągu dni 14 do władz nadzorczych za pośrednictwem władzy, która dokonała wymiaru.

2. Termin 14 dniowy biegnie od dnia następnego po zawiadomieniu płatnika o wymiarze podatku względnie po wezwaniu go do uiszczenia danin innego rodzaju, o ile ustawy lub uchwały o poborze danin nie zawierają odmiennych postanowień.

3. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku terminowego uiszczenia daniny.

4. Władzami powołanemi do rozstrzygania i decydującemi ostatecznie są w cieszyńskiej części Województwa władze powołane w art. 27.

5. Przepisy o środkach prawnych, służących płatnikom w górnośląskiej części Województwa przeciwko pociąganiu ich do opłacania danin komunalnych pozostają bez zmiany.

Art. 39.

1. Odrębne odwołania przeciwko wymiarowi dodatków do podatków państwowych są dopuszczalne tylko w razie zaprzeczenia prawa związku komunalnego do pobierania dodatków wogóle lub według stopy, określonej w orzeczeniu wymiarowem. Do takich odwołań stosuje się odpowiednio postanowienia zawarte w art. 38.

2. Poza wypadkiem wspomnianym w ustępie 1) odwołania przeciwko wymiarowi dodatków do podatków winny być wnoszone łącznie z reklamacjami, skargami lub odwołaniami przeciwko wymiarowi podatków państwowych.

Art. 40.

Podwyższenie, zniżenie, uchylenie, odpisanie, odroczenie zapłaty, lub zwrot podatku państwowego pociąga za sobą z mocy prawa odpowiednie podwyższenie, zniżenie, uchylenie, odpisanie, odroczenie zapłaty lub zwrot dodatku komunalnego.

Art. 41.

1. Zwrot dodatków zarządza władza, która pobrała podatki (opłaty państwowe).

2. O ile kwota dodatku komunalnego, ulegająca zwrotowi, nie będzie mogła być pokryta drogą potrącenia z wpływów należnych związkowi komunalnemu przy następnej wypłacie (art. 47) winien związek komunalny dokonać zwrotu na wezwanie w ciągu dni 14.

Art. 42.

Artykuły 40 i 41 nie mają zastosowania w górnośląskiej części Województwa, gdy dodatki komunalne do podatków państwowych, pobierane są samodzielnie przez związki komunalne. W tych wypadkach obowiązują dotychczasowe przepisy.

Art. 43.

1. Statuty samoistnych danin komunalnych winny ściśle oznaczać terminy płatności tych danin. W braku takiego oznaczenia zapłata winna nastąpić w terminie, ustalonym w orzeczeniu wymiarowem.

2. Dodatki komunalne do podatków państwowych winny być uiszczane równocześnie z podatkami (opłatami) państwowemi.

Art. 44.

1. Nieuiszczone we właściwym terminie samoistne daniny komunalne ściąga zarząd związku komunalnego w drodze egzekucji, do której stosuje się odpowiednio przepisy o egzekucji podatków i opłat państwowych.

2. Powiatowe związki komunalne mogą ściągać podatki albo samodzielnie albo przy pomocy zarządów gmin miejskich i wiejskich.

3. W cieszyńskiej części Województwa nieuiszczone we właściwym terminie samoistne daniny komunalne mogą być ściągane w drodze egzekucji sądowej na podstawie ustawy z 27 maja 1926 r (Austr. Dz. U. P. nr. 79).

4. Przepisy o ściąganiu danin w drodze egzekucji sądowej w górnośląskiej części Województwa nie ulegają zmianie.

Art. 45.

W razie nieuiszczenia we właściwym terminie danin komunalnych związki komunalne mogą pobierać odsetki i kary za zwłokę, oraz koszty egzekucyjne według norm obowiązujących przy podatkach (opłatach) państwowych.

Art. 46.

Wpłaty na podatki (opłaty) państwowe, do których przypisane są dodatki komunalne, rozkłada się proporcjonalnie na po-

datki państwowe i dodatki wszystkich związków komunalnych z przynależnemi odsetkami i karami za zwłokę.

Art. 47.

1. Sumy wpływów z dodatków komunalnych do podatków (opłat) pańswowych oraz z odsetek i kar za zwłokę z każdego miesiąca, będą wypłacone związkom komunalnym, uprawnionym do ich poboru w najkrótszym czasie, najpóźniej do dni 14 po upływie miesiąca.

2. Dodatki do podatków od spożycia, zużycia wzgl. produkcji (art. 9.) będą przekazywane do dni 15 na rzecz związków komunalnych.

Art. 48.

Przepisy o poborze podatków (opłat) państwowych, w szczególności o obowiązku zapłaty, terminie płatności, sposobie przymusowego ściągania z majątku ruchomego i nieruchomego, prawie zastawu na nieruchomości, odpisania z powodu niemożności ściągnięcia, przedawnieniu wymiaru i prawa ściągania oraz o prawie pierwszeństwa zastawnego na nieruchomościach, stosuje się odpowiednio do poboru dodatków od tych podatków (opłat) na rzecz związków komunalnych.

Art. 49.

1. Powiatowe związki komunalne w górnośląskiej części Województwa pobierają podatki bezpośrednio od indywidualnych płatników.

2. Postanowienie ustawy o daninach komunalnych z dnia 14 lipca 1893 r. (Zb. U. Pr. str. 152) dotyczące komunalnych podatków bezpośrednich z wyjątkiem przepisów o środkach prawnych, stosuje się odpowiednio do bezpośrednich podatków powiatowych, ze zmianami wprowadzonemi późniejszemi ustawami jak również ustawą niniejszą.

3. Płatnikom przysługują środki prawne w myśl § 14 ustęp 2) i § 11 ustęp 4) i 5) ustawy o daninach powiatowych i prowincjonalnych z dnia 23 kwietnia 1906 r. (Zb. U. Pr. str. 159).

CZĘŚĆ VI.

KARY.

Art. 50.

1. Kto w zamiarze uchylenia się od obowiązku płacenia danin komunalnych składa wobec właściwej władzy komunalnej nieprawdziwe lub niezupełne zeznania, albo też w tym samym zamiarze odmawia odpowiedzi na określone pytania, albo usuwa

przedmioty podlegające daninom komunalnym, albo przedmiotów takich nie zgłasza do opodatkowania, podlega karze pieniężnej do wysokości 20-krotnej sumy daniny utraconej lub na utratę narażonej.

2. Kara nie uwalnia płatnika od obowiązku zapłacenia daniny.

3. Współwinny podlega karze zarówno ze sprawcą.

Art. 51.

Kto wezwany w charakterze świadka lub znawcy w zamiarze uwolnienia innej osoby od obowiązku płacenia danin komunalnych wobec właściwej władzy komunalnej odmawia złożenia lub składa fałszywe zeznania, podlega karze pieniężnej w pierwszym wypadku do wysokości 500,— zł polskich, w drugim wypadku do wysokości 1000,— złotych polskich.

Art. 52.

Kto jako członek zarządu komunalnego, urzędnik lub funkcjonarjusz komunalny bez upoważnienia właściwej władzy ujawni osobom niepowołanym okoliczności i dane, które doszły do jego wiadomości przy wykonywaniu czynności wymienionych w art. 34, podlega karze aresztu na czas do 3 miesięcy i karze pieniężnej w wysokości do 3000,— zł polskich lub jednej z tych kar.

Art. 53

1. Kary pieniężne za czyny wymienione w art. 50 i 51 wymierza zarząd związku komunalnego.

2. Do żądania strony rozpatrzenia sprawy w drodze sądowej ma zastosowanie art. 640 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r. zawierającego kodeks postępowania karnego (Dz. U. R. P. Nr. 33 poz. 313) w brzmieniu obwieszczenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83 poz. 725).

3. Kary pieniężne nałożone na mocy art. 50 i 51 podlegają egzekucji narówni z daninami komunalnemi i wpływają do kasy związku komunalnego uprawnionego do poboru daniny.

4. Do orzekania w sprawach o czyny wymienione w art. 52 są wyłącznie właściwe sądy grodzkie.

Art. 54

Karę pieniężną na mocy art. 50 i 51 lub 52 w razie niemożności ściągnięcia zamienia sąd grodzki na karę pozbawienia wolności na czas do trzech miesięcy.

Art. 55.

1. W uchwałach związków komunanlych mogą być przewidziane kary porządkowe do wysokości 350,— złotych polskich za wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze danin

komunalnych oraz statutom i stawkom podatkowym opartym na tych przepisach.

2. Uchwały takie (ustęp 1) podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych.

3. Kary wymierza zarząd związku komunalnego.

4. Do kar nałożonych na podstawie niniejszego artykułu mają zastosowanie przepisy zawarte w ustępie 2) i 3) art. 53.

CZĘŚĆ VII.

PRZEPISY OGÓLNE.

Art. 56.

Do dodatków komunalnych do poszczególnych podatków (opłat) państwowych, jak również do komunalnych podatków samoistnych opłat, dopłat i kar pieniężnych mają odpowiednie zastosowanie postanowienia ustawy z 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127 poz. 1044).

Art. 57.

O ile ustawy nałożą na związki komunalne nowe zadania, winny one zapewnić dostateczne źródła dochodów na pokrycie wydatków połączonych ze spełnieniem tych zadań.

Art. 58.

Budżet związków komunalnych winien być zarówno pod względem okresu budżetowego jak i pod względem jednostki obliczeniowej dostosowany do budżetu Państwa.

Rozporządzenie wykonawcze określi termin zarówno wyłożenia budżetu związków komunalnych do publicznej wiadomości jak i uchwalenia budżetu.

Art. 59.

Wyrazy „związki komunalne“ użyte w niniejszej ustawie bez bliższego określenia, oznaczają powiatowe związki komunalne jakoteż gminy wiejskie i miejskie.

Art. 60.

Przepisy niniejszej ustawy, dotyczące gmin miejskich mają zastosowanie także do gmin wiejskich o charakterze miejskim.

Gminy wiejskie o charakterze miejskim oznacza uchwałą Śląska Rada Wojewódzka.

Przepisy tego artykułu nie naruszają postanowień art. 27 ustawy.

Art. 61.

Aż do wprowadzenia samorządu powiatowego w cieszyńskiej części Województwa, uprawnienia, służące powiatowym związ-

kom komunalnym z mocy niniejszej ustawy służą Wydziałom Dróg Powiatowych, z drugiej strony Wydziały te spełniają obowiązki, ciążące z mocy niniejszej ustawy na powiatowych związkach komunalnych.

Art. 62.

Aż do zlikwidowania obszarów dworskich w górnośląskiej części Województwa na podstawie ustawy z dnia 10 lipca 1923 r. (Dz. U. Śl. Nr. 29 poz. 161) uprawnienia, służące gminom z mocy niniejszej ustawy, służą na obszarach dworskich powiatowym związkom komunalnym, które zobowiązane są oddać sąsiadującym z tymi obszarami gminom tę część dochodu, jakaby im z tego tytułu przypadła po połączeniu się z temi obszarami. W razie sporu co do podziału tych podatków, rozstrzyga Rada Wojewódzka.

CZĘŚĆ VIII.

PRZEPISY KOŃCOWE.

Art. 63.

1. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dn. 1 kwietnia 1933 r.

2. Przepisy dotyczące poboru podatków komunalnych, wymienione w art. 2 i 3 obowiązują od 1 stycznia 1923 r.

3. Przepisy art. 7 ustępu 1, 2 i 3 obowiązują w cieszyńskiej części Województwa od 1 stycznia 1923 r., na górnośląskiej części Województwa z chwilą rozciągnięcia ustawy z 14 maja 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58 poz. 412).

4. Przepisy co do pobierania podatków komunalnych, wymienionych w artykułach 5, 6, 9, 11, 12, 13 i 14 nabierają mocy z pierwszym dniem następnego miesiąca po ogłoszeniu niniejszej ustawy.

5. Komunalne podatki samoistne i dodatki do podatków pobrane na rok podatkowy 1924 na zasadzie przepisów obowiązujących do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, podlegają zaliczeniu na poczet właściwych danin należnych związkom komunalnym na podstawie tej ustawy.

6. Związki komunalne są obowiązane uzgodnić swe uchwały, statuty, regulaminy itp. dotyczące danin komunalnych, z przepisami niniejszej ustawy najpóźniej do końca września 1924 r. — Uchwały te tracą moc obowiązującą z dniem 30 września 1924 r.

Art. 64.

Przepisy ustaw, sprzeczne z niniejszą ustawą, tracą moc obowiązującą, o ile inne ustawy powołują się na takie przepisy należy zamiast nich odpowiednio stosować przepisy niniejszej ustawy.

Art. 65.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Wojewodzie.

O D P I S

Nr. 20 Katowice, dnia 20 czerwca 1934 r. Rok XIII.
Gazeta Urzędowa Województwa Śląskiego.

S T A T U T
miasta Katowic
z dnia 23 kwietnia 1934 r.
o samoistnym podatku komunalnym od placów budowlanych i gruntów, które uzyskały charakter placów budowlanych przez pociągnięcie linij regulacyjnych ulic i placów.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu ogłoszonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17 poz. 30) zmienionej ustawą z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr. 9 poz. 16) wprowadza się za zgodą Rady Miejskiej na rzecz miasta Katowic podatek od placów budowlanych i gruntów, które uzyskały charakter placów budowlanych przez pociągnięcie lini regulacyjnych ulic i placów.

§ 1.

Opodatkowaniu podlegają place budowlane i grunty, które uzyskały charakter placów budowlanych przez pociągnięcie linij regulacyjnych ulic i placów.

Za plac budowlany w rozumieniu niniejszego statutu należy uważać teren, nadający się według przepisów policyjno-budowlanych do zabudowania i przylegający do już istniejących ulic wzgl. placów w głębokości do 50 m. Za grunt o charrakterze placu budowlanego należy uważać teren, który wprawdzie nadaje się do zabudowy, nie przylega jednak do już istniejących ulic względnie placów.

§ 2.

Od podatku zwolnione są:

1. Place budowlane i grunty o charakterze placów budowlanych, należące do Skarbu Państwa, Skarbu Śląskiego, do

Związków Komunalnych oraz do prawnie uznanych instytucyj i związków wyznaniowych, dobroczynnych, naukowych i oświatowych, o ile te nieruchomości nie przynoszą dochodu przez oddanie ich w dzierżawę.

2. Place budowlane i grunty o charakterze placów budowlanych, należące do przedstawicielstw państw obcych, o ile te nieruchomości nie przynoszą dochodu przez oddanie ich w dzierżawę.

§ 3.

Do uiszczenia podatku obowiązani są właściciele przedmiotów opodatkowania. Przy współwłasności na przedmiocie opodatkowania powstaje zobowiązanie wspólne. W wypadkach przeniesienia prawa własności odpowiada za podatek wymierzony na dany rok podatkowy prócz byłego także nowy właściciel przedmiotu opodatkowania.

§ 4.

Za podstawę wymiaru podatku przyjmuje się wartość sprzedażną przedmiotów opodatkowania.

Podatek wymierza się od każdego tysiąca wartości poszczególnego przedmiotu opodatkowania w stawkach uchwalonych i podawanych do wiadomości publicznej corocznie przez Magistrat sposobem używanym.

Wysokość tych stawek podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

§ 5.

Ustalenie wartości placów budowlanych i gruntów o charakterze placów budowlanych następuje na przeciąg jednego roku podatkowego przez Magistrat po wysłuchaniu Wydziału Podatkowego.

§ 6.

Na pisemne wezwanie skierowane do właściciela nieruchomości powinien ten złożyć w ciągu wyznaczonego terminu oświadczenie dotyczące dat ważnych dla wymiaru podatku.

§ 7.

Każdy obowiązany do uiszczenia podatku właściciel nieruchomości powinien donieść Magistratowi przy równoczesnem przedłożeniu odnośnych akt i dowodów:

a) o zmianie podmiotu prawa własności nieruchomości,
b) o zmianie substancji przedmiotu opodatkowania.

Doniesienie o zmianie pod b) powinno być uskutecznione do końca grudnia roku podatkowego.

§ 8.

Zniżki i podwyższenie podatku, zachodzące wskutek zmian wspomnianych w § 7, zyskują moc obowiązującą z pierwszym dniem miesiąca następującego po odnośnej zmianie.

O ile zmian wymienionych w § 7, nie zgłoszono we właściwym terminie, zniżki względnie uwolnienia od podatku obowiązywać będą dopiero z pierwszym dniem miesiąca następującego po zgłoszeniu.

Uzupełniające wymiary uskutecznione w myśl powyższych ustępów obowiązywać będą na pozostały okres podatkowy według postanowień niniejszego statutu.

§ 9.

Podatek wymierza Magistrat, który należność podatkową uwidacznia w nakazach płatniczych, doręczanych obowiązanemu.

§ 10.

Podatek uiszcza się w dwóch równych ratach półrocznych a mianowicie pierwszą najdalej do 15 września, drugą ratę najpóźniej do dnia 15 lutego odnośnego roku budżetowego w Miejskiej Kasie Podatkowej.

§ 11.

Magistrat po powzięciu uchwały przez Wydział Podatkowy może wymierzone kwoty podatkowe w pojedyńczych wypadkach odpisać, o ile przymusowe ściągnięcie tychże zagrozi egzystencji gospodarczej płatnika lub w przewidywaniu bezskuteczności postępowania egzekucyjnego.

§ 12.

Przeciwko wymiarowi podatku służą płatnikowi środki prawne przewidziane w § 69 ustawy z dnia 14 lipca 1893 r. o daninach komunalnych (Zb. Ust. Pr. str. 152).

Wniesienie środka prawnego nie wstrzymuje obowiązku terminowego uiszczenia podatku.

§ 13.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, odsetek i kar za zwłokę według norm obowiązujących przy podatkach państwowych.

§ 14.

Winni naruszenia przepisów niniejszego statutu będą karani karą porządkową do wysokości 350 zł, o ile dany czyn nie podlega karze surowszej.

§ 15.

Niniejszy statut wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu przez Magistrat z dn. 1 maja 1934 r Z chwilą wejścia w życie niniejszego statutu traci moc obowiązującą statut z dnia 26 października 1931 r. w przedmiocie poboru podatku od placów budowlanych i gruntów, które uzyskały cha-

rakter placów budowlanych przez pociągnięcie linij regulacyjnych ulic i placów (Gaz. Urz. Woj. Śl. Nr. 13/32).

Magistrat

(—) **Szkudlarz,** II. burmistrz

(—) **Maciejczyk,** radca miejski.

Zatwierdza się na podstawie art. 1, 3 i 27 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu ogłoszonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17 poz. 30) zmienionej ustawą z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr. 9 poz. 16).

L. Rw. 442 Okr. pieczęć.

Śląska Rada Wojewódzka

Przewodniczący:

w z.

(—) **Dr. Saloni**

Wicewojewoda.

Katowice, dnia 17 maja 1934 r.

Nr. 40. Rok XIV.

Odpis.

Katowice, dnia 9. listopada 1935 r.

Gazeta Urzędowa Województwa Śląskiego.

STATUT
miasta Katowic
z dnia 5. września 1935 r.
o samoistnym podatku komunalnym od budynków.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 14. kwietnia 1924 roku o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu, ogłoszonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8. lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17, poz. 30), zmienionej ustawą z dnia 23. marca 1933 r. (Dz. U. Śl. nr. 9, poz. 16), oraz uchwał Korporacyj Miejskich z dnia 13. 8. 1935 r. / 5. 9. 1935 r. wprowadza się na rzecz miasta Katowic podatek od budynków.

§ 1.

Przedmiotem opodatkowania są budynki wraz z przynależnemi podwórzami, znajdujące się w obrębie miasta Katowic.

§ 2.

Od podatku wolne są:

a) budynki, lub ich części, należące do Skarbu Państwa, Skarbu Śląskiego, do związków komunalnych, oraz do prawnie uznanych instytucyj i związków wyznaniowych, dobroczynnych, naukowych i oświatowych, o ile te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez oddanie ich w najem.

b) budynki, należące do przedstawicielstw państw obcych — o ile nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez oddanie ich w najem,

c) budynki przedsiębiorstw „Polskie Koleje Państwowe", które nie podlegają państwowym podatkom,
d) budynki niezamieszkałe, przeznaczone wyłącznie do użytku rolnictwa, jak na pomieszczenie bydła, narzędzi, stodoły itp.

§ 3.

Nowowznoszone budowle, jak również części nadbudowane i przybudowane, zarówno mieszkalne, jak i przeznaczone do celów handlowych i przemysłowych, zwalnia się na okres lat 15 od podatku wyżej wymienionego od dnia oddania ich choćby tylko do częściowego użytku, o ile budowle, nadbudowy i przebudowy ukończone będą do końca roku 1940.

Za nowowzniesioną budowlę, nadbudowę i przybudowę uważa się taką, którą oddano do użytku po 1. stycznia 1924 r.

§ 4.

Części budynków instytucyj publicznych, mieszczące w sobie po części mieszkania służbowe urzędników, chlewy, garaże, remizy itp., podlegają opodatkowaniu wartości tych części budynków do wartości całości.

§ 5.

Do uiszczenia podatku obowiązani są właściciele budynków podlegających opodatkowaniu. Przy współwłasności na jednym przedmiocie opodatkowania powstaje zobowiązanie solidarne.

W wypadkach przeniesenia prawa własności, odpowiada za podatek, wymierzony na dany rok podatkowy, prócz byłego, także nowy właściciel budynku.

§ 6.

Za podstawę wymiaru podatku budynkowego przyjmuje się wartość użytkową przedmiotu opodatkowania z wyłączeniem zainstalowanych maszyn i narzędzi służących do wykonywania przemysłu. Wartość tę ustala się przez odpowiednie skapitalizowanie należnego z budynku czynszu i to według ustawowej stopy procentowej rocznego pożytku wyrażonego w pieniądzach.

Przy budynkach, przy których nie może być przyjęta za podstawę opodatkowania wartość czynczowa z powodu niemożności jej ustalenia (jak np. fabryk, teatrów, willi, łaźni itp.), ustala się wartość zwyczajną na zasadzie cen płaconych w okresie czasu, za takie lub podobne budynki, położone w tej samej miejscowości, a znajdujące się w analogicznych warunkach, w razie zaś potrzeby ustala się tę wartość po wysłuchaniu opinji Policji Budowlanej.

Podatek budynkowy wymierza się od każdego tysiąca wartości poszczególnych budynków w stawkach, uchwalanych i podawanych do wiadomości publicznej corocznie przez Magistrat

sposobem używanym. Kwotę podatkową uwidacznia się w nakazach płatniczych, doręczanych zobowiązanemu.

§ 7.

Podatek uiszcza się w dwóch równych ratach półrocznych, a mianowicie: pierwszą ratę najdalej do dnia 15. września, drugą ratę najpóźniej do dnia 15. lutego odnośnego roku budżetowego w Miejskiej Kasie Podatkowej.

§ 8.

Ustalenie wartości budynków następuje na przeciąg jednego roku podatkowego przez Magistrat.

§ 9.

Na pisemne wezwanie właściciel nieruchomości powinien złożyć w ciągu wyznaczonego terminu oświadczenie, dotyczące dat ważnych dla wymiaru podatku.

§ 10.

Każdy właściciel budynku, obowiązany do uiszczenia podatku, powinien donieść Magistratowi przy równoczesnem przedłożeniu odnośnych akt względnie dowodów:

a) o zmianie podmiotu prawa własności budynku,

b) o zmianie substancji opodatkowanych przedmiotów.

Doniesienie o zmianie pod b) należy uskutecznić do końca grudnia każdego roku.

§ 11.

Obowiązki, jakie nakłada niniejszy statut na właścicieli budynków (w § 9) dotyczą w równej mierze ich prawnych zastępców oraz osób do zarządu budynkami przez właścicieli upoważnionych.

§ 12.

Zniżki i podwyższenia podatku, zachodzące wskutek zmian wspomnianych w § 10, zyskują moc obowiązującą z pierwszym dniem miesiąca następującego po odnośnej zmianie.

O ile zmian, wymienionych w § 10 nie zgłoszono we właściwym terminie i formie, obniżenie względnie uwolnienie od podatku obowiązywać będzie dopiero z pierwszym dniem miesiąca następującego po zgłoszeniu.

Uzupełniające wymiary, uskutecznione w myśl powyższych ustępów, obowiązywać będą na pozostały okres podatkowy według postanowień niniejszego statutu.

§ 13.

Magistrat po powzięciu uchwały przez Wydział Podatkowy, może wymierzone kwoty podatkowe w pojedyńczych wypadkach odpisać, o ile przymusowe ściągnięcie tychże zagrozi egzystencji gospodarczej płatnika lub w przewidywaniu bezskuteczności postępowania egzekucyjnego.

§ 14.

Przeciwko wymiarowi podatku służą płatnikowi środki prawne, przewidziane w §§ 69 i 70 ustawy z dnia 14. lipca 1893 roku o daninach komunalnych (Zb. Ust. Pr. str. 152).

§ 15.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągany będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, odsetek i kar za zwłokę według norm obowiązujących przy podatkach (opłatach) państwowych.

§ 16.

Winni naruszenia przepisów niniejszego statutu, będą karani karą porządkową do wysokości 350,— zł., o ile dany czyn nie podlega karze surowszej.

§ 17.

Niniejszy statut wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą z dniem ogłoszenia go przez Magistrat w Gazecie Urzędowej Województwa Śląskiego.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego statutu, tracą moc obowiązującą:

1. Ordynacja z dnia 30. września 1924 roku w przedmiocie poboru podatku budynkowego (Gazet. Urzędowa Woj. Śląskiego 52 (24 r.).
2. I. Dodatek z dnia 3. lutego 1925 r. do ordynacji z dnia 30. września 1924 roku (Gazeta Urz. Wojew. Śląskiego Nr. 12/13/25 r.).
3. II. Dodatek z dnia 3. czerwca 1927 roku do ordynacji z dnia 30. września 1924 r. (Gazeta Urzęd. Wojew. Śląskiego 36/27).

Magistrat

(—) Dr. Kocur, — I. Burmistrz.

(—) Maciejczyk, — Radca miejski.

„Zatwierdza się na podstawie art. 1, 4 i 27 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzemieniu, ogłoszonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8. lipca 1926 roku (Dz. U. Śl. Nr. 17, poz. 30) zmienionej ustawą z dnia 23. marca 1933 roku (D. U. Śl. Nr. 9, poz. 16".

L. RW. 5/a/59.

Katowice, dnia 7. X. 1935 roku.

Śląska Rada Wojewódzka:

Przewodniczący:

w z. (—) Dr. Saloni, Wicewojewoda.

(pieczęć okrągła).

ODPIS.

Nr. 179. Rok XVIII

Warszawa, dnia 7. sierpnia 1935 r.

Monitor Polski.

164.

Orzeczenie
Najwyższego Trybunału Administracyjnego

Zasady prawne.

Podatki i opłaty samorządowe.

110. Komorne opłacane przez funkcjonarjuszów państwowych za mieszkania służbowe w domu, należącym do Skarbu Państwa w wysokości dodatku mieszkaniowego (§ 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 1 października 1924 r., poz. 849 Dz. Ust.) stanowi dla Skarbu Państwa dochód z domu. Dom taki nie jest zatem zwolniony od komunalnego podatku budynkowego na zasadzie art. 4 ust. 2 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem (Dz. Ust. Śl., poz. 30/1926 w związku z art. 13 p. 1. ustawy z 17 grudnia 1921 roku, poz. 32/1922 Dz. Ust. (Wyrok z 21. II. 1933 roku L. Rej. 6495/31.)

Śląski Urząd Wojewódzki
L. Sm. 3649/4

Katowice, dnia 25 stycznia 1927 r.

Dot. komunalnego podatku
budynkowego.

OKÓLNIK.

Przy sposobności rozpatrywania poszczególnych podań związków komunalnych w sprawie zatwierdzenia stawki podatku budynkowego, zauważono co następuje:

Przeważna część gmin ustaliła w swych ordynacjach podatkowych jako podstawę wymiaru podatku wartość pospolitą. Pod tem pojęciem rozumieć należy przedmiotową wartość sprzedażną, równającą się kwocie mogącej być uzyskaną przy sprzedaży przedmiotu opodatkowania w czasie szacunku. Nie jest przeto słuszną praktyka wielu gmin, opierająca się na przyjmowaniu wartości przedwojennej budynków w celach opodatkowania, ponieważ wartość budynków obecnie uległa znacznym zmianom.

Niektóre gminy przyjmują za podstawę wymiaru wartość uzyskaną z katastralnych wartości użytkowych, przeliczając 1 markę niem. na 1 złoty względnie nawet w uwzględnieniu spadku wartości pieniądza, przeliczając na 2 złote — taki system będzie zupełnie niesprawiedliwy, widocznem jest bowiem, że sztucznie podnosi wartość budynków i nie uwzględnia w dostatecznej mierze znacznego spadku wartości użytkowej będącego skutkiem przyczyn ogólno-gospodarczych. Jaskrawo uwydatni się ten system przy szacowaniu wartości budynków nieczynnych przedsiębiorstw (fabryk, kopalń etc.) jak i budynków mieszkalnych podlegających przepisom ustawy o ochronie lokatorów. Urzędowi Wojewódzkiemu znane są wypadki, iż nieczynnym kopalniom wymierzono podatek od wartości przyjętej w wyższej kwocie niż przedsiębiorstwom będącym w pełnym ruchu. Świadczy to o małej staranności w oszacowaniu budynków przemysłowych, co poleca się specjalnej uwadze.

W celu zapobieżenia podobnym wypadkom w przyszłości Śląski Urząd Wojewódzki będzie szczególnie dokładnie badał, przy

sposobności rozpatrywania podań o zatwierdzenie corocznej stawki podatkowej, sposób ustalenia podstawy wymiaru. Do podań tych winny Magistraty dołączyć:

1. Ogólną kwotę wartości, przyjętej za podstawę wymiaru.
2. Wykaz wartości przyjętej za podstawę wymiaru dla poszczególnych przedmiotów podatkowych.
3. Objaśnienie o danych, na których opiera się szacunek wartości przedmiotów podatkowych.
4. Spis członków biorących udział w komisji szacunkowej dla ustalenia wartości przedmiotów podatkowych — podaniem ich zawodu wzgl. stanowiska społecznego.

Podania nieodpowiadające powyższym warunkom będą zwrócone bez rozpatrzenia.

Pozatem, Urząd Wojewódzki poleca rozważeniu Magistratów rewizję dotychczasowych przepisów przyjętych w statutach podatkowych, określających podstawy wymiaru podatku budynkowego. Szczególnie byłoby wskazane, by w statutach jako podstawę wymiaru przyjąć nietylko wartość pospolitą, lecz jako sprawiedliwsze, kryterjum zdolności podatkowej, kilka z wymienionych w art. 3 ustawy podstaw, n. p. wartość pospolitą **w połączeniu z wartością użytkową, przez którą rozumieć należy wartość, jaką budynek posiada dla posiadacza użytkującego ze względu na płynący z niego stały pożytek.** Cyfrowa wartość użytkowa będzie kwotą, wynikającą z skapitalizowania, **według istniejącej stopy procentowej rocznego pożytku** wyrażonego w pieniądzach. N. p. kamienica przynosi rocznie posiadaczowi 2.000 złotych — przedstawia przy stopie procentowej 10% wartość użytkową 20 tysięcy złotych. W celu opodatkowania wziąćby przeto należało średnią arytmetyczną wynikającą z dodania wartości pospolitej do wartości użytkowej i podzielonej przez dwa.

Powyższy system będzie najodpowiedniejszym dla wymiaru podatku od budynków przemysłowych, szczególnie przy uwzględnieniu tego momentu, że poszczególne budynki przemysłowe nie mogą zwykle stanowić samodzielnych objektów sprzedażnych, lecz wartość ich jest związana z całością przedsiębiorstwa przemysłowego, jak również dla całego szeregu gmin, w których budynki zamieszkałe przez bezrobotnych nie przynoszą właścicielowi takich pożytków, jakie w normalnych warunkach przynieść by mogły.

Oczywiście, zmiana podstawy wymiaru odpowiadająca myśli poprzedniego wstępu nastąpić by mogła tylko w formie zmiany statutu podlegającej w myśl art. 1 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą.

Podania, które dotychczas wpłynęły do Urzędu Wojewódzkiego, w sprawie zatwierdzenia stawki podatku budynkowego na rok 1927, będą zwrócone, celem uzgodnienia z przepisami niniejszego okólnika.

Wojewoda:

w z.

podp. nieczytelny

wicewojewoda.

O D P I S

Nr. 17 Katowice, dnia 25 maja 1934 r. Rok XIII.

Gazeta Urzędowa Województwa Śląskiego.

S T A T U T

miasta Katowic

z dnia 10 marca 1934 r.

o samoistnym podatku komunalnym od lokali.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17 poz. 30) wprowadza się za zgodą Rady Miejskiej na rzecz miasta Katowic podatek od lokali.

§ 1.

Opodatkowaniu podlegają pokoje w hotelach, w pensjonatach i domach noclegowych, zajęte na przejściowy pobyt.

Za przejściowy uważa się pobyt, nie przekraczający 6 miesięcy.

Przerwa powyżej 14 dni powoduje rozpoczęcie nowego pobytu.

§ 2.

Od podatku zwolnieni są:

1. posłowie sejmowi i senatorowie,
2. wojskowi oraz urzędnicy państwowi i komunalni, przebywający w mieście w celach służbowych,
3. osoby, którym przysługuje zwolnienie od danin i opłat publicznych na podstawie prawa narodów lub na zasadzie specjalnych umów państwowych.

W celu uzyskania zwolnienia od podatku osoby wyżej wymienione winny wyjednać sobie poświadczenie Magistratu, że przysługuje im to zwolnienie. Poświadczenie, które Magistrat

wydaje po przedłożeniu dokumentów, stwierdzających prawo do zwolnienia od podatku, należy złożyć w zarządzie hotelu, pensjonatu, domu noclegowego itp. zakładach.

§ 3.

Do uiszczenia podatku obowiązana jest osoba, zajmująca lokal w hotelu, pensjonacie, lub w domu noclegowym, podlegającym opodatkowaniu. Podatek inkasuje Zarząd i jest zań odpowiedzialny.

§ 4.

Zainkasowane kwoty podatkowe winien wpłacać najmodawca tygodniowo najpóźniej do środy następnego tygodnia w Miejskiej Kasie Podatkowej przy równoczesnem złożeniu Magistratowi zestawienia wszystkich kwot, pobranych przez niego w ubiegłym tygodniu tytułem odnajmu lokali.

Magistrat może dla tego rodzaju zestawienia przepisać wzór.

§ 5.

Najmodawca winien prowadzić księgę przybyłych z zaznaczeniem ich imion i nazwisk, określeniem przedmiotu najmu, wysokości zapłaty i kwoty podatkowej. Księgi te należy przez jeden rok po ich zamknięciu przechować.

Celem przeprowadzenia kontroli służy Magistratowi prawo żądania od właścicieli przedmiotu opodatkowania przedłożenia ksiąg meldunkowych, rachunkowych oraz innych dowodów. Nadto Magistrat może delegować urzędnika dla dokonania kontroli na miejscu o każdej porze.

§ 6.

O ile najmodawca nie jest w stanie wyjaśnić wyczerpująco danych odnoszących się do pobytu osób w jego pomieszczeniach, lub gdy odmawia udzielenia wyjaśnień, Magistrat może oszacować należność za świadczenia podlegające opodatkowaniu przy ewentualnym udziale rzeczoznawców i według tego oszacowania ustalić wysokość podatku.

To postanowienie odnosi się także do wypadków, w których najmodawca nie składa zeznania w ciągu wyznaczonego terminu.

§ 7.

Podatek wynosi 10% należności za wynajęcie lokalu wraz z pościelą, oświetleniem i opałem.

Jeżeli zapłaty nie pobiera się w gotówce, wymiar następuje w drodze szacowania według norm miejscowych.

§ 8.

Podatek wymierza Magistrat na podstawie zeznań o pobranych kwotach przez najmodawcę względnie po ustaleniu należności po myśli § 6, przyczem należność podatkową uwidacznia się w nakazach płatniczych doręczanych obowiązanemu. Podatek

płatny jest w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu płatniczego w Miejskiej Kasie Podatkowej.

§ 9.

Przeciwko wymiarowi podatku służą płatnikowi środki prawne przewidziane w § 69 ustawy z dnia 14 lipca 1893 r. o daninach komunalnych (Zb. Ust. Pr. str. 152).

Wniesienie środka prawnego nie wstrzymuje obowiązku terminowego uiszczenia podatku.

§ 10.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, odsetek i kar za zwłokę według norm obowiązujących przy podatkach państwowych.

§ 11.

Winni naruszenia przepisów niniejszego statutu będą karani karą porządkową do wysokości 350,— zł, o ile dany czyn nie podlega karze surowszej.

§ 12.

Niniejszy statut wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu przez Magistrat z dniem 1 kwietnia 1934 r.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego statutu tracą moc obowiązującą:

1. Statut z dnia 30 września 1924 r. w przedmiocie poboru podatku hotelowego (Gazeta Urzędowa Wojew. Śląskiego Nr. 52),
2. I. Dodatek do statutu z dnia 3 lutego 1925 r. w przedmiocie poboru podatku hotelowego (Gazeta Urzędowa Województwa Śl. Nr. 14, 25 r.)

Magistrat

(—) Dr. Kocur
I. Burmistrz

(—) Maciejczyk
Radca Miejski.

Zatwierdza się na podstawie art. 1, 6 i 27 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu ogłoszonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17 poz. 30).

L. RW. 328. 285.

Katowice, dnia 19 kwietnia 1934 r.

Śląska Rada Wojewódzka
Przewodniczący:
w z.
(—) Dr. Saloni
Wicewojewoda.

(Pieczęć:
Rzeczpospolita Polska
Śląska Rada Wojewódzka.)

O D P I S

Nr. 32 Katowice, dnia 29 września 1934 r. Rok XIII.

Gazeta Urzędowa Województwa Śląskiego.

S T A T U T
miasta Katowic
z dnia 25 maja 1934 r.
o komunalnej opłacie od umów o przeniesieniu prawa własności na nieruchomości.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17 poz. 30) zmienionej ustawą z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr. 9) wprowadza się za zgodą Rady Miejskiej na rzecz miasta Katowic opłatę od umów o przeniesienie prawa własności na nieruchomości.

§ 1.

Opłacie podlegają umowy o przeniesienie prawa własności na nieruchomości, jeżeli:

a) od tych aktów prawnych wymierzono państwową opłatę stemplową,

b) ruchomości te położone są w obrębie miasta Katowic.

§ 2.

Od opłaty zwolnione są:

a) umowy o przeniesienie własności budynku niewykończonego, sporządzone w ciągu lat ośmiu od dnia rozpoczęcia budowy,

b) pierwsza po ukończeniu budowy umowa o przeniesieniu budynku wykończonego, sporządzona w ciągu lat ośmiu od dnia, w którym zaczęto budunku używać,

c) transakcje, zwolnione przez Ministra Skarbu od państwowej opłaty stemplowej w całości.

Uwolnienie, przewidziane w punktach a) i b) dotyczące budynków mieszkalnych oraz budynków, przeznaczonych do celów przemysłowych i handlowych, obejmuje również grunt, na którym budynek stoi oraz podwórze. Uwolnienia tego nie stosuje się do nadbudówek i przybudówek.

Osoba, powołująca się na uwolnienie od opłaty, przewidzianej w punkcie a) lub b), powinna udowodnić warunki uwolnienia.

§ 3.

Do uiszczenia opłaty obowiązany jest nowonabywca.

§ 4.

Opłata komunalna wynosi 50% państwowej opłaty stemplowej od tych umów.

§ 5.

Opłatę wymierza Magistrat na podstawie uwierzytelnionego przez notarjusza odpisu umowy o przeniesieniu własności nieruchomości, do przesłania którego obowiązany jest nowonabywca w ciągu 2 tygodni od dnia zawarcia tej umowy.

Opłatę uwidocznioną w nakazach płatniczych należy uiścić w ciągu 2 tygodni od dnia doręczenia nakazu płatniczego w Miejskiej Kasie Podatkowej.

§ 6.

Magistrat po powzięciu uchwały przez Wydział Podatkowy może wymierzone kwoty podatkowe w pojedyńczych wypadkach odpisać, o ile przymusowe ściągnięcie tychże zagrozi egzystencji gospodarczej płatnika lub w przewidywaniu bezskuteczności postępowania egzekucyjnego.

§ 7.

Przeciwko wymiarowi podatku służą płatnikowi środki prawne przewidziane w § 69 ustawy z dnia 14 lipca 1893 r. o daninach komunalnych (Zb. U. Pr. str. 152). Wniesienie środka prawnego nie wstrzymuje obowiązku terminowego uiszczenia podatku.

§ 8.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, odsetek i kar za zwłokę norm obowiązujących przy podatkach (opłatach) państwowych.

§ 9.

Winni naruszenia przepisów niniejszego statutu będą karani karą porządkową do wysokości 350,— zł, o ile dany czyn nie podlega karze surowszej.

§ 10.

Niniejszy statut wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu przez Magistrat z dniem 1 czerwca 1934 r.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego statutu traci moc obowiązającą dotychczasowy statut z dnia 5 czerwca 1928 r. w przedmiocie poboru opłat od umów o przeniesieniu własności nieruchomości (Gazeta Urzędowa Wojew. Śląskiego Nr. 28 z roku 1928).

Magistrat

(—) Dr. Kocur
I. Burmistrz

(—) Maciejczyk
Radca Miejski.

(Pieczęć:
Magistrat Miasta Katowic).

„Zatwierdza się na podstawie art. 1, 11 i 27 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu, ogłoszonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17 poz. 30).“
L. RW. 748.

Katowice, dnia 20 sierpnia 1934 r.

Śląska Rada Wojewódzka
Przewodniczący:
w z.
(—) Dr. Saloni
Wicewojewoda.

(Pieczęć:
Rzeczpospolita Polska
Śląska Rada Wojewódzka.)

ORDYNACJA

w przedmiocie poboru podatku od przyrostu wartości nieruchomości.

Na podstawie uchwały posiedzenia Rady Miejskiej z dnia 29 IX. 1924 r. wydaje się w myśl art. 11 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych z dnia 14 kwietnia 1924 r. (Dz. U. Śl. Nr. 10 poz. 47) następujący statut podatkowy:

§ 1.

W razie przeniesienia własności na nieruchomościach oraz uprawnień, których dotyczą postanowienia prawa cywilnego odnoszące się do nieruchomości, pobierać się będzie podatek od przyrostu wartości nieruchomości na rzecz miasta Katowic, według postanowień niniejszego statutu.

§ 2.

Za przyrost wartości uważa się różnicę między ceną kupna a ceną sprzedaży.

W razie niemożności stwierdzenia ceny, wstępuje w jej miejsce pospolita wartość nieruchomości w czasie prawonabycia wzgl. prawozbycia.

§ 3.

Podatku nie pobiera się:

1. od kooperatyw i spółdzielni mieszkaniowych wzgl. budowlanych oraz nowych budowli wznoszonych po dniu 1 stycznia 1924 r. przez prywatne osoby,
2. przy transakcjach związanych z parcelacją obszarów należących do wielkiej własności ziemskiej, o ile są przeprowadzone przez Urząd Ziemski lub przedsiębiorstwa osadnicze o charakterze użyteczności publicznej,
3. przy przeniesieniu własności wskutek czynności na wypadek śmierci jak i umowy jednostronnie obowiązującej (nieodpłatnej), o ile nie przyszła do skutku celem obejścia powinności płacenia podatku,
4. przy sprzedaży nieruchomości celem rozdziału spadku między współdziedziców,

5. przy aktach prawnych przedsiębranych celem utworzenia zmiany względnie zniesienia małżeńskiej wspólności majątkowej,
6. przy przeniesieniu własności nieruchomości na krewnych w linji prostej względnie zrównanej z nimi, o ile nie zachodzi podejrzenie obejścia obowiązku płacenia podatków (przy adoptacji),
7. przy transakcjach powziętych celem rozdziału wspólnej własności kilku osób na tej samej nieruchomości,
8. przy zmianach gruntu celem komasacji.

§ 4.

Podatek wynosi 10 procent przyrostu wartości, obliczonego w złocie.

§ 5.

Do uiszczenia podatku zobowiązany jest prawozbywca i prawonabywca solidarnie.

Kilku współobowiązanych odpowiada za uiszczenie podatku solidarnie. Przy kilkakrotnej sprzedaży bez przewłaszczenia odpowiada ostatni nabywca za podatek od przyrostu wartości w wysokości różnicy między ceną kupna zapisaną w księdze gruntowej a wartością z dnia nabycia przezeń.

§ 6.

Zobowiązani do płacenia podatku winni w przeciągu dwóch tygodni od czynności prawnej przedsięwziętej celem przeniesienia własności a podlegającej podatkowi donieść o tejże Magistratowi a na żądanie tejże władzy złożyć oświadczenie co do dat ważnych dla wymiaru przy równoczesnem przedłożeniu odpowiednich dowodów.

§ 7.

Podatek wymierza Magistrat, który należność podatkową uwidacznia w nakazie płatniczym doręczonym obowiązanemu.

§ 8.

Podatek jest płatny w terminie dwóch tygodni od dnia następnego po doręczeniu nakazu płatniczego w Głównej Kasie Miejskiej.

§ 9.

Osoby działające wbrew postanowieniom niniejszego statutu ulegną karze do 350,— zł, o ile w myśl obowiązujących przepisów nie podpadną wyższemu wymiarowi kary.

§ 10.

Statut niniejszy obowiązuje z dniem 1 lipca 1924 r.

Katowice, dnia 30 września 1924 r.

Magistrat
Dr. Górnik. Leu.

L. S.

Zatwierdza się na podstawie art. 1, 12 oraz 29 ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. (Dz. U. Śl. Nr. 10 poz. 47) z tem, że:

1) brzmienie § 4 statutu, podatek wynosi 10% przyrostu wartości, obliczonego w złocie — skreśla się, w miejsce zaś tego wstawia się co następuje:

Podatek wynosi o ile przeniesienie własności nastąpiło:

1.	w ciągu	1	roku	od	nabycia	10%
2.	„	3	lat	„	„	9%
3.	„	6	„	„	„	8%
4.	„	9	„	„	„	6%
5.	„	12	„	„	„	4%
6.	„	15	„	„	„	3%
7.	„	18	„	„	„	2%

8. „ 20 i ponad 20 lat od nabycia 1% przyrostu wartości, obliczonego w zlocie. Ponad 20 lat może nastąpić uwolnienie od podatku, jeżeli przyrost wartości nie przekracza 50%.

Obliczenie wartości w złocie następuje w sposób podany w § 11 rozporządzenia II. Wojewody Śląskiego z dnia 17. VI. 1924 roku (Dz. U. Śl. Nr. 14).

2) Statut niniejszy obowiązuje, nie naruszając postanowień art. 3 ustawy z dnia 15 lipca 1924 r. w przedmiocie rozszerzenia granic powiatu miejskiego Katowice (Dz. Ust. Śl. Nr. 18 poz. 76) w mieście Katowicach, na obszarze, który przed 15 października 1924 r. stanowił obszar miasta Katowice.

Katowice, dnia 28 października 1924 r.

Śląska Rada Wojewódzka

Przewodniczący:

(—) w z. Żurawski.

DODATEK I.

do ordynacji w przedmiocie pobierania podatku gminnego od przyrostu wartości nieruchomości w obwodzie miasta Katowic

z dnia 30 września 1924 r.

Na zasadzie art. 1 i 3 ustawy z dnia 15 lipca 1924 r. w sprawie rozszerzenia obwodu miasta Katowic (Dz. Us. Śl. Nr. 18) wydaje się następujący dodatek do ordynacji w przedmiocie pobierania podatku od przyrostu wartości nieruchomości w obwodzie miasta Katowic z dnia 30 września 1924 r.

§ 1.

Prawomocność wyżej wymienionej ordynacji miasta Katowic w przedmiocie pobierania podatku od przyrostu wartości nieru-

chomości rozszerza się niniejszem na wcielone do miasta Katowic na zasadzie ustawy z dnia 15 lipca 1924 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 18) gminy: Bogucice, Brynów, Dąb. Ligota Pszczyńska i Załęże.

§ 2.

Dodatek ten wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z tym samym dniem tracą swoją moc obowiązującą wydane w wymienionych gminach wiejskich ordynacji dot. tego samego przedmiotu.

Katowice, dnia 6 kwietnia 1925 r.

MAGISTRAT

(—) Leu (—) Golla.

Zatwierdza się na podstawie art. 1, 12 i 29 ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. (Dz. Ust. Śl. Nr., 10 poz. 47)."

Katowice, dnia 12 maja 1925 r.

Śląska Rada Wojewódzka.

DODATEK

do ordynacji w przedmiocie pobierania podatku od przyrostu wartości nieruchomości w obwodzie miasta Katowic

z dnia 30. IX. 1924 r.

Na podstawie ordynacji Wojewody Śląskiego z dnia 16 kwietnia 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 9 poz. 14) dotyczy zmiany ordynacji II. Wojewody Śląskiego z dnia 7 czerwca 1924 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 14, poz. 56) zarządza się co następuje:

§ 1.

W § 3 ordynacji o pobieraniu podatku od przyrostu wartości nieruchomości w obwodzie miasta Katowic z dnia 30 września 1924 r. w ustępie I. po punkcie 8 o brzmieniu: „przy zmianach gruntów celem komasacji" dodaje się następujący nowy punkt·

„9. na podstawie decyzji Wojewody Śląskiego przy transakcjach zwolnionych przez Ministra Skarbu od państwowego podatku od przeniesienia własności nieruchomości w całości lub w części.

§ 2.

Niniejszy dodatek wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

Katowice, dnia 21 maja 1926 r.

MAGISTRAT

(—) Dr. Górnik (—) Golla.

ODPIS.

Nr. 21. Katowice, dnia 23 kwietnia 1934 r. Rok XIII.

Gazeta Urzędowa Województwa Śląskiego.

STATUT
miasta Katowic
z dnia 23 kwietnia 1934 r.
o samoistnym podatku komunalnym od spadku i darowizn.

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dn. 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17 poz. 30) wprowadza się za zgodą Rady Miejskiej na rzecz miasta Katowic podatek od spadków i darowizn.

§ 1.

Opodatkowaniu podlega nabycie położonego w obrębie miasta Katowic majątku w drodze spadku i darowizny, o ile od tych aktów prawnych pobiera się podatek państwowy.

§ 2.

Jeżeli przedmioty spadkowe (darowane) znajdują się w obrębie kilku związków komunalnych, Magistrat miasta Katowic pobiera podatek w takiej części, jaka odpowiada stosunkowej wartości przedmiotów znajdujących się w obrębie miasta Katowic dla całej podstawy wymiaru.

§ 3.

Majątek ruchomy nabyty w sposób określony w § 1 uważa się za położony w obrębie miasta Katowic, jeżeli spadkodawca lub darujący miał swoje miejsce zamieszkania w Katowicach. O ile zaś miejsce zamieszkania spadkodawcy lub darującego znajduje się poza granicami państwa, to Magistrat ściąga należną opłatę, jeżeli

państwowy podatek od spadków (darowizn) i t. d. wymierzono przez miejscowy Urząd Skarbowy obywatelowi m. Katowic.

Długi, z wyjątkiem długów zabezpieczonych na nieruchomościach uważa się jako ciążące na wszystkich przedmiotach spadkowych (darowanych) w stosunku do ich wartości.

§ 4.

Do uiszczenia podatku obowiązana jest osoba, której wymierzono podatek państwowy, jeżeli nie żyje, jej spadkobiercy.

§ 5.

Podatek wynosi 10% państwowego podatku od spadków i darowizn.

§ 6.

Podatek wymierza Magistrat na podstawie zawiadomienia Urzędu Skarbowego. Wymierzony podatek uwidacznia się w nakazach płatniczych doręczanych obowiązanemu. Podatek należy uiścić w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu płatniczego w Miejskiej Kasie Podatkowej.

§ 7.

Magistrat po powzięciu uchwały przez Wydział Podatkowy może wymierzone kwoty podatkowe w pojedyńczych wypadkach odpisać, o ile przymusowe ściągnięcie tychże zagrozi egzystencji gospodarczej płatnika lub w przewidywaniu bezskuteczności postępowania egzekucyjnego.

§ 8.

Przeciwko wymiarowi podatku służą płatnikowi środki prawne przewidziane w § 69 ustawy z dnia 14 lipca 1893 r. o daninach komunalnych (Zb. Ust. Pr. str. 152).

Wniesienie środka prawnego nie wstrzymuje obowiązku terminowego uiszczenia podatku.

§ 9.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, odsetek i kar za zwłokę według norm obowiązujących przy podatkach państwowych.

§ 10.

Winni naruszenia przepisów niniejszego statutu będą karani karą porządkową do wysokości 350,— zł, o ile dany czyn nie podlega karze surowszej.

§ 11.

Niniejszy statut wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu przez Magistrat z dniem 1 maja 1934 r.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego statutu traci moc obowiązującą statut z dnia 8 lipca 1926 r. w przedmiocie poboru podatku od spadków i darowizn (Gaz. Urzędowa Wojew. Śl. Nr. 25).

MAGISTRAT

(—) Szkudlarz
II. Burmistrz.

(—) Maciejczyk
Radca Miejski.

Zatwierdza się na zasadzie art. 1, 12 i 27 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu ogłoszonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 17 poz. 30).

L. RW. 488.

Katowice, dnia 28 maja 1934 r.

Śląska Rada Wojewódzka

Przewodniczący:

(—) Dr. Saloni.
Wicewojewoda.

ODPIS.

Nr. 21 Katowice, dnia 25 czerwca 1934 r. Rok XIII.

Gazeta Urzędowa Województwa Śląskiego.

STATUT
miasta Katowic
z dnia 23 kwietnia 1934 r.

o samoistnym podatku komunalnym od plakatów, szyldów i anonsów.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17, poz. 30) zmienionej ustawą z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr. 9, poz. 16) wprowadza się za zgodą Rady Miejskiej na rzecz miasta Katowic podatek od plakatów, szyldów i anonsów.

§ 1.

Opodatkowaniu podlegają:

a) wszelkie umieszczone, rozlepiane, rozwożone, wywieszane, roznoszone, wyświetlane lub w inny sposób rozpowszechniane w obrębie gminy napisy, ogłoszenia, znaki i plakaty firmowe zakładów i przedsiębiorstw przemysłowych oraz handlowych, instytucyj mających charakter zarobkowy, wszelkich osobistych zajęć zarobkowych (lekarzy, adwokatów, inżynerów itd.), pracowni rękodzielniczych i rzemieślniczych (podatek od plakatów);

b) szyldy, godła firmowe (sztuczny but zawieszony przed magazynem obuwia, okulary lub lornetka przed magazynem optycznym, cygaro lub papieros przed magazynem tytoniowym i inne), wszelkie szafki reklamowe z wystawionemi przedmiotami (obuwie, futra, wyroby metalowe, tkaniny itd.), latarnie i lampy, o ile służą dla celów reklamowych (podatek od szyldów);

c) wszelkie ogłoszenia drukowane, powielane mechanicznie lub w sposób podobny (podatek od anonsów).

§ 2.

Od podatku są zwolnione:

a) ogłoszenia zamieszczone w czasopismach wychodzących co miesiąc lub częściej aniżeli w miesięcznych odstępach czasu, ogłoszenia urzędowe, ogłoszenia wyborcze do reprezentacyj publicznych, ogłoszenia o odczytach i zgromadzeniach publicznych oraz ogłoszenia osób, poszukujących pracy, jak również wszelkie ogłoszenia, znaki i napisy przedstawicieli państw obcych oraz znaki i napisy, których umieszczenie na widoku publicznym w każdym wypadku nastąpił wskutek nakazu przepisów prawnych lub zarządzeń władzy, n. p. przepisane zewnętrzne oznaczenie zakładów i przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, lekarzy, adwokatów itp. bez względu na wielkość tego napisu;

b) ogłoszenia o urządzeniach religijnych związków i instytucyj dobroczynnościowych, jeżeli nie są z niemi połączone zabawy taneczne;

c) ogłoszenia we własnych lokalach handlowych i przemysłowych, zwłaszcza w oknach wystawowych, jeżeli dotyczą własnego interesu;

d) rozkłady jazdy i inne ogłoszenia odnoszące się do regulacji ruchu publicznego prywatnych przedsiębiorstw komunikacyjnych.

§ 3.

Do uiszczena podatku obowiązaną jest osoba fizyczna lub prawna, której przedmiot podatku dotyczy i kóra zarządziła wywieszenie plakatu lub ogłoszenia.

§ 4.

Właściciele przedsiębiorstw reklamowych obowiązani są inkasować podatek na rzecz miasta przy poborze należności za ogłoszenie względnie za wykonywanie reklamy.

Zainkasowane kwoty podatkowe należy wpłacić 1 i 16 każdego miesiąca do Miejskiej Kasy Podatkowej.

§ 5.

Każdy obowiązany do uiszczenia podatku winien zgłosić przedmiot opodatkowania w Magistracie przed podaniem go do publicznej wiadomości.

§ 6.

Podatek wymierza Magistrat, który należność podatkową uwidacznia w nakazach płatniczych doręczanych obowiązanemu.

Magistrat zaopatrzy znakiem urzędowym przedmiot opodatkowania i wyda go po przedłożeniu dowodu zapłaty należności podatkowej.

§ 7.

Podatek wynosi:

a) od wszelkich znaków, szyldów, napisów, ogłoszeń i plakatów firmowych roznoszonych lub wywieszanych w miejscach widocznych w celach reklamowych, obrazkowych lub pisanych na blanco, płótnie, tekturze, drzewie, szkle, marmurze itd. zależnie od zajmowanych przez nie powierzchni a mianowicie:

1. do 0,5 m^2 włącznie powierzchni	5,—	zł
2. od 0,5 „ do 1 m^2	15,—	„
3. „ 1 „ „ 2 „	20,—	„
4. ponad 2 m^2	25,—	„

Stawki powyższe mają zastosowanie przy ogłoszeniach do 10 sztuk tego samego rodzaju. Za każde dalsze 50 sztuk pobierać się będzie 50% stawek powyżej wyznaczonych.

b) Od ogłoszeń zamieszczanych w czasopismach 10% opłaty za ogłoszenie,

c) od szafek, latarń, lamp wypukłych, godeł reklamowych w wysokości 15,— zł od sztuki.

Stawki wymienione powyżej mają zastosowanie przy ogłoszeniach uwidocznionych na przeciąg dni 14. Jeżeli ogłoszenia mają być uwidocznione na dłuższy okres czasu, wtedy pobiera się dodatek za czasokres do jednego miesiąca o 50% wyższy, do 3-ch miesięcy 75%, do jednego roku 100% od stawek wyżej wymienionych.

d) do reklam umieszczanych na dachach, murach względnie szczytach domów itd. podatek wynosi półrocznie:

1. od reklamy o powierzchni do 2 m^2	30,—	zł
2. „ „ „ „ 4 „	60,—	„
3. „ „ „ „ 6 „	90,—	„
4. „ „ „ „ 8 „	120,—	„
5. „ „ „ ponad 8 „	150,—	„

§ 8.

Magistrat po powzięciu uchwały przez Wydział Podatkowy może wymierzone kwoty podatkowe w pojedyńczych wypadkach odpisać, o ile przymusowe ściągnięcie tychże zagrozi egzystencji gospodarczej płatnika lub przewidywaniu bezskuteczności postępowania egzekucyjnego.

§ 9.

Przeciwko wymiarowi podatku służą płatnikowi środki prawne przewidziane w § 69 ustawy z dnia 14 lipca 1893 r. o daninach komunalnych (Zb. Ust. Pr. str. 152).

Wniesienie środka prawnego nie wstrzymuje obowiązku terminowego uiszczenia podatku.

§ 10.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, odsetek i kar za zwłokę według norm obowiązujących przy podatkach (opłatach) państwowych.

§ 11.

Winni naruszenia przepisów niniejszego statutu będą karani karą porządkową do wysokości 350, —zł. o ile dany czyn nie podlega karze surowszej.

§ 12.

Niniejszy statut wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu przez Magistrat z dniem 1 maja 1934 r.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego statutu tracą moc obowiązującą:

1) statut z dnia 30 września 1924 r. dotyczący pobierania podatku od afiszów i ogłoszeń w obwodzie gminy miasta Katowic (Garzeta Urzędowa Województwa Śląskiego Nr. 49).

2) Dodatek do statutu z dnia 4 lutego 1925 r. (Gazeta Urzędowa Województwa Śląskiego Nr. 12 — 13/25).

MAGISTRAT

(—) Szkudlarz
II. Burmistrz.

(—) Maciejczyk
Radca Miejski.

Zatwierdza się na zasadzie art. 1, 13 i 27 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu ogłoszonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17 poz 30).

Katowice, dnia 28 maja 1934 r.

(Okr. pieczęć.)

Śląska Rada Wojewódzka

Przewodniczący

w z.

(—) Dr. Saloni.
Wicewojewoda.

ODPIS.

Nr. 21 Katowice, dnia 25 czerwca 1934 r. Rok XIII.

Gazeta Urzędowa Województwa Śląskiego.

STATUT
miasta Katowic
z dnia 23 kwietnia 1934 r.

o samoistnym podatku komunalnym od rozrywek, zabaw i widowisk publicznych.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17 poz. 30) zmienionej ustawą z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr. 9 poz. 16) wprowadza się za zgodą Rady Miejskiej na rzecz miasta Katowic podatek od publicznych rozrywek, zabaw i widowisk.

§ 1.

Opodatkowaniu podlegają wszystkie w obrębie miasta Katowic publicznie urządzane rozrywki, zabawy i widowiska.

Jako publiczne uważa się w rozumieniu niniejszego statutu rozrywki, zabawy i widowiska, które odbywają się w lokalu koncesjonowanym.

Lokale stowarzyszeń i związków nie są pomieszczeniami prywatnemi w rozumieniu niniejszego statutu.

Od podatku wolne są:

§ 2.

1. rozrywki, zabawy i widowiska urządzane
   a) wyłącznie dla żołnierzy,
   b) przez zakłady naukowe, opiekuńcze i wychowawcze dla młodzieży szkolnej,

2. przedstawienia amatorskie (teatry ludowe),
3. amatorskie zawody sportowe z wyjątkiem zawodów konnych.

Amatorskiemi zawodami sportowemi w rozumieniu niniejszego statutu są zawody, w których uczestniczą osoby, uprawiające sport z zamiłowania i w związku z tem nie otrzymują żadnych nagród pieniężnych. Zawody, w których jedna ze stron lub poszczególne osoby są zawodowcami, nie są zawodami amatorskiemi w rozumieniu niniejszego statutu.

§ 3.

Gdy udział w urządzanej zabawie, rozrywce lub widowisku zależy od wykupna biletu lub innego wykazu opłaty, podatek pobiera się we formie podatku biletowego, gdy udział ten dostępny jest bez jakiegokolwiek dowodu opłaty wymierza się podatek ryczałtowy. W miejsce podatku biletowego Magistrat może wymierzyć podatek ryczałtowy.

§ 4.

Podatek biletowy oblicza się według ilości i ceny sprzedanych biletów wstępu. Od biletów wydanych bezpłatnie Magistrat może na wniosek stron nie pobierać podatku, o ile oznaczono te bilety jako bezpłatne i udowodniono Magistratowi bezpłatne ich wydanie.

Za zapłatę uważa się ogólną sumę opłat, żądanych za udział w danem urządzeniu, a więc także opłatę za program, o ile udział w urządzeniu uzależniono od wykupna takiego programu.

§ 5.

Każdy uczestnik zabawy powinien wykupić osobny bilet wstępu na każdą zabawę, rozrywkę lub widowisko publiczne. Bilet wolnego wstępu może opiewać najwyżej na dwie osoby. Za uczestników zabawy, rozrywki i widowiska publicznego uważa się wszystkich obecnych na tej zabawie z wyjątkiem osób zawodowo tam zajętych.

§ 6.

Podatek biletowy wynosi od każdego pojedyńczego biletu wstępu na wszelkie zabawy publiczne i rozrywki z wyjątkiem przedstawień kinematograficznych:

a) przy wstępie	do 0.50 zł	10%
b) „ „	od 0,51 „ do 1,— zł	15%
c) „ „	od 1,01 „ „ 1,60 „	20%
d) „ „	ponad 1,60 zł	25%

§ 7.

Podatek komunalny od przedstawień kinematograficznych różniczkuje się w zależności od treści i wartości filmu. Z ulgowej

stawki podatkowej korzystają filmy oznaczone przez właściwą władzę stampilą „Artystyczny" lub „Kształcący" jak również filmy, posiadające stampilę „Temat Polski".

§ 8.

Od filmów przedstawiających tematy polskie pobiera się:

a) od nieposiadających oceny	5%
b) posiadających ocenę „Artystyczny"	3%
c) posiadających ocenę „Kształcący"	2%

ceny biletu wstępu.

§ 9.

Od innych filmów pobiera się podatek:

a) od nieposiadających oceny	35%
b) posiadających ocenę „Artystyczny"	25%
c) posiadających ocenę „Kształcący"	10%

ceny biletu wstępu.

Przedsiębiorstwom kinematograficznym, rozporządzającym mniej niż 600 miejsc, Magistrat może przyznać odpowiednie ulgi podatkowe do wysokości 50% stawek zasadniczych.

§ 10.

Jeżeli w czasie jednego przedstawienia są wyświetlane dwa lub więcej filmów o różnej skali podatkowej i wobec tego od każdego filmu należałoby się podatek według różnych stawek, należy stosować następujące zasady:

a) jeżeli są wyświetlane filmy o różnym metrażu podatek powinien być wymierzony według stawki podatkowej dla filmu o najwyższym metrażu;

b) jeżeli są wyświetlane filmy o równym metrażu podatek powinien być wymierzony według stawki podatkowej dla filmu, od którego stawka podatkowa jest niższa.

Filmy o tematach polskich, o ile zostaną oznaczone stampilą „Krótkometrażowy", jeżeli będą wyświetlane jako dodatki do programu zasadniczego przy innych filmach nieposiadających stampili „Temat Polski", wpływają na obniżenie ogólnej sumy obliczonego podatku komunalnego, nieme o 5% — dźwiękowe o 10%, o ile zaś są one nadto oznaczone stampilą „Artystyczny" lub „Kształcący" nieme o 10% — dźwiękowe o 20%.

Film oznaczony stampilą „Krótkometrażowy" o temacie polskim powoduje określonym powyżej obniżenie podatku tylko przez okres wyświetlania jednego programu.

Filmy posiadające stampilę „Krótkometrażowy — Temat Polski", jeżeli równocześnie są oznaczone stampilą „Reklamowy", nie wpływają na obniżenie podatku od zasadniczego programu.

§ 11.

Przedmiot opodatkowania należy zgłosić w Magistracie na trzy dni przed jego urządzeniem. W wyjątkowych wypadkach należy zgłosić przedmiot opodatkowania w Magistracie w terminie 7-dniowym po jego odbyciu. Na dowód uskutecznionego zgłoszenia Magistrat wydaje stosowne poświadczenie.

Obowiązek zgłoszenia przedmiotu opodatkowania dotyczy zarówno urządzającego zabawę jak i właściciela lokalu lub placu użytego na urządzenie. Dla szeregu urządzeń przedsiębranych przez jedną i tę samą osobę może Magistrat uznać jednorazowe zgłoszenie za wystarczające.

§ 12.

Przy zgłaszaniu przedmiotu opodatkowania powinien przedsiębiorca przedłożyć Magistratowi bilety wstępu do ostemplowania. Bilety winne wykazywać numery bieżące, nazwy przedsiębiorstwa, czas, miejsce i rodzaj urządzenia zamierzonego, cenę ewentl. bezpłatność.

Magistrat może przy zgłoszeniu przedmiotu opodatkowania zażądać zabezpieczenia należności podatkowej do wysokości przypuszczalnego wymiaru podatku.

Magistrat może nakazać wyłączne używanie kart względnie biletów urzędowo sporządzonych. Bilety te wyda Magistrat zainteresowanym za zwrotem kosztów własnych.

§ 13.

W miesiącach letnich w czasie od dnia 1-go maja do 31-go sierpnia wymiar podatku komunalnego od przedstawień kinomatograficznych obniża się o 20% od ogólnej sumy przypadającego podatku.

§ 14.

Przedsiębiorca zezwoli na udział w urządzanej zabawie względnie widowisku tylko po okazaniu i równoczesnem odwartościowaniu ostemplowanych przez Magistrat biletów. Odwartościowane bilety pozostają przy uczestnikach zabawy, rozrywki i widowiska celem okazania ich na żądanie upoważnionego do tego funkcjonarjusza Magistratu.

§ 15.

Urządzający zabawę, rozrywkę lub widowisko publiczne jest obowiązany prowadzić codziennie spis wydanych kart względnie biletów wstępu według przepisanego przez Magistrat wzoru. Spis ten może Magistrat każdego czasu zbadać przez wglądnięcie do ksiąg handlowych. Obowiązany do płacenia podatku powinien udzielić wszelkiej informacji jakiej Magistrat przy wykonywaniu kontroli podatku zażąda. Jeżeli ze spisu nie da się stwierdzić liczby i rodzaju wydanych kart wstępu, podatek oblicza się na podstawie wszystkich istniejących miejsc.

Jeżeli obecność na przedstawieniu nie została dla wszystkich uczestników uzależniona od obowiązku wykupienia biletów wstępu, Magistrat obok podatku biletowego, wymierzy stosowny podatek ryczałtowy.

§ 10.

Należność podatkowa pozostaje z chwilą sprzedaży biletu. Należy ją uiścić wciągu 7 dni po doręczeniu nakazu płatniczego płatnikowi w Miejskiej Kasie Podatkowej.

§ 17.

Magistrat może nałożyć podatek w formie ryczałtu, jeżeli uczestnicy pewnego urządzenia nie płacą wstępnego.

§ 18.

Podatek ryczałtowy wynosi:

a) od każdego instrumentu do mechanicznego oddania produkcji muzycznej lub deklamatorskiej za każdy miesiąc 10 złotych.

b) od zabaw w salonach do tańców, w barach, kabaretach lub innych pomieszczeniach służących luksusowi oraz za występy śpiewackie lub deklamatorskie 15 zł. dziennie.

c) za przedstawienia w teatrzyku rozmaitości za przedstawienia gimnastyczne (mocowanie się) ekwilibrystów, linoskoczków, tancerzy, tancerek, kuglarzy, czarodziejów, hipnotyzerów, odgadywaczy myśli, brzuchomówców, za pokazywanie ludzi obcych ras, oraz anormalnych ludzi i zwierząt itd. pod gołem niebem, w namiotach lub w własnych pomieszczeniach po 5 zł. dziennie.

d) za utrzymanie budy do jazdy konnej, od każdego koła szczęścia i innych osóbnych gier szczęścia, od teatru marjonetek i małp, budy z pokazami, panoramy, gabinetów z woskowemi figurami, menażerji, przyrządu dla wypróbowania siły cielesnej i zręczności oraz innego przedsięwzięcia odbywającego się na jarmarkach i kiermaszach 3 zł. dziennie.

e) od strzelnic dziennie 2 zł.

f) od budy do rzucania kostkami za każdy kubek 1 zł.

g) za utrzymywanie karuzeli wszelkiego rodzaju poruszanej siłą ludzką dziennie 1 zł., siłą motorową dziennie 5 zł.

h) od każdej huśtawki, łódki itp. dziennie 30 gr.

§ 19.

Od produkcji muzycznej w zakładach gastronomicznych, namiotach itp., gdy ilość grających nie przekracza liczby 3, pobiera się podatek w wysokości 1 zł. za jeden dzień i jednego grającego, zaś powyżej trzech współgrających od każdego grającego 2 zł. dziennie.

§ 20.

Podatek ryczałtowy od urządzanych zabaw tanecznych pobiera się w zależności od wielkości lokalu, w którym się zabawy urządza a mianowicie przy powierzchni nie przekraczającej:

a) 100 m^2 . . . . . . 10 zł.
b) od 101 m^2 do 200 m^2 15 zl.
c) od 201 m^2 do 300 m^2 20 zł.
d) od 301 m^2 do 400 m^2 30 zl.
e) ponad 401 m^2 . . 40 zł.

Podatek wymierza się od każdej zabawy z osobna. Przy urządzeniach trwających kilka dni wymierza się podatek za każdy dzień z osobna.

§ 21.

Podatek uiszcza się przy zgłoszeniu przedmiotu opodatkowania.

§ 22.

Magistrat jest upoważniony do wykonywania kontroli w lokalach w których urządza się zabawy, rozrywki i widowiska publiczne przez upoważnionych do tego urzędników.

§ 23.

Magistrat po powzięciu uchwały przez Wydział Podatkowy może wymierzone kwoty podatkowe w pojedyńczych wypadkach odpisać o ile ściągnięcie tychże zagrozi egzystencji gospodarczej płatnika lub w przewidywaniu bezskuteczności postępowania egzekucyjnego.

§ 24.

Przeciwko wymiarowi podatku służą płatnikowi środki prawne przewidziane w § 69 ustawy z dnia 14-go lipca 1893 r o daninach komunalnych (Zb. Ust. Pr. Str. 152). Wniesienie środka prawnego nie wstrzymuje obowiązku terminowego uiszczenia podatku.

§ 25.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągany będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, odsetek i kar za zwłokę według norm obowiązujących przy podatkach (opłatach) państwowych.

§ 26.

Winni naruszenia przepisów niniejszego statutu będą karani karą porządkową do wysokości 350 zł, o ile dany czyn nie podlega karze surowszej.

§ 27.

Niniejszy statut wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu przez Magistrat z dniem 1-go maja 1934 r.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego statutu tracą moc obowiązującą:

1. statut z dnia 30-go września 1924 r. dotyczący pobierania podatku od zabaw rozrywek i widowisk publicznych na obszarze miasta Katowic (Gazeta Urzędowa Wojew. Śl. Nr. 49/24).
2. dodatek do tego statutu z dnia 4-go lutego 1925 r. (Gazeta Urzędowa Wojew. Śl. Nr. 12—13/25).

Magistrat

(—) Szkudlarz, II. Burmistrz

(—) Maciejczyk, Radca Miejski.

Zatwierdza się na zasadzie art. 1. 14 i 27 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu ogłoszonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8-go lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17 poz. 30).

L-RW. 489.

Katowice, dnia 28-go maja 1934 r.

(pieczęć okrągła).

Śląska Rada Wojewódzka

Przewodniczący:

(—) **Dr. Saloni**

Wicewojewoda.

ODPIS

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Katowicach.

L. dz. S. 30/35 S. A.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej!

W sprawie sporno-administracyjnej Gustawa Schmidta w Katowicach, ul. 3-go Maja 25, kino „Union" powoda przeciw Gminie miasta Katowice, pozwanej, zastąpionej przez pełno-

mocnika procesowego Szewczyka w przedmiocie podatku od przedstawień kinematograficznych. —

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Katowicach na posiedzeniu publicznem dnia 3-go kwietnia 1935 r., w którem brali udział:

Prezes Sądu Szatko, jako przewodniczący,
Wiceprezes Dr. Kniażycki,
Podolecki, sędzia Sądu Apel.,
Dr. Karczewski, burmistrz i adwokat Augustyński,

zawyrokował po przeprowadzonej ustnej rozprawie:

1. Uwzględniając skargę powoda obniża się sporny podatek do kwoty 53,44 zł.

2. Koszta i wydatki postępowania nakłada się na pozwaną.

3. Wartość przedmiotu sporu ustala się na 425 zł.

Powody.

Magistrat miasta Katowic wymierzył powodowi na podstawie statutu z dnia 23-go kwietnia 1934 r. o samoistnym podatku komunalnym od rozrywek, zabaw i widowisk publicznych podatek od przedstawienia kinematograficznego w kwocie 477,49 złotych, zaś przeciw jego oddalił jako nieuzasadniony.

Przeciw odmownej decyzji na sprzeciw wniósł powód skargę o zniżenie podatku do kwoty 53,44 zł., zaś na uzasadnienie jej podał co następuje: Powód wyświetlał w czasie od 21-go do 26-go listopada 1934 r. w swoim kinie Union film niemy krajowej produkcji „Kult ciała“ o długości 3,220 mtr. według cenzury ministerjalnej, oraz film dźwiękowy „F. P. 1 nie odpowiada“ produkcji zagranicznej o długości 2,827 mtr. Wobec tego przy wymiarze podatku winien wejść w zastosowanie przepis § 10 ustęp 1 a) statutu pozwanej gminy, oraz przepis § 8 b) tego statutu.

Magistrat w odpowiedzi na skargę był za jej oddaleniem a to z tych powodów.

Ponieważ wyświetlanie filmu zagranicznego „F. P. 1 nie odpowiada“ trwało 90 minut, zaś wyświetlanie filmu krajowego „Kult ciała“ o dłuższym metrażu trwało 50 minut, przeto pozwana jest zdania, że widocznie film krajowy w rzeczywistości jest krótszym i że wobec tego przy wymiarze podatku należy wziąć w zastosowanie również czas trwania wyświetlania filmu. Pozwana jest bowiem przekonania, że film krajowy „Kult ciała“ o metrażu 3,220 mtr skutkiem długiego używania go został częściowo zniszczonym i skróconym, za czem świadczy krótszy czas wyświetlania go. W tym więc wypadku nie może być miarodajną legitymacja urzędowa, iż metraż tego filmu wynosił 3,220 mtr. Powód na te wywody naprowadził, że przypuszczenia pozwanej są niewłaściwe i mylne, zaś wyświetlanie filmu krajowego dlate-

go trwało krócej, jakkolwiek on ma dłuższy metraż od filmu zagranicznego, gdyż film ten jest niemym i wobec tego powód mógł przeprowadzić go przez aparat projekcyjny bez szkody dla wzroku widzów z większą szybkością. Film ten przebiegał przez aparat projekcyjny z szybkością 48 klatek na sekundę, co stanowi 3,400 mtr. na godznię. Film dźwiękowy „F. P. 1 nie odpowiada“ był przeprowadzony przez tenże aparat z szybkością 27 klatek na sekundę, co wynosi 1,880 mtr na godzinę, a cały film o długości 2,827 mtr biegł dokładnie 90 minut. Z porównania czasu wynika, że film niemy biegł o 21 klatek więcej na sekundę, niż film dźwiękowy. Filmu dźwiękowego nie można puszczać z taką szybkością co film niemy, gdyż w takim wypadku widzowie nie rozumieliby słów mówionych względnie granych.

Wojewódzki Sąd Administracyjny rozpatrując skargę postanowił ją uwzględnić i zniżyć sporny podatek do wysokości wniosku. Przepis § 10 stanowi: Jeżeli w czasie jednego przedstawienia są wyświetlane dwa lub więcej filmów o różnej skali podatkowej i wobec tego od każdego filmu należałby się podatek według różnych stawek, należy stosować następujące zasady: 1) jeżeli są wyświetlane filmy o różnym metrażu, podatek powinien być wymierzony według stawki podatkowej dla filmu o najwyższym metrażu. Ponieważ w niniejszym sporze legitymacja urzędowa dla filmu „Kult ciała“ wskazuje, że film ten posiada długość 3,220 mtr, a film „F. P. 1 nie odpowiada“ według tej samej legitymacji posiada długość 2,827 mtr., wobec tego wymiar spornego podatku należało oprzeć ściśle na przepisie wyżej powołanym i na § 8 b) statutu pozwanej gminy Ponieważ zaś pozwana nie zastosowała się do tego przepisu, lecz oparła swój wymiar na dowolności, pomijając zupełnie legitymację urzędową, która w tym wypadku stanowi dowód co do długości filmu, przeto należało orzec jak w tenorze wyroku. Kwestja, dlaczego film o dłuższym metrażu był krócej wyświetlany od krótszego filmu dźwiękowego produkcji zagranicznej, który mając krótszy metraż, był dłużej wyświetlany, została dostatecznie wyjaśnioną w skardze powoda, zaś orzekający Sąd uznał te wyjaśnienia za zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. A pozatem zauważa się: Nie negując twierdzeniem pozwanej, że film wskutek upływu dłuższego czasu może ulegać zniekształceniom i skrótom. Sąd musi zauważyć, że ta okoliczność nie może mieć wpływu na wymiar podatku, albowiem w stosunkach handlowych pomiędzy właścicielami filmów a właścicielami kin decyduje w kwestji metrażu filmów legitymacja urzędowa. Tembardziej przeto musi wziąć pod uwagę tę urzędową legitymację komunalna władza wymiarowa i decydować o wymiarze podatku na podstawie poświadczenia właściwego urzędu, którego to poświadczenia nie neguje żaden właściciel kina w sto-

sunkach handlowych z wypożyczalniami filmów. Wobec tego zauważyć wypada, że pozwana chcąc wykazać nieprawdziwość tego poświadczenia urzędowego, musiałaby przeprowadzić pełny dowód na swoje twierdzenia, a tego chyba czynić nie zechce, bo wówczas nie miałoby celu istnienie urzędu, powołanego do wydawania legitymacji dla oceny filmów i ich długości.

Decyzja w sprawie kosztów polega na § 103 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30-go lipca 1883 r.

Przeciw temu wyrokowi przysługuje prawo rewizji do Najwyższego Trybunału Administracyjnego w Warszawie w ciągu 2 tygodni od dnia doręczenia. Środek prawny należy wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Katowicach.

Katowice, dna 3-go kwietnia 1935 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny

(—) Szatko.

Do

Gminy miasta
Katowice.

Odpis.

Nr. 32. Rok XIII

Katowice, dnia 29-go września 1934 r.

Gazeta Urzędowa Województwa Śląskiego.

STATUT

miasta Katowic

z dnia 20-go marca 1934 r.

o samoistnym podatku komunalnym od uzyskanego zezwolenia na sprzedaż trunków alkoholowych i zatwierdzonego zgłoszenia sprzedaży napojów bezalkoholowych.

Na podstawie art. 16 ustawy z dnia 14-go kwietnia 1924 r o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 8-go lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17 poz. 30) wprowadza się za zgodą Rady Miejskiej na rzecz miasta Katowic podatek od uzyskanego zezwolenia na sprzedaż trunków alkoholowych i zatwierdzonego zgłoszenia sprzedaży napojów bezalkoholowych.

§ 1.

Opodatkowaniu podlegają:

1. uzyskane zezwolenia na sprzedaż hurtową i detaliczną napojów alkoholowych,
2. zatwierdzone zgłoszenia sprzedaży na obszarze miasta Katowic napojów bezalkoholowych.

§ 2.

Od podatku wolne jest:

udzielone wdowie po dotychczasowym właścicielu przedsiębiorstwa zezwolenie na dalsze prowadzenie tego przedsiębiorstwa w rozmiarach, w jakich tenże zezwolenie to posiadał.

§ 3.

Do uiszczenia podatku obowiązana jest osoba, której udzielono zezwolenia, wymienionego w punkcie 1 § 1, względnie osoba, której zgłoszenie sprzedaży napojów bezalkoholowych kompetentna władza przyjęła do zatwierdzającej wiadomości.

§ 4.

Podatek wynosi, jeżeli przedsiębiorstwo należy:

a)	do I. kategorji świadectw przemysłowych	3.000,— zł
b)	„ II. „ „ „	2.000,— „
c)	„ III. „ „ „	1.500,— „
d)	„ IV. „ „ „	1.000,— „
e)	poniżej IV. kategorji świadectw przemysłowych	500,— „

§ 5.

W razie przejęcia przedsiębiorstwa przez innego przedsiębiorcę i przepisania zezwolenia na tego ostatniego podatek wynosi:

a)	w razie przejęcia w ciągu trzech lat od daty udzielenia poprzedniego zezwolenia	90%
b)	w razie przejęcia w ciągu 5 lat od terminu tego	80%
c)	„ „ „ 8 „ „ „ „	70%
d)	„ „ „ 10 „ „ „ „	60%
e)	„ „ w czasie ponad 10 lat od tego terminu	50%

tej stawki podatkowej, którąby przy pierwszem zezwoleniu wymierzyć należało.

Podatek zmniejsza się o 50% stawek ustalonych powyżej, jeżeli przedsiębiorstwo drogą sukcesji przejdzie na potomka w prostej linji dotychczasowego przedsiębiorcy.

§ 6.

Zezwolenie na rozszerzenie przedsiębiorstw wymienionych w § 1 podlega opodatkowaniu w następującej wysokości:

a) rozszerzenie zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych podlega opodatkowaniu w wysokości 50% stawek wymienionych w § 4;

b) rozszerzenie ubikacji przedsiębiorstwa trudniącego się sprzedażą napojów alkoholowych i bezalkoholowych podlega opodatkowaniu w wysokości do 50% zależnie od wielkości rozszerzonych ubikacyj.

§ 7.

Przy zezwoleniach na hurtową sprzedaż napojów alkoholowych w zapieczętowanych naczyniach pobiera się podatek w wysokości 50% stawek, wymienionych w § 4, na detaliczną sprzedaż w naczyniach zamkniętych podatek w wysokości 10% stawek wymienionych w § 4.

§ 8.

Zatwierdzenie zgłoszenia sprzedaży napojów o zawartości do $4\frac{1}{2}$ % alkoholu podlega opodatkowaniu:

a) przy wyszynku tych napojów w wysokości 50%
b) przy sprzedaży ich w zamkniętych naczyniach w wysokości 10%

stawek wymienionych w § 4.

§ 9.

Podatek wymierza Magistrat i uwidacznia należną kwotę podatkową w nakazach płatniczych. Wymierzony podatek płatny jest w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu płatniczego w Miejskiej Kasie Podatkowej.

§ 10.

Magistrat po powzięciu uchwały przez Wydział Podatkowy może wymierzone kwoty podatkowe w pojedyńczych wypadkach odpisać, o ile przymusowe ściągnięcie tychże zagrozi egzystencji gospodarczej płatnika, lub w przewidywaniu bezskuteczności postępowania egzekucyjnego.

§ 11.

Przeciwko wymiarowi podatku służą płatnikowi środki prawne przewidziane w § 69 ustawy z dnia 14 lipca 1893 r. o daninach komunalnych (Zb. Ust. Pr. Str. 152). Wniesienie środka prawnego nie wstrzymuje obowiązku terminowego uiszczenia podatku.

§ 12.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągany będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, odsetek i kar za zwłokę według norm obowiązujących przy podatkach państwowych.

§ 13.

Winni naruszenia przepisów niniejszego statutu będą karani karą porządkową do wysokości 350,— zł, o ile dany czyn nie podlego karze surowszej.

§ 14.

Niniejszy statut wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu przez Magistrat z dniem 1 kwietnia 1934 r.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego statutu tracą moc obowiązującą:

1. ordynacja z dnia 30 września 1924 r. w przedmiocie poboru podatku komunalnego od uzyskania zezwolenia na stałe uruchomienie gospód, szynków lub przedsiębiorstw drob-

nej sprzedaży wypalanek winnych, spirytusu oraz wyrobów wódczanych na miasto Katowice. (Gazeta Urzędowa Województwa Śląskiego Nr. 3 (25 r.).

2. I. Dodatek do statutu z dnia 3 lutego 1925 r. (Gazeta Urzędowa Województwa Śląskiego Nr. 12-13 25 r.).

Magistrat

(—) Dr. Kocur, I., Burmistrz.

(—) Maciejczyk, Radca Miejski.

(pieczęć).

„Zatwierdza się na podstawie art. 1, 16 i 27 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu ogłoszonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17 poz. 30)."

L. RW. 747.

Katowice, dnia 20 sierpnia 1934 r.

(pieczęć).

Śląska Rada Wojewódzka:

Przewodniczący:
w z. (—) Dr. Saloni, Wicewojewoda.

ODPIS.

Nr. 17 Katowice, dnia 25 maja 1934 r. Rok VIII.

Gazeta Urzędowa Województwa Śląskiego.

STATUT

miasta Katowic

z dnia 20 marca 1934 r.

o samoistnym podatku komunalnym od psów.

Na podstawie art. 16 ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17 poz. 30) wprowadza się za zgodą Rady Miejskiej na rzecz miasta Katowic podatek od psów.

§ 1.

Opodatkowaniu podlegają psy, należące do mieszkańców miasta Katowic.

§ 2.

Od podatku wolne są:

a) szczenięta liczące mniej niż 8 tygodni,
b) jeden pies łańcuchowy do pilnowania gospodarstwa, położonego poza zamkniętem zabudowaniem miasta,
c) psy będące w posiadaniu władz państwowych i samorządowych,
d) psy, należące do osób, przebywających w obrębie miasta Katowic niedłużej niż 6 tygodni,
e) psy, należące do przedstawicieli państw obcych,
f) psy, służące do przewodnictwa niewidomym.

Uwolnienie od podatku powinno być na piśmie przez Magistrat poświadczone.

Pies łańcuchowy, niepodlegający opodatkowaniu (pkt. b) powinien być stale trzymany na uwięzi, albo znajdować się w miej-

scu ogrodzonem, zabezpieczonem od wyrwania się. Uwolnienie od podatku ustaje z samego prawa z początkiem tego półrocza, w którem takiego psa napotka się na wolności.

§ 3.

Do uiszczenia podatku obowiązani są posiadacze psów.

§ 4.

Podatek wynosi rocznie:

a) za każdego pierwszego psa, podlegającego opodatkowaniu . . . . 40,— zł
b) za każdego drugiego psa, podlegającego opodatkowaniu . . . . 80,— „
c) za każdego następnego psa, podlegającego opodatkowaniu . . . . 120,— „

Psy, stanowiące przedmiot handlu w przedsiębiorstwie zajmującem się sprzedażą psów, podlegają opłacie w wysokości 20,— złotych od każdego pojedyńczego psa.

§ 5.

Wymiar podatku uskuteczni Magistrat na podstawie danych o liczbie psów podlegających opodatkowaniu. Posiadacze psów obowiązani są donieść Magistratowi o posiadaniu psów, liczących wyżej niż 8 tygodni i to w ciągu dni 14-tu licząc od dnia nabycia lub wprowadzenia się z psami. Nowourodzone szczenięta uważa się za nabyte z dniem 14-tym po ustaniu karmienia ich przez matkę, najpóźniej z upływem 8-miu tygodni po urodzeniu.

Każdy pies wyzbyty, zaginiony lub zdechły powinien być odgłoszony najpóźniej w ciągu 14 dni po upływie półrocza, w którem się go wyzbyto lub w którem zaginął, albo zdechł, w przeciwnym razie podatek płatny jest do końca tego półrocza, w którem odgłoszenie nastąpiło.

§ 6.

Zawiadomienie o wymiarze podatku następuje przez doręczenie nakazu płatniczego ze wskazaniem liczby przedmiotu opodatkowania i przypadających do uiszczenia kwot podatkowych.

§ 7.

Podatek uiszcza się w dwóch równych ratach półrocznych, a mianowicie: pierwszą w ciągu dni 14-tu po doręczeniu nakazu płatniczego przez Magistrat, drugą ratę do 15 grudnia odnośnego roku budżetowego w Miejskiej Kasie Podatkowej.

§ 8.

Za szczenię osięgające w ciągu półrocza wiek 8-miu tygodni oraz za psa podlegającego opodatkowaniu a nabytego w ciągu półrocza należy uiścić podatek za całe półrocze.

Kto nabywa psa już opodatkowanego lub z takim wprowadza się na obszar m. Katowic lub kto nabywa psa w miejsce padłego opodatkowanego, ma prawo żądać od Magistratu potrącenia uiszczonego podatku z kwoty przypadającej na bieżące półrocze.

§ 9.

Posiadacz psa otrzyma przy uiszczeniu podatku markę, której numer zaznaczy się na kwicie podatkowym. Za markę pobierać się będzie ustanowioną przez Magistrat należność. Osoby zwolnione od uiszczenia podatku otrzymają z Magistratu dopiero po uiszczeniu za nią ustanowionej należności.

§ 10.

Celem kontroli podatku może Magistrat żądać od właścicieli nieruchomości przedłożenia wykazu osób posiadających psy.

§ 11.

Psy, biegające na wolności bez dozoru, których właścicieli nie można natychmiast bez wątpliwości ustalić, oraz których posiadacze nie mogą się wykazać z zapłaty podatku względnie ze zwolnienia od podatku, mogą być przez uprawnioną do tego osobę ujęte. O ile właściciel nie zgłosił się w ciągu trzech dni lub nie może udowodnić zapłaty podatku względnie zwolnienia od opodatkowania, pies będzie albo ubity, albo też sprzedany na rzecz miasta Katowic.

§ 12.

Magistrat po powzięciu uchwały przez Wydział Podatkowy może wymierzone kwoty podatkowe w pojedyńczych wypadkach odpisać, o ile przymusowe ściągnięcie tychże zagrozi egzystencji gospodarczej płatnika lub w przewidywaniu bezskuteczności postępowania egzekucyjnego.

§ 13.

Przeciwko wymiarowi podatku służą płatnikomi środki prawne przewidziane w § 69 ustawy z dnia 14 lipca 1893 r. o daninach komunalnych (Zb. Ust. Śl. str. 152).

Wniesienie środka prawnego nie wstrzymuje obowiązku terminowego uiszczenia podatku.

§ 14.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, odsetek i kar za zwłokę według norm obowiązujących przy podatkach państwowych.

§ 15.

Winni naruszenia przepisów niniejszego statutu będą karani karą porządkową do wysokości 350,— zł, o ile dany czyn nie podlega karze surowszej.

§ 16.

Niniejszy statut wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu przez Magistrat z dniem 1 kwietnia 1934 r.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego statutu tracą moc obowiązującą:

1. Ordynacja z dnia 30 września 1924 r. w przedmiocie poboru podatku od psów (Gazeta Urzędowa Wojew. Śl. Nr. 7, 25 r.),
2. I. Dodatek z dnia 2 grudnia 1924 r. do ordynacji z dnia 30 września 1924 r. (Gazeta Urzędowa Wojew. Śl. Nr. 7. 25 r.),
3. II. Dodatek z dnia 10 grudnia 1925 r. do ordynacji z dnia 30 września 1924 r. (Gazeta Urzędowa Wojew. Śl. Nr. 11. 26 r.).

Magistrat

(—) Dr. Kocur
I. Bumistrz

(—) Maciejczyk
Radca Miejski.

„Zatwierdza się na podstawie art. 1, 16 i 27 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu, ogłoszonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17, poz. 30).“
L, RW. 329.

Katowice, dnia 19 kwietnia 1934 r.

Śląska Rada Wojewódzka:

Przewodniczący:

(—) Dr. Grażyński, Wojewoda Śląski.

(pieczęć:

Rzeczpospolita Polska
Śląska Rada Wojewódzka.)

WYCIĄG

Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z 31 marca 1933 r. nr. 22, poz. 163.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 16 marca 1933 r.

o Funduszu Pracy.

ROZDZIAŁ I.

Postanowienia ogólne.

Art. 1.

1. Tworzy się Fundusz Pracy.

2. Fundusz ten ma na celu dostarczanie pracy lub środków utrzymania osobom, pozbawionym pracy, a nie posiadającym innych środków do życia, przedewszystkiem drogą uruchamiania gospodarczo uzasadnionych robót publicznych lub robót o znaczeniu publicznem.

Art. 2.

1. Znosi się Fundusz Pomocy Bezrobotnym, powołany na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. nr. 74 poz. 664).

2. Dotychczasowe prawa, zobowiązania i majątek tego funduszu przechodzą z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na Fundusz Pracy.

Art. 3.

1. Fundusz Pracy jest osobą prawną; siedzibą jego władz jest m. st. Warszawa.

2. Preliminarz budżetowy Funduszu Pracy jest częścią składową preliminarza budżetowego państwowego. Prezes Rady Ministrów składa corocznie sprawozdanie Sejmowi o gospodarce Funduszu Pracy w ubiegłym okresie budżetowym oraz o jego stanie. Sprawozdanie to będzie częścią państwowego zamknięcia rachunkowego.

Art. 4.

1. Cele swoje Fundusz Pracy spełnia przez:

a) gromadzenie i podział funduszów i świadczeń w naturze,

b) inicjowanie i współdziałanie w projektowaniu robót publicznych lub robót o publicznem znaczeniu, jako też wszelkich innych robót, mających wyraźne znaczenie dla zmniejszenia bezrobocia,

c) finansowanie robót, wymienionych powyżej w punkcie b),

d) prowadzenie akcji, zmierzającej do zwiększenia stanu zatrudnienia,

e) prowadzenie i współdziałanie w prowadzeniu wszelkiego rodzaju akcji, mającej na celu zaopatrzenie osób, wymienionych w art. 1, w samodzielne podstawy egzystencji,

f) Prowadzenie w miarę koniecznej potrzeby bezpośrednio lub za pośrednictwem organizacyj społecznych pomocy doraźnej dla osób, wymienionych w art. 1, a nie objętych inną akcją pomocy.

Art. 5.

1. W zakresie zadań Funduszu Pracy, określonych w art. 4, pkt. b), uwzględniane będą przedewszystkiem roboty następujące: budowa i ulepszanie sieci komunikacyjnej (drogi, kanały, koleje żelazne, lotniska, porty), regulacja rzek i potoków, oraz meljoracje.

2. Plan o kolejność robót zatwierdza Prezes Rady Ministrów.

ROZDZIAŁ II.

Organizacja.

Art. 6.

Zwierzchni nadzór nad Funduszem Pracy sprawuje Prezes Rady Ministrów.

Art. 7.

Organami Funduszu Pracy są:

a) Prezes,

b) Komitet Naczelny,

c) Dyrekcja,

d) Komitety lokalne.

Art. 8.

Na czele Funduszu Pracy stoi Prezes, powołany przez Prezesa Rady Ministrów.

Art. 9.

Organem współpracującym z Prezesem Funduszu Pracy jest Komitet Naczelny, powołany przez Prezesa Rady Ministrów.

Art. 10.

Zarząd Funduszu Pracy sprawuje Dyrekcja, powołana przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Prezesa Funduszu Pracy.

Art. 11.

Prezes Funduszu Pracy powołuje w miarę potrzeby komitety lokalne.

Art. 12.

Do kompetencji organów Funduszu Pracy należy:

a) ustalanie wytycznych działalności Funduszu Pracy,
b) opracowywanie preliminarza budżetowego,
c) układanie planu i kolejności robót finansowych przy pomocy Funduszu Pracy,
d) nadzór nad wykonaniem tych robót z punktu widzenia celów niniejszej ustawy,
e) spełnianie innych zadań Funduszu Pracy, określonych w art. 4,
f) przygotowywanie sprawozdania o gospodarce Funduszu Pracy oraz o jego stanie.

Art. 13.

Szczegółowy zakres działania Prezesa oraz skład i zakres działania Komitetu Naczelnego, Dyrekcji i komitetów lokalnych ustala statut Funduszu Pracy; statut ten nadaje Funduszowi Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Rolnictwa i Reform Rolnych i ogłasza go w Monitorze Polskim.

ROZDZIAŁ III.

Środki.

Art. 14.

Środki finansowe Fundusz Pracy czerpie:

a) z opłat, przewidzianych w art. od 15 do 26,
b) z wpływów z zaległości podatkowych, uiszczanych w naturze (art. 27),
c) z wpłat związków komunalnych (art. 28),
d) z dotacyj Skarbu Państwa,
e) z z darów, zapisów i ofiar.

Art. 15.

1. Osoby, pobierające uposażenie służbowe, bądź stałe wynagrodzenie za najemną pracę, opłacają na rzecz Funduszu Pracy 1% pobranego całkowitego dochodu, osiągniętego z tych źródeł.

2. Przepis powyższy dotyczy również osób, pobierających emerytury, renty lub zaopatrzenie ze Skarbu Państwa, z przedsiębiorstw lub Monopoli Państwowych, bądź też ze związków komunalnych lub instytucyj prywatnych, jeżeli emerytura, renta, bądź zaopatrzenie wynosi więcej niż 59 zł miesięcznie.

3. Przepis ustępu 1 niniejszego artykułu nie dotyczy:

a) osób, pobierających zaopatrzenie inwalidzkie na podstawie ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 238),

b) robotników, zatrudnionych w gospodarstwach rolnych oraz

c) osób, zatrudnionych w przedsiębiorstwach rzemieślniczych (w rozumieniu art. 142 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468), posiadających karty rzemieślnicze i wykupujących świadectwa przemysłowe VIII. kategorji przemysłowej.

4. Pracodawcy, zatrudniający pracowników, o których mowa w ust. 1, uiszczają na rzecz Funduszu Pracy opłatę w wysokości 1% zarobków, uposażeń i wynagrodzeń, wypłacanych tymże pracownikom. Przepis ten nie dotyczy Skarbu Państwa oraz związków komunalnych, z tem jednak zastrzeżeniem, iż poszczególne przedsiębiorstwa związków komunalnych uiszczają przewidzianą opłatę w wysokości 1% zarobków, wypłacanych pracownikom, o ile obroty tych przedsiębiorstw nie wchodzą w skład zwyczajnych budżetów związków komunalnych. Pracodawcy rolni uiszczają opłatę 1% tylko od zarobków pracowników umysłowych.

5. Organizacje wyznaniowe i społeczne, utrzymujące instytucje opieki społecznej, lub prowadzące akcję pomocy bezrobotnym, zwolnione są w tych dziedzinach swej działalności od obciążeń, wyszczególnionych w ust. 4 niniejszego artykułu.

6. Dla kategorji zarobków, nie przekraczających przeciętnie 150.— zł miesięcznie, Minister Opieki Społecznej ma prawo zastąpić opłaty, przewidziane w ust. 1 i 4 niniejszego artykułu, opłatą ryczałtową.

7. Do opłat, przewidzianych w niniejszym artykule, mają analogiczne zastosowanie przepisy art. 58 prawa o wykroczeniach z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60 poz. 572.)

Art. 16.

Posłowie i członkowie Senatu opłacają na rzecz Funduszu Pracy 1% swych diet.

Art. 17.

Opłaty od notarjuszów, pisarzy hipotecznych i komorników oraz od samodzielnych wolnych zajęć zawodowych: lekarzy, dentystów, weterynarzy, felczerów, adwokatów, obrońców sądowych, architektów, inżynierów, techników i od innych samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, wykaz których ustala w drodze rozporządzeń Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu i właściwymi ministrami, wynoszą 1% ich opodatkowanego dochodu z pracy zawodowej.

Art. 18.

Osoby, pobierające dochody w postaci tantjem (art. 18 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu art. 1 ustawy z dnia 7 listopada 1931 r. o zmianie niektórych postanowień ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 771) opłacają na rzecz Funduszu Pracy 2% od tego wynagrodzenia (tantjem).

Art. 19.

1. Opłaty od biletów wstępu pobiera się od biletów, sprzedawanych na wszelkiego rodzaju publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe. Opłaty te wynoszą od każdego sprzedanego biletu:

1. w cenie od	0,26 zł	do	1,— zł	0,05 zł
2. „ „ „	1,01 „	„	2,— „	0,10 „
3. „ „ „	2,01 „	„	3,— „	0,20 „
4. „ „ „	3,01 „	„	4,— „	0,30 „
5. „ „ „	4,01 „	„	5,— „	0,40 „
6. „ „	powyżej		5,— „	0,50 „

2. Za opłaty te odpowiadają przedsiębiorcy.

3. Opłatom tym nie podlegają bilety wstępu na zabawy, rozrywki i widowiska, urządzane:

a) wyłącznie dla żołnierzy,
b) przez zakłady naukowe, opiekuńcze i wychowawcze dla młodzieży szkolnej,
c) przez organa Funduszu Pracy,
d) przez instytucje i organizacje społeczne, o ile większa część dochodu z tych imprez przeznaczona jest na pomoc dla bezrobotnych.

Art. 20.

1. Od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze), urządzanych przez towarzystwa wyścigów konnych, pobiera się opłaty w wysokości 1%.

2. W związku z tem w art. 7 ustawy z dnia 22 czerwca 1925 r. o wyścigach konnych (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 512) wstawia się po ustępie pierwszym postanowienie o brzmieniu następującem: „Na rzecz Funduszu Pracy pobierana będzie od stawek we wzajemnych zakładach specjalna opłata w wysokości 1%".

Art. 21.

1. Opłaty od cukru, wprowadzonego na rynek wewnętrzny i obciążonego podatkiem spożywczym, wynoszą 50 groszy od 1 q.

2. Za opłaty te odpowiada producent.

Art. 22.

1. Opłaty od piwa, wprowadzonego na rynek wewnętrzny i obciążonego podatkiem spożywczym, wynoszą 25 groszy od 1 hl.

2. Za opłaty te odpowiada producent.

Art. 23.

1. Żarówki elektryczne, nowe i regenerowane, wyrobu krajowego oraz sprowadzane z zagranicy, czy z W. M. Gdańska, podlegają opłacie w wysokości 15% od wystawionego za nie rachunku za potrąceniem bonifikat, zwrotów i skonta kasowego.

2. Do uiszczenia opłaty obowiązane są następujące osoby:

a) przy produkcji żarówek w kraju — wytwórca,

b) przy sprowadzaniu żarówek z zagranicy — osoba, na której rachunek odbywa się odprawa celna,

c) przy sprowadzaniu żarówek z W. M. Gdańska — osoba, dla której według dowodów przekazowych przesyłka jest przeznaczona,

3. Opłata od żarówek płatna jest:

a) od żarówek wyrabianych w kraju — w terminie obowiązku zapłaty najbliższej przypadającej po sprzedaży zaliczki na podatek przemysłowy,

b) od żarówek, sprowadzanych z zagranicy — przy odprawie celnej,

c) od żarówek, sprowadzanych z W. M. Gdańska — przy odbiorze w urzędach przekazowych.

Art. 24.

1. Opłaty od spożycia gazu do użytku domowego w lokalach, nie posiadających charakteru przemysłowego ,wynoszą 5% od sumy należności, wykazanej na rachunku, bez opłat za używanie gazomierzy i innych dodatkowych należności. Opłaty te obciążają konsumenta.

2. W wypadkach sprzedaży gazu z automatów gazomierzy, opłaty wynoszą również 5% od wykazanej sumy, a obciążają sprzedawcę.

3. Za opłaty te w obu wypadkach odpowiada przedsiębiorca.

Art. 25.

1. W zakładach gastronomicznych i salach bilardowych, podlegających obowiązkowi nabycia świadectw przemysłowych, w myśl rozdziałów VII i VIII część II, lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 32 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 17, poz. 110) opłacie w wysokości 50 gr od osoby podlegają przebywający w tych lokalach w godzinach od 24 do 6, z wyjątkiem osób zarządzających i zatrudnionych w danem przedsiębiorstwie; postanowienie powyższe nie ma zastosowania do osób, przebywających w restauracjach kolejowych i bufetach kolejowych.

2. Za opłaty te odpowiada przedsiębiorca.

3. Opłaty powyższe na życzenie przedsiębiorcy mogą być zastąpione przez miesięczne opłaty ryczałtowe, ustalane na podstawie przeciętnych wpływów z tych opłat, osiągniętych w miesiącach poprzedzających.

4. Upoważnia się Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu do zmniejszenia wysokości, wzgl.

całkowitego zniesienia tych opłat dla niektórych kategoryj wymienionych wyżej zakładów.

Art. 26.

1. Opłaty od czynszu dzierżawnego, osiągniętego z najmu mieszkań lub budynków w całości lub w części, niezależnie od ich przeznaczenia użytkowego, pobiera się w wysokości 0,5% kwoty, odpowiadającej sumie każdorazowo wpłacanego czynszu.

2. Opłatom powyższym nie podlega komorne z mieszkań 1 i 2 izbowych.

Art. 27.

1. Zaległości w państwowych podatkach: gruntowym, dochodowym, majątkowym, spadkowym i od darowizn mogą być spłacane przez płatników równowartością świadczeń w naturze, o ile te świadczenia nie wypływają z obowiązku, wynikającego z części IV. ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6 poz. 32).

2. Świadczenia te mogą polegać:

a) na dostarczaniu materjałów, potrzebnych do wykonywania robót, organizowanych przez Fundusz Pracy,
b) na dostarczaniu środków przewozowych,
c) na odrabianiu pewnej liczby dni roboczych lub wykonywaniu pewnej ilości pracy,
d) na dostarczaniu płodów rolnych, artykułów żywności, materjałów opałowych, włókienniczych i innych.

3. Świadczenia te będą przyjmowane według miejscowych cen rynkowych.

Art. 28.

Związki komunalne przekazują do Funduszu Pracy corocznie kwoty, odpowiadające:

dla gmin miejskich miast wydzielonych — 1% ich budżetów zwyczajnych,

dla gmin powiatowych związków komunalnych — 5% ich budżetów zwyczajnych.

Art. 29.

Opłaty, wymienione w art. 21 i 22 niniejszej ustawy, winny uiszczać osoby, obowiązane do zapłaty podatku spożywczego od cukru i piwa w terminach, ustalonych do zapłaty powyższych podatków spożywczych.

Art. 30.

Sposób wymiaru, poboru i kontroli opłat, określonych w niniejszej ustawie, a w szczególności w odniesieniu do świadczeń w naturze, przewidzianych w art. 27, zasady przyjmowania i zaliczania tych świadczeń na poczet zaległości ustala Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrami: 1. Spraw Wewnętrznych, 2. Skarbu, 3. Przemysłu i Handlu, 4. Komunikacji, 5. Opieki Społecznej oraz 6. Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 31.

1. Upoważnia się Ministra Skarbu do zwalniania od podatku i opłat państwowych, pobieranych od artykułów spożywczych i opałowych, czy to zaofiarowanych na rzecz Funduszu Pracy, czy też nabywanych na rzecz tego Funduszu, jak również do zwalniania od opłat stemplowych, przypadających od umów, zawieranych przez Fundusz Pracy, bez naruszenia uprawnień do przeprowadzania kontroli przez organa władzy skarbowej.

2. Upoważnia się Ministra Opieki Społecznej oraz Ministra Skarbu do zwalniania robót, prowadzonych przez Fundusz Pracy, od niektórych obciążeń podatkowych i świadczeń socjalnych.

Art. 32.

Prawo przymusowego ściągania opłat, wymienionych w niniejszej ustawie, przedawnia się po upływie trzech lat od płatności poszczególnej opłaty. Czynności egzekucyjne przerywają bieg przedawnienia.

Art. 33.

1. Winni wykroczenia przeciw przepisom niniejszej ustawy o uiszczeniu określonych w niej opłat lub wydanych na jej podstawie rozporządzeń wykonawczych karani będą grzywną do 2000 złotych, o ile dany czyn nie ulega karze surowszej według innych przepisów.

2. Do orzekania powyższych kar powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 34.

W wypadkach, gdy istniejące ustawy o wykonaniu robót meljoracyjnych przewidują w kosztach tych robót obok udziału Państwa także udział samorządu lub udział zainteresowanej ludności, a Fundusz Pracy pokrywałby w całości lub w części udział Państwa w tych robotach, udział samorządu lub udział zainteresowanej ludności może być spłacony albo w gotówce, albo świadczeniami w naturze.

ROZDZIAŁ IV.

Postanowienia końcowe.

Art. 35.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrom: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej, Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 36.

1. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

2. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 664).

Prezydent Rzeczypospolitej: (—) I. Mościcki.

Prezes Rady Ministrów: (—) A. Prystor.

Minister Spraw Wewnętrznych: (—) Bronisław Pieracki.

Minister Skarbu: (—) Wł. Zawadzki.

Minister Przemysłu i Handlu: (—) Zarzycki.

Kierownik Ministerstwa Komunikacji: (—) M. Butkiewicz.

Minister Opieki Społecznej: (—) Hubicki.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: (—) Sew. Ludkiewicz.

WYCIĄG

Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej z dnia 31 marca 1933 r.

Nr. 22, poz. 176.

Rozporządzenie
Prezesa Rady Ministrów

z dnia 31 marca 1933 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o świadczeniach na rzecz Funduszu Pracy.

Na podstawie art. 30 ustawy z dnia 6 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 163) zarządza się co następuje:

§ 1.

Ustanowienie w ustawie z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 163), zwanej w dalszym ciągu ustawą, opłaty (art. 15 — 26 ustawy), wpływy z zaległości podatkowych, uiszczanych w naturze (art. 27 ustawy) i wpłaty Związków Komunalnych (art. 28 ustawy) — będą wymierzane, pobierane, kontrolowane, przyjmowane i zaliczane w sposób, określony w rozporządzeniu niniejszem.

§ 2.

Podstawę obliczenia opłat, przewidzianych w art. 15 ustawy, stanowi suma — bez uwzględnienia jakichkolwiek potrąceń — każdorazowo przypadającego do wypłaty uposażenia służbowego, stałego wynagrodzenia za najemną pracę emerytury, renty lub zaopatrzenia, przyczem przy obliczaniu wysokości tych opłat nie bierze się pod uwagę kwot mniejszych od 1,— zł.

§ 3.

Opłaty od uposażenia służbowego, stałego wynagrodzenia za najemną pracę, emerytury, renty lub zaopatrzenia potrącają pra-

codawcy, Skarb Państwa, Przedsiębiorstwa i monopole państwowe, związki komunalne lub instytucje prywatne — przy każdorazowej wypłacie.

Kwoty, potrącone przez Skarb Państwa, należy w terminie do dni 7 po dokonanych potrąceniach wpłacić do kasy urzędu skarbowego bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności; równocześnie należy złożyć deklarację, zawierającą dokładne obliczenie opłat oraz szczegółowe dane stwierdzające, ile z jakiego tytułu i za jaki okres czasu opłaty są uiszczane.

Kwoty, potrącone przez pracodawców, przedsiębiorstwa i monopole państwowe, związki komunalne lub instytucje prywatne, należy wpłacić do kasy chorych, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, do końca miesiąca następującego po wypłacie; równocześnie należy złożyć deklarację zawierającą dokładne obliczenie opłat oraz szczegółowe dane (listy płacy), stwierdzające, ile, z jakiego tytułu i za jaki okres czasu opłaty są uiszczane.

§ 4.

Opłaty od pracodawców oblicza się od ogólnej sumy wypłaconych zarobków, uposażeń i wynagrodzeń. Opłaty te należy wpłacić do kasy chorych, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w P. K. O. (Pocztowa Kasa Oszczędności), łącznie z wpłaceniem opłat, potrąconych w myśl § 3 ust. 3; równocześnie należy złożyć deklarację stwierdzającą, kto, ile, z jakiego tytułu i za jaki okres czasu wnosi opłatę.

§ 5.

Pracodawcy, przedsiębiorstwa i monopole państwowe, związki komunalne lub instytucje prywatne mogą — za zgodą i na warunkach, określanych przez Ministra Opieki Społecznej, — uiszczać opłaty, przewidziane w §§ 3 i 4 bezpośrednio na rachunek czekowy Funduszu Pracy w Pocztowej Kasie Oszczędności.

§ 6.

1% opłaty od diet posłów i członków Senatu (art. 16 ustawy) potrącają: Biuro Sejmu, Biuro Senatu i Biuro Sejmu Śląskiego przy każdorazowej wypłacie diet. Potrącone tytułem opłaty kwoty należy wpłacić w terminie 7 dni po dokonaniu potrącenia do kasy urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, z zaznaczeniem na blankiecie nadawczym lub na deklaracji: tytułu wpłaty, ilości osób, którym dokonano potrącenia opłaty, ogólnej sumy wypłaconych diet, czasu, za jaki je wypłacono i łącznej kwoty potrąconych opłat.

§ 7.

Za podstawę obliczenia wysokości opłat od notarjuszów, pisarzy hipotecznych i komorników oraz samodzielnych wolnych zajęć zawodowych (art. 17 ustawy) — służy dochód, ustalony — z tytułu

spełniania danej pracy zawodowej — przy obliczaniu ogólnego dochodu dla wymiaru państwowego podatku dochodowego. Zmiany wysokości dochodu z pracy zawodowej pociągają za sobą równoczesną zmianę w wysokości opłaty.

Obliczenie i pobór opłat uskuteczniają urzędy skarbowe, w których okręgu wymierza się państwowy podatek dochodowy, jednocześnie z obliczeniem i poborem właściwego podatku dochodowego.

O wysokości opłaty czyni się wzmiankę na nakazie płatniczym państwowego podatku dochodowego. Opłatę należy uiścić do dnia 1 listopada każdego roku podatkowego. W razie doręczenia nakazu płatniczego po dniu 15 października, opłata płatna jest w ciągu 30 dni po dniu doręczenia nakazu płatniczego.

Pierwsze obliczenie opłaty dokonane będzie od dochodu, podlegającego opodatkowaniu w roku podatkowym 1933.

§ 8.

Przedsiębiorstwa i zakłady pracy, wypłacające tantjemy, obowiązane są potrącać przy każdej wypłacie opłaty, określone w art. 18 ustawy. Kwoty, potrącone tytułem opłaty w ciągu miesiąca, nanależy w ciągu 7 dni po upływie tegoż miesiąca wpłacić do kasy urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, przy dołączeniu lub zaznaczeniu na blankiecie nadawczym obliczenia i danych dotyczących tytułu wpłaty osób, którym wypłacono tantjemę i wysokości wypłaconych kwot.

§ 9.

Opłaty od biletów wstępu na publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe (art. 19 ustawy) uiszczają osoby nabywające bilety wstępu, inkasują zaś je i są za te opłaty odpowiedzialni właściciele przedsiębiorstwa lub osoby, odpowiedzialne za przedsiębiorstwo albo urządzające zabawy, rozrywki, widowiska lub zawody.

Zainkasowane opłaty, po potrąceniu odszkodowania (§ 17 ust. 2), należy wpłacić do kasy gminnej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, równocześnie z zainkasowanym komunalnym podatkiem od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, a w przypadku gdy podatek komunalny nie jest pobierany, najdalej w ciągu 5 dni po dniu zabawy, rozrywki, widowiska lub zawodów. Równocześnie należy przedłożyć wykaz opłat od biletów wstępu (zał. 1).

§ 10.

Opłaty od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze art. 20 ustawy) uiszczają osoby grające, lub też przy zakładach łącznych towarzystwa wyścigów konnych, które w tym celu pobierają od osób grających opłaty bezzwrotne w wysokości 1% od stawki początkowej, pomnożonej przez ilość koni, objętych grą łączną. Opłaty inkasują i są za nie odpowiedzialne towarzystwa wyścigów konnych.

Sumy z opłat w wysokości odpowiadającej 1% obrotu we wzajemnych zakładach należy wpłacić do kasy gminnej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, równocześnie z komunalnym podatkiem od stawek we wzajemnych zakładach, a w przypadku, gdy podatek komunalny nie jest pobierany, — w następnym nieświątecznym dniu po odbytych wyścigach. Równocześnie należy przedłożyć zestawienie obrotów, dokonanych w danym dniu wyścigowym we wzajemnych zakładach.

§ 11.

Wymiar, pobór, ściąganie i kontrolę opłat od cukru i od piwa (art. 21, 22 i 29 ustawy) przeprowadza się według przepisów, dotyczących wymiaru, poboru, ściągania i kontroli podatku spożywczego od cukru i piwa, z uwzględnieniem następujących postanowień:

a) osoby, obowiązane do zapłaty tych opłat, uiszczają je w kasie urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, względnie, o ile chodzi o opłaty od cukru i piwa, przywożonego z zagranicy, w urzędzie celnym, — wskazując w deklaracji płatniczej lub na blankiecie nadawczym, przeznaczenie wpłacanych kwot: od cukru i piwa, przywożonego z obszaru W. M. Gdańska, opłaty uiszcza się w kasie urzędu skarbowego, a dowód zapłaty składa się w urzędzie przekazowym odbiorczym,
b) opłaty te nie podlegają kredytowaniu,
c) w przypadkach, gdy pobrany podatek od cukru lub od piwa podlega zwrotowi, zwraca się również opłatę od cukru lub od piwa.

§ 12.

Opłaty od żarówek elektrycznych (art. 23 ustawy) uiszczają producenci w kasie urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, wskazując w deklaracji płatniczej lub na blankiecie nadawczym przeznaczenie wpłaconych kwot i ilość sprzedanych żarówek, opłaty uiszcza się w terminie obowiązku zapłaty najbliższej, przypadającej po sprzedaży zaliczki na podatek przemysłowy, przyczem zezwolenie na odroczenie zapłaty zaliczki na podatek przemysłowy, nie może dotyczyć obowiązku uiszczenia opłaty. Obowiązek uiszczenia opłaty od żarówek elektrycznych powstaje dla producenta z chwilą ich sprzedaży na rynku wewnętrznym.

Opłatom powyższym podlegają jedynie żarówki, wprowadzone do obrotu handlowego oddzielnie od aparatów, których część składową stanowią.

Przy sprowadzaniu żarówek z zagranicy do uiszczenia opłaty obowiązana jest osoba, na której rachunek dokonywa się odprawa celna; opłatę uiszcza się przy odprawie celnej wraz z cłem.

Przy sprowadzaniu żarówek z W. M. Gdańska obowiązek uiszczenia opłaty ciąży na osobie, dla której według dowodów przekazowych przeznaczona jest przesyłka; dowód uiszczenia opłaty w kasie urzędu skarbowego należy przedstawić przy odbiorze żarówek w urzędzie przekazowym odbiorczym.

§ 13.

Opłaty od spożycia gazu do użytku domowego (art. 24 ustawy) uiszczają odbiorcy gazu, a w przypadkach sprzedaży gazu z automatów gazomierzy — sprzedawcy gazu; w obu przypadkach opłaty inkasują i są za nie odpowiedzialni sprzedawcy gazu.

Do obliczenia i poboru opłat od spożycia gazu do użytku domowego obowiązani są sprzedawcy gazu przy każdorazowem, chociażby tylko częściowem, regulowaniu przez poszczególnych odbiorców, należności za pobrany gaz.

Opłaty oblicza się od należności (ceny), liczonej przez sprzedawców za gaz, uwidocznionej w wystawionych dla odbiorców rachunkach lub pobranych za pośrednictwem licznika automatu gazomierzy; do sumy rachunku za zużyty gaz dolicza się opłatę w ten sposób, by kwota opłat była w odrębnej pozycji wyraźnie uwidoczniona w rachunku.

Przy obliczaniu kwot opłaty nie bierze się pod uwagę sum mniejszych od pół grosza, natomiast kwoty od pół grosza zaokrągla się do pełnego grosza.

Opłaty pobrane przez sprzedawcę gazu, lub obowiązujące sprzedawcę, powinny być wpłacone do kasy gminnej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, w terminie do dni 5 po upływie każdego półmiesięcznego okresu, czyli kwoty, pobrane lub obciążające od 1 do 15 — do dnia 20 włącznie tegoż miesiąca, pobrane zaś lub obciążające w czasie od 16 do końca miesiąca — do dnia 5 włącznie każdego następnego miesiąca.

Na blankiecie nadawczym Pocztowej Kasy Oszczędności, a w razie wpłacenia bezpośrednio do kasy gminnej — w deklaracji, złożonej przez sprzedawcę, należy podać dokładne obliczenie opłaty oraz szczegółowe dane, stwierdzające, kto (jaki sprzedawca), ile, z jakiego tytułu oraz za jaki okres czasu wpłaca opłatę. W deklaracji winna być nadto uwidoczniona ilość odbiorców gazu w danym okresie, od których pobrano opłatę, jak również pobrana w ogólnej sumie należność za sprzedany im w tym czasie gaz, oraz suma należności, otrzymana za pośrednictwem licznika automatu gazomierzy.

§ 14.

Opłat, od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i w salach bilardowych (art. 25 ustawy) — uiszczają osoby przychodzące do tych zakładów między godziną 24 a 6, bezpośrednio po wejściu do zakładu gastronomicznego względnie do sali bilardowej, zaś osoby, które tam przebywały już przed godziną 24

i pozostały po tej godzinie, — bezpośrednio po upływie godziny 24. Opłaty te inkasują właściciele (dzierżawcy, zarządzający) zakładu gastronomicznego (sali bilardowej), którzy są za nie odpowiedzialni. Właściciele (dzierżawcy, zarządzający) zakładu gastronomicznego (sali bilardowej) otrzymują w zarządzie gminy za pokwitowaniem bloczki odpowiednio ponumerowanych i ostemplowanych biletów i bilety te wydają osobom, obowiązanym do uiszczenia opłaty. Zainkasowane opłaty, po potrąceniu odszkodowania (§ 17 ust. 2), należy wpłacić do kasy gminnej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, do dni 5. Na blankiecie nadawczym Pocztowej Kasy Oszczędności, a w razie wpłacenia bezpośrednio do kasy gminnej — w deklaracji należy podać numery bloczków i biletów. Wszystkie osoby, znajdujące się w zakładach gastronomicznych (salach bilardowych) między godziną 24 a 6 i obowiązane do uiszczenia opłaty, winny okazywać wykupione bilety kontrolerom zarządu gminy.

Przy zastąpieniu opłat powyższych przez miesięczne opłaty ryczałtowe za podstawę obliczenia opłat ryczałtowych służy przeciętny miesięczny wpływ z opłat niezryczałtowanych, pobranych w ciągu pierwszego lub drugiego poprzedzającego zryczałtowanie półrocza kalendarzowego. Za podstawę obliczenia ryczałtu mogą być również przyjęte opłaty, pobrane na podstawie art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 664).

§ 15.

Opłaty od czynszu dzierżawnego (art. 26 ustawy) uiszczają właściciele nieruchomości. Opłaty od osiągniętego w danym kwartale kalendarzowym dzierżawnego należy w ciągu drugiego miesiąca następującego po tym kwartale uiścić w kasie urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności; równocześnie należy złożyć w kasie urzędu skarbowego wykaz otrzymanych sum czynszu dzierżawnego, osiągniętego w ubiegłym kwartale kalendarzowym, wraz z obliczeniem opłat (załącznik 2); do czasu przejęcia przez władze skarbowe wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich — opłaty należy uiszczać i deklarację składać w kasie gminnej.

§ 16.

O ile opłaty wymienione w §§ 9, 10, 13 i 14 nie zostały wpłacone do kasy gminnej w terminie lub zostały wpłacone niezgodnie z art. 19, 20, 24 i 25 ustawy, wymiaru i poboru dokonywa zarząd gminy, który wykonywa również kontrolę opłat, wymienionych w §§ 9, 10, 13 i 14.

Do wymiaru i poboru opłat, wymienionych w §§ 9, 10, 13 i 14, oraz do odwołań od wymiaru tych opłat, zarówno pod względem

trybu postępowania, jak i właściwości władzy, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące samoistnych danin komunalnych.

Postanowienia ust. 1 i 2 niniejszego paragrafu oraz lit. b) § 17 stosuje się odpowiednio do opłat, wymienionych w § 15, do czasu przejęcia przez władze skarbowe wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich.

§ 17.

Za czynności, związane z wymiarem, poborem i kontrolą opłat, wymienionych w §§ 9, 10, 13 i 14, przyznaje się gminom odszkodowanie w następującej wysokości procentowej od wpływów z opłat i z kar za zwłokę:

a) 1% przy opłatach od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze),
b) 3% przy opłatach od biletu wstępu i od spożycia gazu do użytku domowego,
c) 10% przy opłatach od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i w salach bilardowych.

Za czynności, związane z inkasowaniem opłat, wymienionych w §§ 9 i 14, przyznaje się inkasującym odszkodowanie w wysokości 2% zainkasowanych sum.

§ 18.

O ile opłaty, wymienione w §§ 3 ust. 2, 6, 7, 8, 12 i 15, nie zostały wpłacone w terminie lub zostały wpłacone niezgodnie z art. 15, 16, 17, 18, 23 i 26 ustawy, wymiaru i poboru opłat dokonywują urzędy skarbowe przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów, dotyczących państwowego podatku dochodowego, jeśli chodzi o opłaty przewidziane w §§ 3 ust. 2, 6, 7 i 8, oraz przepisów dotyczących państwowego podatku od energji elektrycznej, jeśli chodzi o opłaty, przewidziane w §§ 12 i 15. Urzędy skarbowe wykonywują również kontrolę opłat, wymienionych w §§ 3 ust. 2, 6, 7, 8, 12 i 15.

Wpływy, osiągnięte z powyższych opłat, kasy urzędów skarbowych zaliczają na rachunek specjalny Funduszu Pracy.

§ 19.

O ile opłaty wymienione w § 3 ust. 3 i § 4, nie zostały wpłacone w terminie lub zostały wpłacone niezgodnie z art. 15 ustawy, wymiaru i poboru dokonywują kasy chorych przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów dotyczących składek na rzecz tych instytucyj. Kasy chorych wykonywują również kontrolę tych opłat.

Za czynności, związane z wymiarem, poborem i kontrolą opłat, wymienionych w § 3, ust. 3 i § 4, przyznaje się kasom chorych odszkodowanie w wysokości rzeczywiście poniesionych kosztów, które jednak nie może przekraczać 3% od wpływów z opłat i z kar za zwłokę.

§ 20.

Wpływy na rzecz Funduszu Pracy wraz z karami za zwłokę, otrzymane w ciągu pierwszych 15 dni miesiąca, wpłacają urzędy skarbowe, urzędy celne, zarządy gmin i kasy chorych, po potrąceniu odszkodowania i ewentualnych zwrotów, na rachunek czekowy Funduszu Pracy w Pocztowej Kasie Oszczędności do dnia 20 tegoż miesiąca, sumy zaś, otrzymane w drugiej połowie miesiąca, — do dnia 5 następnego miesiąca.

Nadzór nad wynikającemi z rozporządzenia niniejszego czynnościami zarządów gmin i kas chorych sprawuje Fundusz Bezrobocia.

§ 21.

Ściąganie opłat, ustanowionych na rzecz Funduszu Pracy, dokonywa się zgodnie z przepisami, dotyczącemi postępowania egzekucyjnego władz skarbowych. W postępowaniu tem właściwe urzędy skarbowe, urzędy celne, zarządy gmin lub kasy chorych zastępują Fundusz Pracy jako wierzyciele, z tem, że koszty, jakie w postępowaniu egzekucyjnem ponosi wierzyciel, obciążają Fundusz Pracy.

§ 22.

Organa, powołane do wykonywania robót, finansowanych przez Fundusz Pracy lub zaprojektowanych z inicjatywy lub przy współudziale Funduszu Pracy, podają do publicznej wiadomości przez ogłoszenie w Dzienniku Wojewódzkim i przez obwieszczenie w sposób zapewniający rozpowszechnienie w miejscu zastosowania, jakie świadczenia w naturze, gdzie, kiedy, przez kogo i według jakich cen będą przyjmowane.

Podatnicy chcący uiścić zaległości z tytułu podatków: gruntowego, dochodowego, majątkowego, spadkowego i od darowizn, — mogą zaofiarować organom, wymienionym w ust. 1, celem spłaty tych zaległości świadczenia w naturze lub ich część. W razie przyjęcia oferty organ prowadzący roboty wydaje na żądanie podatnika zaświadczenie tymczasowe, stwierdzające zakres świadczeń, ich równowartość pieniężną i projektowany termin ich wykonania.

Na podstawie tego zaświadczenia tymczasowego urząd skarbowy zawiesza postępowanie egzekucyjne odnośnie zaległości, do wysokości kwoty, uwidocznionej w zaświadczeniu.

Po wykonaniu świadczenia przez podatnika organ prowadzący roboty wydaje podatnikowi zaświadczenie (załącznik 3).

Kasa Urzędu skarbowego przyjmuje powyższe zaświadczenie jako wpłatę gotówkową i wydaje podatnikowi pokwitowanie kasowe.

Kary za zwłokę należy obliczać do dnia wydania zaświadczenia.

§ 23.

Do świadczeń w naturze w postaci dostarczenia płodów rolnych, artykułów żywności, materjałów opałowych, włókienniczych i innych, do przyjmowania ich przez organa Funduszu Pracy oraz do

zaliczania tych świadczeń na spłatę zaległości z tytułu podatków: gruntowego, dochodowego, majątkowego, spadkowego i od darowizn — stosuje się odpowiednio postanowienia rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 listopada 1931 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami Pracy i Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania ustawy o uiszczaniu niektórych zaległych podatków w naturze na cele bezpośredniej pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 806).

§ 24.

Wpłaty związków komunalnych (art. 28 ustawy), których podstawę obliczenia stanowią objęte budżetem administracyjnym dochody zwyczajne, osiągnięte w ciągu roku budżetowego, związki komunalne wpłacają na rachunek czekowy Funduszu Pracy w Pocztowej Kasie Oszczędności w czterech równych ratach, a mianowicie: 1 sierpnia, 1 października, 1 stycznia i 31 marca następnego roku budżetowego, zawiadamiając równocześnie o wysokości dokonanej wpłaty bezpośrednią władzę nadzorczą, która czuwa nad prawidłowością wpłat. Przy uiszczaniu pierwszej raty należy wskazać na blankiecie nadawczym sumę dochodów zwyczajnych, osiągniętych w poprzednim roku budżetowym.

§ 25.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

Prezes Rady Ministrów: (—) A. Prystor.

Minister Spraw Wewnętrznych: (—) Bronisław Pieracki.

Minister Skarbu (—) Wł. Zawadzki.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: (—) Sew. Ludkiewicz.

Minister Przemysłu i Handlu: (—) Zarzycki.

Kierownik Ministerstwa Komunikacji: (—) M. Butkiewicz.

Minister Opieki Społecznej: (—) Hubicki.

ODPIS.

Warszawa, dnia 26 lipca 1934 r.

Fundusz Pracy
Nr. 301/IV. F. P.

w sprawie sprawozdań z opłat zainkasowanych przez Zarządy Gmin na rzecz Funduszu Pracy.

Do

Urzędu Wojewódzkiego
(Wydział Samorządowy)
w Katowicach.

Dążąc do uproszczenia aparatu sprawozdawczego oraz do zaoszczędzenia gminom czasu i kosztów, często niewspółmiernie wysokich w stosunku do przekazywanych kwot — Fundusz Pracy na mocy decyzji Dyrekcji nr. 292, z dnia 19 lipca 1934 r. wprowadza następującą modyfikację postanowień zawartych w piśmie z dnia 5 grudnia 1933 r., nr. 5795/IV F. B. w sprawie nadsyłania zestawień pobranych i przekazanych opłat na rzecz Funduszu Pracy oraz dokonanych potrąceń:

1. w stosunku do miast wydzielonych obowiązują nadal dwutygodniowe okresy nadsyłania wspomnianych zestawień,
2. zarządy miast niewydzielonych winny nadsyłać powyższe zestawienia raz na miesiąc (między 1—5 dniem mieś. b. za miesiąc ubiegły) a nie jak dotąd dwa razy w miesiącu.
3. W stosunku do gmin wiejskich Fundusz Pracy rezygnuje wogóle z nadsyłania tych zestawień, natomiast żąda, aby przy każdej wpłacie do Funduszu Pracy na konto P. K. O. Nr. 27 000 wypełniany był dokładnie schematyczny wykaz, znajdujący się na odcinkach przekazów P. K. O.

Wprowadzając powyższe udogodnienie, Fundusz Pracy prosi usilnie:

1. o polecenie gminom miejskim prowadzenia ewidencji z akcji poboru i przekazywania opłat na rzecz Funduszu Pracy,

a w związku z tem nadsyłanie Wydziałom Powiatowym perjodycznych sprawozdań z tej akcji.

2. o polecenie inspektorom powiatowym, aby w przeprowadzanych kontrolach działalności gmin uwzględnili również wywiązanie się gmin z obowiązków zawartych w ustawie o Funduszu Pracy.

W powyższy sposób unormowana kwestja zestawień w niczem nie zmienia kwot dwa razy w miesiącu (§ 20 rozp. Prez. Rady Min. z dnia 31 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. nr. 22, poz. 176).

Powyższe postanowienia wprowadza się z mocą obowiązującą od 1 sierpnia 1934 r.

Naczelny Dyrektor:

(—) Z. Madeyski.

Katowice, dnia sierpnia 1934 r.

Urząd Wojewódzki Śląski
Wydział Samorządowy
Nr. Sm. 1614/18

Dot.: sprawozdań z opłat zainkasowanych przez Zarządy gmin na rzecz F. B.

Do

1. Pana Przewodniczącego Wydziału Powiatowego w Lublińcu, Tarnowskich Górach, Świętochłowicach, Katowicach, Rybniku, Pszczynie.
2. Pana Przewodniczącego Wydziału Dróg Powiatowych w Bielsku i Cieszynie, Pana Burmistrza w Katowicach, Bielsku, Cieszynie, Chorzowie, Lublińcu, Miasteczku, Mikołowie, Mysłowicach, Pszczynie, Rybniku, Siemianowicach Śląskich, Skoczowie, Starym Bieruniu, Strumieniu, Tarn. Górach, Wodzisławiu, Woźnikach, Żorach.

przesyła się do wiadomości i zastosowania się.

Za Wojewodę:

(—) Dr. Karczmarski, radca.

Za zgodność
(Buml)
pom. kancel.

ODPIS

Katowice, dnia 20 listopada 1934 r.

Fundusz Pracy Warszawa
Al. Jerozolimskie 1/3
Nr. 4907/IV. R/7

Dotyczy sprawozdań z opłat zainkasowanych przez zarządy gmin na rzecz Funduszu Pracy.

Do

Urzędu Wojewódzkiego
Wydział Samorządowy

w Katowicach.

Dążąc w dalszym ciągu do uproszczenia aparatu sprawodawczego oraz do zaoszczędzenia zarządom Miejskim czasu i kosztów często niewspółmiernie wysokich w stosunku do przekazywanych kwot — Fundusz Pracy na mocy decyzji Dyrekcji nr. 410 z dnia 10 listopada 1934 r. wprowadza następującą modyfikację postanowień, zawartych w piśmie z dnia 26 lipca 1934 r., nr. 301/IV. F. B. w sprawie nadysłania zestawień opłat pobranych z mocy art. 19, 20, 24 i 25 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. na rzecz Funduszu Pracy a mianowicie:

1. następujące zarządy 30 miast wydzielonych winny nadsyłać powyższe zestawienia raz na miesiąc (między 1 a 5 dniem miesiąca bieżącego za miesiąc ubiegły) a nie jak dotąd, dwa razy w miesiącu: Będzin, Bielsko, Borysław, Brześć n. Bugiem, Chełm, Dąbrowa Górnicza, Drohobycz ,Gdynia, Gniezno, Grodno, Inowrocław, Kołomyja, Kowel, Łomża, Łuck, Nowy Sącz, Ostrowiec, Kielecki, Pabjanice, Pińsk, Płock, Równe, Rzeszów, Siedlce, Stryj, Tarnopol, Tarnów, Tomaszów Mazowiecki, Zawiercie, Zgierz, Żyrardów.

2. w stosunku do pozostałych miast wydzielonych, liczących ponad 50 000 ludności (22 miasta), pozostają dotychczasowe dwutygodniowe terminy nadsyłania wspomnianych zestawień.

3. zarządy wszystkich miast niewydzielonych winny nadsyłać omawiane zestawienia raz na kwartał t.j. w dniu 5 stycznia 1935 r.

za IV. kwartał 1934 r., w dniu 5 kwietnia 1933 r. za I kwartał 1935 roku, w dniu 5 lipca 1935 r. za II kwartał 1935 r. i w dniu 5 października 1935 r. za III kwartał 1935 r. itd.

4. W stosunku do gmin wiejskich Funduszu Pracy w dalszym ciągu rezygnuje z nadsyłania tych zestawień, natomiast prosi, aby przy każdej wpłacie do Funduszu Pracy na konto P. K. O. nr. 27 000 wypełniony był dokładnie schematyczny wykaz, znajdujący się na odwrocie odcinka przekazów P. K. O.

W powyższy sposób unormowana kwestja zestawień w niczem nie zmienia ustawowego obowiązku gmin miejskich i wiejskich do przesyłania do Funduszu Prac zainkasowanych kwot dwa razy w miesiącu (§ 20 rozp. Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 marca 1933 roku) Dz. U. R. P. nr. 22, poz. 176.

Wprowadzając powyższe udogodnienia Fundusz Pracy prosi usilnie o wydanie ze swej strony polecenia podległym zarządom, by ściśle zastosowały się do niniejszego pisma i jednocześnie zaznacza, że tej samej treści pismo wysłał do Wydziałów Powiatowych oraz do zainteresowanych miast wydzielonych i niewydzielonych.

Naczelnik Wydziału Finansowego

(—) St. Pachnowski.

Katowice, dnia 4 grudnia 1934 r.

Urząd Wojewódzki Śląski
Wydział Samorządowy
Nr. Sm. 16/14/20

Sprawozdań opłat zainkasowanych przez zarządy gmin na rzecz Funduszu Pracy.

a) Panom Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych w Katowicach, Lublińcu, Pszczynie, Rybniku, Świętochłowicach, Tarnowskich Górach.

b) Panom Starostom w Bielsku i Cieszynie

c) Panom Burmistrzom w Katowicach, Bielsku, Cieszynie, Chorzowie, Lublińcu, Miasteczku, Mikołowie, Mysłowicach, Pszczynie, Rybniku, Siemianowicach Śl., Skoczowie, Starym Bieruniu, Strumieniu, Tarnowskich Górach, Wodzisławiu, Woźnikach, Żorach,

przesyła się do wiadomości i ścisłego zastosowania.

Panowie przewodniczący Wydziałów Powiatowych i Panowie Starostowie w Bielsku i Cieszynie, wydadzą analogiczne zarządzenie gminom wiejskim powiatu.

Za Wojewodę

(—) Dr. Schoenowitz,
Kierownik Oddziału II.

ODPIS.

Fundusz Pracy
Nr. 5340/O. F. I.

Przekazywanie opłat
na rzecz Funduszu Pracy.

Warszawa, dnia 28 listopada 1933 r.

Do

Zarządu Miasta

Przesyłając przy niniejszem do wiadomości pismo okólne, wystosowane przez Fundusz Pracy do wszystkich władz i instytucyj, mających obowiązek przekazywania opłat na rzecz Funduszu Pracy, przewidzianych ustawą z dnia 16. III. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 163) — Fundusz Pracy prosi Zarząd Miasta o wydanie zarządzeń, by przy przekazywaniu odnośnych wpływów Funduszowi Pracy na blankietach nadawczych podawane były sumy brutto, następnie uwidaczniane potrącenia i wreszcie sumy netto, co do każdego rodzaju wpływu oddzielnie. Dane te są konieczne, bowiem Fundusz Pracy wpływy księguje brutto na przychód, zaś odszkodowania i inne koszty — na rozchód.

Powyższe wymagania odnoszą się do tych rodzajów opłat, przy realizowaniu których Zarząd Miasta potrąca odszkodowania, przewidziane w § 17 Rozporządzenia z dnia 31. III. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 176). Nie dotyczą one oczywiście opłat potrącanych z uposażeń pracowników, które winny być przekazywane do Kas Chorych bez żadnych potrąceń.

Obrachunek omawianych opłat i przekazywanie kwot na r-k Funduszu Pracy winien mieć miejsce w terminach przewidzianych w paragr. 20 powołanego wyżej rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów t. j. co pół miesiąca kalendarzowego — do dnia 20 i 5-go.

Blankiety nadawcze w ilości 20 sztuk załącza się.

Naczelny Dyrektor
(—) M. Madeyski.

Załączniki
HM/ZK.

Fundusz Pracy
Warszawa.

Warszawa, dnia 28 listopada 1933 r.

Nr. 5343/O. F. I.
Dot. przekazywania opłat na rzecz Funduszu Pracy.

Do

wszystkich Urzędów Skarbowych, Zarządów miast Wydzielonych, Powiatowych Związków Samorządowych, Zarządu Obwodowego Funduszu Bezrobocia w Katowicach.

Dotychczasowa praktyka przekazywania opłat, przewidzianych Ustawą z dnia 16. III. 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 176) dowiodła, iż mimo wskazówek zawartych w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 marca 1933 r. tudzież całego szeregu pism i okólników tak Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jak i Ministerstwa Skarbu, cały szereg poszczególnych osób, oraz instytucyj państwowych, samorządowych i publiczno-prawnych przekazuje powyższe opłaty niewłaściwie.

Tak np. opłaty, które winny być przekazane do terytorjalnych Kas Chorych, lub też do Urzędów Skarbowych — przekazywane są do Funduszu Pracy, natomiast opłaty, które winny być przekazywane bezpośrednio do Funduszu Pracy, są przekazywane do Urzędów Skarbowych lub też do Kas Chorych. W wielu także wypadkach instytucje przekazujące opłaty do Funduszu Pracy, mimo ciągłych upomnień, nie wypełniają należycie odwrotnej strony blankietów nadawczych na P. K. O. i zbędnie łączą kilka pozycyj w jedną skutkiem czego Fundusz Pracy ma nader utrudnione zadanie przy księgowaniu wpływów ustawowych, według ich rodzajów, co jest konieczne dla prowadzenia ścisłej ewidencji tych wpływów.

Nieprzestrzeganie cytowanych wyżej postanowień utrudnia prace Funduszowi Pracy i powoduje zbędną korespondencję.

Fundusz Pracy zdaje sobie sprawę z trudności technicznych, na jakie odnośne instytucje się napotykają, a to choćby z braku bliższych wskazówek, dokąd i jakie wpływy przekazywać należy, wreszcie z braku blankietów nadawczych, normujących te czynności.

Dla ułatwienia tych czynności i zarazem dla położenia tamy przytoczonym wyżej nieprawidłowościom, Fundusz Pracy opracował i wydrukował omawiane blankiety nadawcze, które narazie w ograniczonej ilości przesyła równocześnie z niniejszem pismem z tem przeświadczeniem, że instytucje pobierające opłaty na rzecz Funduszu Pracy przy przesyłaniu posiłkować się będą temiż blankietami i w ten sposób usuną na przyszłość przytoczone wyżej nieprawidłowości.

Fundusz Pracy usilnie prosi instytucje, mogące uprawnić funkcjonowanie aparatu technicznego wyżej wskazanego, by ze swojej strony udzieliły wyczerpujących wskazówek tym wszystkim, którzy mają obowiązek wykonywania zadania poruczonego tak Ustawą z dnia 16. III. 1933 r. o Funduszu Pracy jak i rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 31. III. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 163 i 176).

Zarazem Fundusz Pracy nadmienia, iż blankiety nadawcze na P. K. O. mają przewidzianych 9 wzorów. Są one następujące:

WZÓR nr. 1.

Dla Zarządów Gminnych, przekazujących opłaty bezpośrednio do Funduszu Pracy, § 20 Rozp.:

1, od biletów wstępu § 9 Rozp.
2. „ gazu § 13 „
3. „ totalizatora § 10 „
4. „ zakładów gastronomicznych i sal bilardowych, § 14 Rozp.

WZÓR nr. 2.

Dla osób i instytucyj, przekazujących opłaty do Kas Chorych i Zarządu Obw. Fund. Bezrob. w Katowicach, § 3 ust. 3. Rozp. z dnia 31. III. 1933 r. i § 1 ust. 3 Rozp. z dnia 3. VI. 1933 r.

1. od uposażeń, ewent. wynagrodzeń
2. „ pracodawców.

WZÓR nr. 3.

Dla Związków Samorządowych, przekazujących opłaty bezpośrednio do Funduszu Pracy, § 24 Rozp.

1. od budżetów zwyczajnych gmin miejskich wydzielonych 1%. Art. 28 Ustawy,
2. od budżetów zwyczajnych powiatowych związków komunalnych 5%. Art. 28 Ustawy.

WZÓR nr. 4.

Dla Urzędów Skarbowych i Centr. Księgowości Ministerstwa Skarbu, przekazujących opłaty bezpośrednio do Funduszu Pracy, § 20 Rozp.

1. od uposażeń i wynagrodzeń prac. państw. § 3 ust. 2 Rozp.
2. „ djet poselskich i senatorskich, § 6 Rozp.

WZÓR nr. 5.

Dla Kas Chorych, przekazujących opłaty bezpośrednio do Funduszu Pracy, § 20 Rozp.

1. od uposażeń i wynagrodzeń, § 3 ust. 3 Rozp.
2. „ pracodawców, § 4 Rozp.

WZÓR nr. 6.

Dla urzędów skarbowych, przekazujących opłaty bezpośrednio do Funduszu Pracy, § 20 Rozp.

1. od piwa, § 11 Rozp.
2. „ cukru, § 11 Rozp.
3. „ tantjem (2%), § 8 Rozp.
4. „ czynszu dzierżawnego (0,5%), § 15 Rozp.
5. „ wolnych zawodów (1%), § 7 Rozp.

WZÓR nr. 7.

Dla Dyrekcyj Kolejowych, Lasów Państwowych, Poczt, Telegrafów i Telefonów, przekazujących opłaty bezpośrednio do Funduszu Pracy (decyzja Min. Op. Społ. z dnia 28. VII. 1933 r. Nr. 2801/M/U Ch na podstawie § 3 Rozp. Prezesa Rady Ministrów z dnia 31. III. 1933 r.

od uposażeń ewent. wynagrodzeń, § 3 ust. 2 Rozp.

WZÓR nr. 8.

Dla Dyrekcyj Kolejowych, Lasów Państwowych, Poczt, Telegrafów i Telefonów, przekazujących opłaty do kas chorych (Decyzja Min. Op. Społ. z dnia 28. VII. 1933 r. Nr. 2801/M/U Ch. na podstawie § 5 Rozp. Prezesa Rady Min. z dnia 31. III. 1933 r.

od uposażeń ewent. wynagrodzeń, § 3 ust. 3 Rozp.

WZÓR nr. 9.

Dla Dyrekcyj Kolejowych, Lasów Państwowych, Poczt, Telegrafów i Telefonów, Zarządów Gmin Woj. Śląskiego i innych, przekazujących opłaty do urzędów skarbowych, § 15 Rozp. Prezesa Rady Min. z dnia 31. III. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 176).

od czynszu dzierżawnego.

WZÓR nr. 10.

Dla Urzędów Pocztowo-Telegraficznych, przekazujących opłaty do Funduszu Pracy (Dz. Urz. Min. Poczt i Tel. z dnia 10. XI. 1933 r. Nr. 25, poz. 122) opłaty z art. 15 Ustawy z dnia 16. III. 1933 r. (dot. wynagrodzenia do uposażeń).

Na zakończenie Fundusz Pracy wyjaśnia, iż przewidziane §§ 3 i 4 deklaracje i listy płacy — o ile inne zarządzenia inaczej nie postanawiają — winny być kierowane do kas chorych, nie zaś do Funduszu Pracy, zaś wykazy od czynszu dzierżawnego (§ 15 Rozp.) do terytorjalnych urzędów skarbowych (w Woj. Śląskiem) do zarządów gminnych. Wykazów opłat od biletów wstępu (§ 9 Rozp.) od spożycia gazu i innych — wogóle do Funduszu Pracy przesyłać nie należy, gdyż dane te są potrzebne jedynie instytucjom, które mają obowiązek prowadzenia kontroli tych wpływów.

Fundusz Pracy prosi usilnie o przyjęcie powyższych wskazówek do wiadomości i przestrzegania.

Naczelny Dyrektor Funduszu Pracy

HM/EB. *(—) Z. Madeyski.*

WYCIĄG

z Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z 10 marca 1932 r.
Nr. 18, poz. 111.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 28 stycznia 1932 r.

o opłatach publicznych zabaw, rozrywek i widowisk na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża.

Art. 1.

1. Ustanawia się na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża opłatę od biletów wstępu na wszelkiego rodzaju publiczne — zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe oraz wyścigi i podobne widowiska, połączone z grą lub zakładami, podlegające lub mogące podlegać komunalnemu podatkowi (art. 18 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

2. Wyżej wymieniona opłata od biletów w cenie od 50 groszy do 99 gr wynosi 5 gr, zaś od biletów powyżej 99 gr wynosi 10 gr.

3. O ile udział w publicznej zabawie, rozrywce, widowisku lub zawodach sportowych nie jest uzależniony od wykupienia biletu wstępu, wówczas opłatę na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża pobiera się w kwocie ryczałtowej, obliczonej na zasadach i w sposób, który określi rozporządzenie wykonawcze.

Art. 2.

1. Opłacie, określonej w art. 1, nie podlegają bilety wstępu na amatorskie zawody sportowe, a ponadto na zabawy, rozrywki i widowiska:

a) urządzane wyłącznie dla żołnierzy,

b) urządzane przez zakłady naukowe i wychowawcze dla młodzieży szkolnej lub które za zezwoleniem władz szkolnych urządzane są wyłącznie dla młodzieży tych zakładów i ich rodzin.

2. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych może ponadto w drodze rozporządzenia zwolnić od opłat, określonych w art. 1, bilety wstępu na zabawy, rozrywki i widowiska, z których dochód przeznacza się wyłącznie i bezpośrednio na cele dobroczynne, zgóry określone, o ile nie są połączone z zabawami tanecznemi.

Art. 3.

Sposób ściągania i wpłacania opłat, określonych w art. 1 niniejszej ustawy, określi rozporządzenie wykonawcze.

Art. 4.

1. Przedsiębiorcy, kierownicy i funkcjonarjusze imprez, o których mowa w art. 1, winni działanie wbrew przepisom niniejszej ustawy lub wydanych na jej podstawie rozporządzeń, karani będą grzywną do 200,— zł, o ile dany czyn nie ulega karze surowszej według innych przepisów.

2. Do orzekania powyższych kar powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 5.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych, Pracy i Opieki Społecznej oraz Skarbu.

Art. 6.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1932 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: (—) I. Mościcki

Prezes Rady Ministrów: (—) A. Prystor
Minister Spraw Wewnętrznych: (—) Br. Pieracki
Minister Spraw Wojskowych: (—) Józef Piłsudski
Minister Pracy i Opieki Społecznej: (—) Hubicki
Minister Skarbu: (—) Jan Piłsudski.

WYCIĄG

z Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 23 maja 1932 r.

Nr. 43, poz. 422.

Rozporządzenie

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 4 maja 1932 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych, Pracy i Opieki Społecznej oraz Skarbu w sprawie opłat od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża.

Na podstawie art. 1, 3 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 1932 r. o opłatach od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 111) zarządza się co następuje:

§ 1.

Opłacie na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża podlegają bilety wstępu na wszelkie publiczne zabawy, rozrywki i widowiska, a w szczególności bilety wstępu na:

1. przedstawienia: kinematograficzne, teatralne i rewjowe, baletowe i kabaretowe,

2. koncerty, deklamacje i recytacje,

3. przedstawienia cyrkowe, menażerje, pokazy zwierząt tresowanych,

4. zabawy taneczne, kostjumowe, bale maskowe, dancingi i t. p.,

5. zabawy ludowe z karuzelami, huśtawkami, strzelnicami, aparatami do mierzenia sił, aparatami reprodukcyjnemi mechaniczne utwory muzyczne, deklamacje i śpiew, z grami połączonemi z wygraną w pieniądzach lub przedmiotach, kolejkami amerykańskiemi i t. p.,

6. zawody sportowe, wyścigi konne, samochodowe, kolarskie, motocyklowe, walki zapaśnicze oraz inne widowiska tego rodzaju.

7. wystawy i panoramy.

§ 2.

Opłatę na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża pobiera się w formie dodatku do ceny wykupionego biletu wstępu na zabawę, rozrywkę lub widowisko; za cenę biletu (art. 1 ust. 2 ustawy), tworzącą podstawę do obliczenia opłaty, uznaje się kwotę uiszczoną przez nabywcę biletu.

Od biletów bezpłatnych opłaty się nie pobiera, liczba tych biletów powinna być jednak zgóry zgłoszona zarządowi gminy.

§ 3.

Opłatę na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża od biletów wstępu opłacają osoby, nabywające bilety wstępu, inkasują ją zaś i są za tę opłatę odpowiedzialni właściciele przedsiębiorstw lub osoby odpowiedzialne za przedsiębiorstwo lub urządzenie zabawy, rozrywki lub widowiska.

Zainkasowaną opłatę należy wpłacić do kasy gminnej łącznie z zainkasowanym komunalnym podatkiem od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, a w wypadku, gdy podatek komunalny nie jest pobierany, najdalej w ciągu 5-ciu dni po dniu zabawy, rozrywki lub widowiska. Przedsiębiorstwom, względnie osobom inkasującym opłatę, przyznaje się odszkodowanie w wysokości 2% zainkasowanej sumy.

§ 4.

O ile uczestnictwo w zabawie, rozrywce lub widowisku nie jest uzależnione wyłącznie od wykupionych biletów wstępu, opłatę na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża wymierza się ryczałtowo w stosunku 10% od podatku, wymierzonego ryczałtowo na rzecz gminy.

W wypadku, gdy podatek komunalny nie został ryczałtowo wymierzony, należy uskutecznić wymiar ryczałtowych opłat na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża w kwocie od 5,— zł dziennie — w zależności od warunków miejscowych i liczebności uczestników zabawy lub widowiska.

Wymierzoną stosownie do ust. 1—2 opłatę przedsiębiorcy, względnie osoby urządzające zabawy, rozrywkę lub widowisko, wpłacają do kasy gminnej.

§ 5.

Do wymiaru, poboru i przymusowego ściągania opłaty na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża oraz do odwołań od wymiaru tej opłaty, zarówno pod względem trybu postępowania jak i właściwości władz, stosuje się odpowiednio przepisy, dotyczące komunalnego podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk,

przewidziane w ustawie z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

§ 6.

O ile z winy urządzającego zabawę, rozrywkę, lub widowisko zostało uniemożliwione ściągnięcie przypadającej na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża opłaty wskutek niedostarczenia danych, umożliwiających ustalenie jej wymiaru, zarząd gminy może ustalić opłatę tak, jak gdyby wszystkie rozporządzalne miejsca zostały rozsprzedane.

§ 7.

Wpływy z opłat na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża wraz z karami za zwłokę zarządy gmin wpłacają do Pocztowej Kasy Oszczędności, względnie do urzędu pocztowego, na konto Polskiego Czerwonego Krzyża Nr. 5600 dwa razy na miesiąc w ciągu dni 5 (pięciu) po upływie każdego półmiesięcznego okresu, czyli kwoty pobrane w czasie od 1 do 15 — do dnia 20 włącznie tegoż miesiąca, pobrane zaś w czasie od 16 do końca miesiąca — do dnia 5-go włącznie każdego następnego miesiąca.

§ 8.

Za czynności związane z poborem opłaty na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża przyznaje się zarządom gmin odszkodowanie w wysokości 3% wpływu z opłaty wraz z karami za zwłokę. Koszty przymusowego ściągnięcia opłaty pobierają zarządy gmin na rachunek własny.

§ 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minster Spraw Wewnętrznych: (—) Bronisław Pieracki

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych: (—) Fabrycy

Minister Pracy i Opieki Społecznej: (—) Hubicki

Minister Skarbu: (—) Jan Piłsudski.

WYCIĄG

z Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z 30-go marca 1935 r.

Nr. 22, poz. 129.

USTAWA

z dnia 18-go marca 1935 r.

o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych.

Art. 1.

1. Przepisom niniejszej ustawy podlegają:

a) państwowe podatki bezpośrednie oraz podatki: od lokali, od placów budowlanych, od uboju, od energji elektrycznej, majątkowy, spadkowy i od darowizn, nadzwyczajna danina majątkowa i danina lasowa, zamieniona na ekwiwalent pieniężny;

b) państwowe podatki pośrednie;

c) wymierzone opłaty stemplowe (należytości stemplowe i bezpośrednie);

d) dodatki do wymienionych pod lit. a), b), i c) danin, pobierane na rzecz Skarbu;

e) dodatki do wymienionych pod lit. a), b) i c) danin, pobierane na rzecz innych związków prawa publicznego;

f) samoistne daniny komunalne;

g) wszelkiego rodzaju przedpłaty lub zaliczki na poczet wymienionych wyżej danin.

2. Należności, wymienione w ust. (1), będą nazywane w dalszym ciągu ustawy niniejszej „daninami publicznemi“.

3. Ustawa niniejsza nie dotyczy podwyżek stemplowych, ani też zakredytowanych, w oznaczonym terminie uiszczonych podatków pośrednich.

Art. 2.

Nieuiszczone w terminie płatności daniny publiczne uważa się za zaległości.

Art. 3.

Od zaległości w daninach publicznych pobiera się odsetki w wysokości 0,75% miesięcznie, począwszy od dnia następnego po upływie terminu płatności.

Art. 4.

1) Od zaległości w daninach publicznych, nieprzekraczającej w każdej daninie łącznie z dodatkami kwoty 10 zł., nie pobiera się żadnych odsetek.

2) Jeżeli od płatnika, uiszczającego zaległości w daninach publicznych, pobrano odsetki lub odsetki ulgowe w kwocie niższej od należnej w myśl przepisów ustawy niniejszej, niedobrane odsetki lub odsetki ulgowe mogą być dodatkowo pobrane tylko w tym przypadku, gdy kwota niedobranych odsetek lub odsetek ulgowych przekracza 2 zł.

Art. 5.

1) Od zaległości w daninach publicznych, których wpłata została odroczona lub rozłożona na raty pobiera się odsetki ulgowe w wysokości 0,4% miesięcznie.

2) Prawo do ulgowych odsetek uzyskuje płatnik z mocy samego prawa, z chwilą powzięcia przez właściwą władzę postanowienia o odroczeniu lub rozłożeniu na raty zaległości, przyczem prawo to służy mu za cały okres, licząc od dnia powstania zaległości. Płatnik traci uzyskane prawo do odsetek ulgowych, jeżeli nie dotrzymał terminu, do którego wpłata została odroczona; — gdy zaległość została rozłożona na raty, płatnik — w razie nieuiszczenia raty w terminie — traci prawo do odsetek ulgowych, przypadających od tej raty i od rat pozostałych.

Art. 6.

Przy obliczaniu odsetek i odsetek ulgowych miesiąc zaczęty liczy się za cały.

Art. 7.

Przepisy o poborze odsetek i odsetek ulgowych przy częściowych wpłatach na poczet zaległości określą rozporządzenia Ministra Skarbu.

Art. 8.

Obowiązek uiszczenia odsetek lub odsetek ulgowych ciąży na tym, kto w myśl istniejących przepisów obowiązany jest do uiszczania zaległości.

Art. 9

1) W zakresie: umarzania odsetek i odsetek ulgowych, skutków jakie na odsetki i odsetki ulgowe wywiera umorzenie daniny publicznej stanowiącej należność główną, zwrotu i oprocentowania nadpłat w odsetkach i odsetkach ulgowych, obowiązują — o ile chodzi o daniny publiczne, wymienione w art. 1 i 2 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 39 poz. 346), o opłaty stemplowe oraz o podatki spadkowe i od darowizn — przepisy art. 130 i 131 ordynacji podatkowej.

2) W zakresie pozostałych danin publicznych należy stosować przepisy następujące:

a) umorzenie zaległości w całości lub w części pociąga za sobą umorzenie w odpowiednim stosunku odsetek lub odsetek ulgowych.

b) w gospodarczo uzasadnionych lub na szczególne uwzględnienie zasługujących przypadkach, Minister Skarbu, w odniesieniu do danin publicznych z wyjątkiem samoistnych danin komunalnych, może obniżyć przypadające odsetki i odsetki ulgowe oraz umorzyć narosłe i nieuiszczone odsetki i odsetki ulgowe, w całości lub w części. Minister Skarbu może uprawnienie to przelać na władze podległe;

c) uprawnienie do umarzania odsetek i odsetek ulgowych, przewidziane pod lit. b), służy w odniesieniu do samoistnych danin komunalnych zarządom właściwych związków samorządowych;

d) sumy nadmierne lub niezależnie wpłacone w odsetkach i odsetkach ulgowych podlegają zaliczeniu z urzędu na poczet innych płatnych należności płatnika, a ich braku — zwrotowi w gotówce na prośbę płatnika.

Art. 10.

Odsetki i odsetki ulgowe, przypadające od zaległości w państwowych daninach publicznych, pobiera się na rzecz Skarbu, od zaległości zaś w daninach publicznych, przypadających na rzecz innych związków prawa publicznego — na rzecz tych związków.

Art. 11.

Minister Skarbu może drogą rozporządzeń ogólnie obniżyć i umarzać odsetki i odsetki ulgowe przypadające od zaległości we wszystkich lub w poszczególnych kategorjach danin publicznych, wymienionych w art. 1.

Art. 12.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 13.

1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

WYCIĄG
z Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej — Nr. 89 —
z dnia 12-go października 1934 r.

816.

Rozporządzenie Ministra Skarbu.

z dnia 20-go września 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25-go listopada 1933 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Na podstawie art. 1 ustęp. 2 i 3 (oraz art. 2 i 5 ustawy z dnia 10-go marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291) zarządza się co następuje:

§ 1.

W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 25-go listopada 1933 r., wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 731), wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

1) § 1 uzupełnia się ustępem drugim o brzmieniu następującem:

„Jeżeli podatek spadkowy lub podatek od darowizn został rozłożony na raty, to postanowienia rozporządzenia niniejszego mają zastosowanie tylko do tych rat, których termin płatności, wymieniony w ostatniej decyzji, zawierającej zezwolenie na uiszczenie ratami, przypadł przed dniem 1-go października 1931 r. Jeżeli cała należność tytułem podatku spadkowego lub od darowizn, która zalegała w dniu wydania ostatniej decyzji o odroczeniu płatności, została odroczona do terminu, który przypada po dniu 30-go września 1931 r., to rozporządzenie niniejsze nie ma zastosowania".

2) W § 2 powołanego rozporządzenia, po wyrazach: „i dopłat drogowych wstawia się wyrazy: „jak również podatku od przedmiotów spadków i darowizn".

3) § 2 lit. b) otrzymuje brzmienie następujące:

„b) kompetencje urzędów skarbowych w zakresie postanowień § 8 rozporządzenia niniejszego przysługują zarządom właściwych związków samorządowych; kompetencje izb skarbowych w zakresie postanowień §§ 7 i 8 przysługują wojewodom, z któremi w tym względzie współdziałają z głosem stanowczym wydziały (izby) wojewódzkie, a kompetencje Ministra Skarbu w zakresie postanowień § 7 przysługują Minstrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych".

4) W § 4 skreśla się ustęp 2).

5) W § 5 ustęp 3) otrzymuje brzmienie następujące:

„Płatnikom, których zaległości podatkowe łącznie z poprzedzającemi je wpisami nie znajdują zabezpieczenia w pełnej wartości szacunkowej ich majątku nieruchomego, służą co do tych zaległości z urzędu ulgi, określone w § 8 rozporządzenia niniejszego.

6) W § 7 w miejsce wyrazów: „§§ 5 i 6" zamieszcza się wyrazy: „§ 5 ustępy 1 i 2 oraz § 6".

7) § 8 otrzymuje brzmienie następujące;

„§8 1) Płatnikom którzy nie posiadają majątku nieruchomego, na którym możnaby zabezpieczyć przypadające od nich zaległości podatkowe, określone w § 1 rozporządzenia niniejszego, mogą władze skarbowe na indywidualnie wnoszone i należycie uzasadnione podania, w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, umarzać czwartą część tych zaległości, pod warunkiem uiszczenia pozostałych trzech czwartych części w 12 równych ratach kwartalnych od 1-go stycznia 1935 r. począwszy, za opłatą odsetek za odroczenie w wysokości ½% miesięcznie, licząc od dnia 1-go października 1933 r.

2) Podania, o których mowa w ustępie 1), załatwiają: przy łącznej sumie zaległości do 50.000 złotych — urzędy skarbowe, powyżej tej sumy — izby skarbowe. Podania osób prawnych, dla których I. instancją wymiarową w zakresie niektórych podatków są izby skarbowe (Wydział Skarbowy Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego), załatwiają izby (Wydział Skarbowy Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego), bez względu na wysokość zaległości".

8) Po § 8 zamieszcza się nowy § 8a o brzmieniu następującem:

„§ 8a. Kary za zwłokę oraz odsetki za odroczenie, przypadające od zaległości podatkowych, wymienionych w § 1 rozporządzenia niniejszego, za okres od dnia powstania do dnia 30-go

września 1933 r. włącznie, umarza się, bez względu na to, czy prawo ratalnej spłaty, wynikające z postanowień rozporządzenia niniejszego, służy płatnikom z urzędu, czy też na wnoszone podania, tudzież niezależnie od terminowej spłaty poszczególnych rat".

9) § 10 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 10. 1) Ulgi, wynikające z postanowień rozporządzenia niniejszego będą stosowane:

a) do zaległości w zakresie podatków, dla których za podstawę wymiaru służył przychód lub dochód z wolnych zawodów i osobistych zajęć przemysłowych;

b) do zaległości w zakresie podatków, dla których za podstawę wymiaru służył dochód z kapitałów lub wartość majątkowa tych kapitałów;

c) do zaległości, powstałych wskutek jawnej złej woli płatnika; ocena, czy powstanie zaległości spowodowane zostało jawną złą wolą płatnika, należy do Ministra Skarbu, który uprawnienia swe w tym zakresie może przenieść na izby skarbowe.

2) Przez zaległości, o których mowa pod lit. a), b) i c) ustępu 1) należy rozumieć nietylko zaległości kapitałowe, lecz również zaległości w karach za zwlokę lub odsetkach za odroczenie".

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) Wł. Zawadzki.

ODPIS.

Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej

30-go października Nr. 96 Rok 1934.

866.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 24-go października 1934 r.

w sprawie opodatkowania spadków i darowizn na obszarze Górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Na podstawie art. 44 ust. 6. Konstytucji i ustawy z dnia 15-go marca 1934 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 221) postanawiam co następuje:

Art. 1. Na obszar górnośląskiej części województwa śląskiego rozciąga się moc obowiązującą przepisów następujących:

1) art. 10, 18, 21 (z wyjątkiem ustępu ostatniego), 23, 24, 26 — 29, 37, 38 i 41 ustawy z dnia 29-go maja 1920 r. w przedmiocie zmiany przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299).

2) art. 22 tejże ustawy — z tą zmianą, że wyrazy: „50.000 marek polskich zastępuje się wyrazami: „210 zł.".

3) dwóch ostatnich ustępów art. 35 tejże ustawy w brzmieniu, ustalonem w art. 5 ustawy z dnia 31-go marca 1922 r. w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 263).

4) ustępu pierwszego art. 40 tejże ustawy — z tą zmianą, że skreśla się wyrazy: „i 39".

5) art. 6. ustawy z dnia 31-go marca 1922 r. w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn.

6) ustępów pierwszego i drugiego art. 20 ustawy z dnia 24-go marca 1923 r. w przedmiocie wyrównania spłat stemplowych

oraz podatków; spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 296).

Art. 2.

Art. 37, wymieniony w art. 1, pkt. 1), ma zastosowanie również do podatku od darowizn.

Art. 3.

1) Rozporządzenie niniejsze ma zastosowanie w przypadkach, w których do dnia jego wejścia w życie nie został sporządzony nakaz płatniczy, zawierający wymiar podatku spadkowego lub podatku od darowizn. Władza skarbowa może jednak również po wymienionym terminie oprzeć wymiar podatku na ustaleniu wartości, dokonanem przed tym terminem według przepisów dotychczasowych.

2) W przypadkach, w których nakaz płatniczy został sporządzony przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, mają zastosowanie przepisy, które obowiązywały w dniu sporządzenia nakazu płatniczego.

Art. 4.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

Art. 5.

1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2) Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy sprzeczne z rozporządzeniem niniejszem.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki,
Prezes Rady Ministrów: L. Kozłowski,
Minister Spraw Wewnętrznych: Marjan Zyndram-Kościałkowski,
Minister Spraw Zagranicznych: Beck,
Minister Spraw Wojskowych: J. Piłsudski,
Minister Skarbu: Wł. Zawadzki,
Minister Sprawiedliwości: Czesław Michałowski,
Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego W. Jędrzejewicz,
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: J. Poniatowski,
Minister Przemysłu i Handlu: H. Fleyar-Rajchman,
Minister Komunikacji: M. Butkiewicz,
Minister Opieki Społecznej: Jerzy Paciorkowski,
Minister Poczt i Telegrafów: E. Kaliński,

DODATEK

komunalny do podatku dochodowego.

Dodatki komunalne do podatku dochodowego pobiera się na podstawie artykułu 24 ustawy z dnia 30-go IV. 1925 r. o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 58 poz. 411 z roku 1925) w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9-go sierpnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76 poz. 715).

Dodatki wynoszą przy dochodach fundowanych:

od 1.500 zł. do 24.000 zł. 4 % dochodu
od 24.000 zł. do 88.000 zł. 4½% „
ponad 88.000 zł. . . . . . 5% „

Od dochodu z wynagrodzenia za najemną pracę, z uposażeń służbowych, emerytur itp. wynoszą dodatki 3% dochodu przekraczającego 4.800 zł. rocznie czyli 400 zł. miesięcznie.

Oprócz dodatków komunalnych otrzymują gminy począwszy od 1-go stycznia 1936 r. 15%-owy udział w państwowym podatku a mianowicie od połowy wpływów z podatku od uposażeń, emerytur, zarobków oraz od $^5/_7$ części wpływów z podatku wymierzanego przedsiębiorcom, na podstawie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22-go listopada 1935 r. w sprawie zmiany ustawy o państwowym podatku dochodowym. (Dz. U. R. P. Nr. 85 poz. 518). Do 31-go grudnia 1935 r. gminy miały 15%-owy udział w wszystkich wpływach państwowego podatku dochodowego.

DODATEK

do podatku przemysłowego.

Dodatek komunalny do podatku przemysłowego pobiera się na podstawie ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15-go lipca 1925 r. w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9-go sierpnia 1934 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 76 poz. 716). Ustawa o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem z dnia 14-go IV. 1924 r. ogłoszona rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8. VII. 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17 poz. 30) znowelizowana ustawą z dnia 23-go marca 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr. 9 poz. 16) przejęła postanowienia ustawy państwowej. Artykuł 42 ustawy o państwowym podatku przemysłowym postanawia:

Związkom komunalnym przysługuje prawo opodatkowania na potrzeby samorządu przedmiotów, podlegających państwowemu podatkowi przemysłowemu, tylko w postaci dodatku do tego podatku:

a) o ile chodzi o przedsiębiorstwa i zajęcia, podlegające państwowymu podatkowi od obrotu, do wysokości jednej czwartej części tego podatku.

DODATEK

do opłat od świadectw przemysłowych.

Dodatek komunalny od opłat państwowych za świadectwa przemysłowe pobiera się na podstawie ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15-go lipca 1925 r. w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9-go sierpnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76 poz. 716. Ustawa o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem z dnia 14-go kwietnia 1924 r. ogłoszona rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8-go lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17 poz. 30) znowelizowana ustawą z dnia 23-go marca 1933 r.) (Dz. U. Śl. Nr. 9 poz. 16) przejęła postanowienia ustawy państwowej.

Artykuł 42 ustawy o państwowym podatku przemysłowym postanawia:

Związkom komunalnym przysługuje prawo opodatkowania na potrzeby samorządu przedmiotów, podlegających państwowemu podatkowi przemysłowemu, tylko w postaci dodatku do tego podatku.

a) ...(dotyczy dodatku kom. od państwowego podatku przemysłowego od obrotu).

b) nadto od wszystkich przedsiębiorstw i zajęć do wysokości 30% każdocześnie przez Państwo pobieranej ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.

PODATEK OD KOPALIN.

Podatek od kopalin pobierają urzędy skarbowe na podstawie artykułu 5 ustawy z dnia 14-go kwietnia 1924 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem (Dz. U. Śl. Nr. 10 poz. 24) ogłoszonej rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8-go lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17 poz. 30 znowelizowanej ustawą z dnia 23-go marca 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr. 9 poz. 16) oraz na podstawie rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 12-go maja 1924 r. (D. U. Śl. Nr. 12 poz. 32) w celu wykonania ustawy.

Podatek wynosi 1% od ceny sprzedaży kopalin. Urzędy Skarbowe wypłacają gminom siedziby danego szybu wydobywczego 50% z wpływu tegoż podatku. Wydziały powiatowe otrzymują 25%, pozostałość tj. 25% przypada gminom na których terenie nie znajdują się kopalnie.

Gminy siedziby szybu wydobywczego dzielą otrzymany udział pomiędzy gminy zamieszkania pracowników fizycznych i umysłowych za pomocą klucza ustalonego na każdy rok przez Urząd Wojewódzki i ogłoszonego w Gazecie Urzędowej.

Wydziałom Powiatowym przypada udział w całości.

Miasto Katowice otrzymuje udział jako gmina siedziby szybów wydobywczych oraz jako powiat miejski.

Z 50%-wego udziału Magistrat wypłaca w roku 1935/36 gminom zamieszkania pracowników 13% pozostałość tj. 87% przypada miastu. 25%-owy udział dla powiatu, przypada miastu w całości.

DODATEK

do podatku od spożycia, zużycia i produkcji.

Dodatki komunalne do podatku od spożycia, zużycia, i produkcji, pobierają władze skarbowe na podstawie art. 10 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem z dnia 14-go kwietnia 1924 r. ogłoszonej rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8-go lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17, poz. 30) znowelizowanej ustawą z dnia 23-go marca 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr. 9 poz. 16).

Dodatek wynosi 30% podatku od spirytusu i wyrobów wódczanych, wina i win musujących oraz od piwa a 15% państwowego podatku od innych przedmiotów.

Dodatki wpływają po większej części do Centralnej Kasy Skarbowej w Warszawie po mniejszej części do Wojewódzkiej Głównej Kasy Skarbowej w Katowicach. Z wpływów do Centralnej Kasy w Warszawie przypada na cały G. Śląsk 3,6%. Procent ten obliczony został na podstawie stosunku procentowego liczby mieszkańców G. Śląska do ogólnej liczby mieszkańców Państwa.

Kwoty przypadające z udziału 3,6%-owego połącza Urząd Wojewódzki z wpływami do Głównej Kasy Skarbowej w Katowicach i tę łączną kwotę podziela Urząd Wojewódzki pomiędzy związki komunalne w ten sposób, że z ogólnej do podziału przypadającej kwoty należy się gminom miejskiem 60% zaś gminom wiejskiem 40%.

Z tych 60%przypada w roku 1935/36 na miasto Katowice, 27,68% na Chorzów 11,82%, na Bielsko 6,54%, Siemianowice 3,42%. Wszystkie inne gminy otrzymują poniżej 3%.

Udział gmin miejskich oblicza się procentualnie według liczby mieszkańców i według wysokości państwowego podatku przemysłowego przypisanego w urzędach skarbowych od podatników danej gminy.

D O D A T E K

do podatku od patentów akcyzowych.

Dodatki do patentów akcyzowych pobierają gminy na podstawie artykułu 10 ustawy z dnia 14-go kwietnia 1924 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem (Dz. Ust. Śl. Nr. 10. poz. 47) ogłoszonej rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8-go lipca 1926 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 17 poz. 30) znowelizowanej ustawą z dnia 20-go marca 1933 r. (D. Ust. Śl. Nr. 9. poz. 16). Stawki dodatków wynoszą:

10% opłat państwowych od patentów na wyrób trunków.

100% opłat państwowych od patentów na sprzedaż trunków. Stawki dodatków komunalnych podlegają zatwierdzeniu przez Radę Wojewódzką.

W Y C I Ą G

Monitor Polski.

Dziennik Urzędowy Rzeczypospolitej Polskiej

Dział Urzędowy.

Zarządzenia Władz Naczelnych.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24-go sierpnia 1931 r.

o podatku wojskowym.

Na podstawie art. 90 ustawy z dnia 23-go maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym w brzmieniu art. 1 pkt. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29-go listopada 1930 r. o zmianie ustawy z dnia 23-go maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr. 82 poz 645) oraz na podstawie art. 3 tegóż rozporządzenia — zarządza się co następuje:

§ 1.

Podatek wojskowy opłacają:

a) przeniesienie do rezerwy w myśl art. 60 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym:

b) uznani przy poborze za zdolnych do służby wojskowej w pospolitem ruszeniu z bronią, lub też bez broni (art. 38 C. D. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym).

c) uznani przy poborze za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym).

d) uznani w czasie odbywania czynnej służby wojskowej na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji szpitalnej za zdolnych do służby wojskowej tylko w pospolitem ruszeniu (art. 38 C. D.), lub za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E), jeżeli obniżenie ich zdolności fizycznej nie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

e) uznani w czasie odbywania czynnej służby wojskowej w drodze rewizji przez wojskowo-lekarskie komisje rewizyjne za zdolnych do służby wojskowej tylko w pospolitem ruszeniu (art. 38 O. D.), lub za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E), jeżeli nie przesłużyli czynnie więcej niż 5 miesięcy kalendarzowych, a obniżenie ich zdolności fizycznej nie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

§ 2.

Z pośród osób wymienionych w § 1 są zwolnieni od obowiązku opłacania podatku wojskowego:

a) utrzymywani kosztem samorządu gminnego lub dobroczynności publicznej,

b) uznani za zupełnie niezdolnych do złużby wojskowej (art. 38 E), i niezdolni zarazem, ani do do pracy fizycznej, ani umysłowej, jeżeli nie osiągają dochodu, podlegającego państwowymu podatkowi dochodowemu.

Od obowiązku płacania podatku wojskowego są zwolnieni również ci, którzy w czasie mobilizacji wstąpili ochotniczo do wojska lub marynarki wojennej — jeżeli następnie zostaną uznani za zdolnych do służby w pospolitem ruszeniu (art. 38 C D), lub też za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E), a to bez względu na czas przesłużony czynnie w wojsku.

§ 3.

W poszczególnym roku podatkowym są zwolnieni od obowiązku opłacania podatku wojskowego:

a) ci z pośród uznanych przy poborze za zdolnych do służby wojskowej i przeniesionych w myśl art. 60 ust. 2 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym do rezerwy, którzy w myśl art. 81 wymienionej ustawy w danym roku podatkowym odbywali ćwiczenia wojskowe lub też służbę wojskową.

b) ci z pośród uznanych przy poborze za zdolnych do służby wojskowej w pospolitem ruszeniu z bronią lub bez broni (art. 38 C D) ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, (którzy w myśl art. 84 wymienionej ustawy w danym roku podatkowym odbyli służbę wojskową,

c) ci z pośród osób, wymienionych w § 1, którzy w myśl art. 46 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym powołani zostali do służby pomocniczej — jeżeli nie są już zwolnieni całkowicie od podatku w myśl § 2.

d) ci z pośród osób, wymienionych w § 1, którzy przed poborem ukończyli co najmniej 1 stopień przysposobienia wojskowego i po poborze w danym roku podatkowym co najmniej przez 6 miesięcy brali nadal czynny udział w pracy przysposobienia wojskowego.

Od obowiązku opłacania podatku wojskowego w danym roku podatkowym są zwolnieni również ci z pośród osób wymienionych w § 1, którzy jako pracownicy bezrobotni są zarejestrowani w państwowych urzędach pośrednictwa pracy i którzy w tym okresie pozostawali bez pracy, przynajmniej 2 miesiące, a pozatem nie osiągają dochodu, podlegającego państwowemu podatkowi dochodowemu.

§ 4.

Podatek wojskowy pobiera się:

a) w postaci podatku zasadniczego,

b) w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego (ustawa o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu ogłoszonem rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30-go kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58 poz. 441).

Płatnicy podatku wojskowego (§ 1), którzy nie osiągają dochodów, podlegających podatkowi dochodowemu, opłacają jedynie zasadniczy podatek wojskowy według stawek, określonych w § 5 niniejszego rozporządzenia.

Natomiast płatnicy podatku wojskowego, którzy z uwagi na wysokość osiąganych dochodów podlegają obowiązkowi zapłaty państwowego podatku dochodowego, opłacają obok podatku zasadniczego podatek wojskowy w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego według stawek, określonych w § 6, względnie 7 niniejszego rozporządzenia.

§ 5.

Podatek wojskowy w postaci podatku zasadniczego (§ 4 lit. a) wynosi:

a) kwotę 10 zł. rocznie — dla osób, wskazanych w (§ 1 lit. a), oraz osób, uznanych za zupełnienie niezdolne do służby wojskowej (art. 38 E) ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, bez względu na to, czy kategorję tę uzyskały przy poborze (§ 1 lit. c), czy też w czasie odbywania czynnej służby na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji szpitalnej (§ 1 lit. d), lub w drodze rewizji na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej (§ 1 lit. e);

b) kwotę 15 zł. rocznie — dla osób, uznanych za zdolne do służby w pospolitem ruszeniu bez broni (art. 38 D ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym), bez względu na to, czy kategorję tę uzyskały przy poborze (§ 1 lit. b), czy też w czasie odbywania czynnej służby na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji szpitalnej (§ 1 lit. d), lub w drodze rewizji na zasadzie orzeczenia wojskowo - lekarskiej komisji rewizyjnej (§ 1 lit. e)

c) kwotę 20,— zł rocznie — dla osób, uznanych za zdolne do służby w pospolitem ruszeniu z bronią (art. 38 C ustawy o po-

wszechnym obowiązku wojskowym) bez względu na to, czy kategorję tę uzyskały przy poborze (§ 1 lit. b), czy też w czasie odbywania czynnej służby na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji szpitalnej (§ 1 lit. d), lub w drodze rewizji na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej (§ 1 lit. e).

§ 6.

Podatek wojskowy w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego ze wszystkich źródeł z wyjątkiem uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, określa się według stawki, przypadającej od tego rodzaju dochodu na odnośny rok podatkowy i wynosi:

a) dla osób, wskazanych w § 5 lit. a — 10% tej stawki
b) „ „ „ w § 5 lit. b — 15% „ „
c) „ „ „ w § 5 lit. c — 20% „ „

§ 7.

Osoby, od których państwowy podatek dochodowy pobiera się w drodze potrącenia z uposażeń, służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, opłacają od tego podatku podatek wojskowy w posaci dodatku do państwowego podatku dochodowego według skali następującej:

Przy rocznym dochodzie z wynagrodzeń						całorocznego wynagrodzenia
ponad	2.500	zł.	do	3.000	zł.	0,2%
„	3.000	„	„	5.000	„	0,3%
„	5.000	„	„	8.000	„	0,4%
„	8.000	„	„	12.000	„	0,6%
„	12.000	„	„	20.000	„	0,8%
„	20.000	„	„	30.000	„	1 %
„	30.000	„	„	50.000	„	1,4%
„	50.000	„	„	70.000	„	1,5%
„	70.000	„	„	100.000	„	1,7%
„	100.000	„	„			2 %

Za podstawę wymiaru dla wspomnianych osób przyjmuje się wysokość uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, otrzymanych w roku poprzedzającym rok podatkowy — zarówno w pieniądzach, jak i w naturze.

Wartość dochodu tego rodzaju w naturze oblicza się według przeciętnych cen obiegowych z dnia 1-go stycznia tego roku, z którego dochód służy za podstawę wymiaru.

§ 8.

Obowiązek opłacenia podatku wojskowego powstaje:

a) dla osób, wymienionych w § 1 lit. a, z dniem 1-go stycznia tego roku kalendarzowego, który następuje bezpośrednio po

przeniesieniu danej osoby do rezerwy w myśl art. 60 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

b) dla osób wymienionych w § 1 lit. b — e, z dniem 1-go stycznia tego roku kalendarzowego, który następuje bezpośrednio po wydaniu orzeczenia przez komisję poborową (§ 1 lit. b, c) względnie przez komisję szpitalną, (§ 1 lit. d), lub rewizyjną (§ 1 lit. e).

Dla osób, które uchyliły się od obowiązku stawienia się do poboru we właściwym terminie, obowiązek opłacania podatku wojskowego powstaje z dniem 1-go stycznia tego roku kalendarzowego, który następuje bezpośrednio po roku, w którym uchylający się od poboru ukończył lat 21.

§ 9.

Obowiązek opłacenia podatku wojskowego gaśnie:

a) z powodu śmierci, powołania, ochotniczego wstąpienia do wojska, lub marynarki wojennej w myśl art. 68 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, lub wstąpienia przed osiągnięciem wieku, określonego w niniejszym paragrafie lit. b, c, do zakonu i złożenia ślubów zakonnych.

b) z końcem tego roku kalendarzowego, w którym osoby wymienione w § 1 lit. a, ukończą 40 lat życia.

c) z końcem tego roku kalendarzowego, w którym osoby wymienione w § 1 lit. b — c, ukończą 50 lat życia.

§ 10.

Ustalenie osób, obowiązujących do opłacania podatku wojskowego, należy co do osób, wymienionych w § 1 lit. a, b, c, do powiatowych władz administracji ogólnej, co do osób zaś wymienionych w § 1 lit. d, e, do właściwych powiatowych komend uzupełnień.

§ 11.

Podatek wojskowy w postaci podatku zasadniczego, przypadający do zapłaty w myśl § 5, przekazuje się gminom miejskim i wiejskim

§ 12.

Władzami powołanemi do wymiaru i poboru zasadniczego podatku wojskowego są zarządy gmin miejskich względnie wiejskich, w których płatnik ma miejsce zamieszkania, albo w braku tegóż, miejsce pobytu w dniu 15-go grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy.

O ile płatnik na obszarze Rzeczypospolitej nie posiada ani miejsca zamieszkania, ani też miejsca pobytu, ma jednak na tym obszarze majątek, względnie źródła dochodu, wówczas wymiaru i poboru zasadniczego podatku wojskowego powołane są gminy, w których okręgu położone są majątek względnie źródła dochodu płatnika. Jeżeli majątek względnie źródło dochodu położone są w

okręgu kilku gmin, wówczas dla wymiaru i poboru zasadniczego podatku wojskowego właściwą jest ta gmina, w której okręgu znajduje się przeważna część majątku względnie źródła dochodu. Wątpliwości w tym względzie rozstrzyga Minister Spraw Wewnętrznych.

Władzami powołanemi do wymiaru podatku wojskowego w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego, są urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych tego okręgu, w którym podatnikowi uskutecznia się wymiar państwowego podatku dochodowego, względnie, o ile chodzi o osoby, od których podatek pobiera się, w drodze potrącenia z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę — urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych, w których okręgu potrącenie podatku ma miejsce.

W wypadku jednak, gdy osoba obowiązana do opłacenia podatku wojskowego osiąga równocześnie dochody, podlegające opodatkowaniu w myśl Działu I i II ustawy o państwowym podatku dochodowym — w różnych urzędach skarbowych podatków i opłat skarbowych, wówczas władzą powołaną do wymiaru tejże osobie podatku wojskowego w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego, jest urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych właściwy do wymiaru podatku dochodowego od dochodów, podlegających opodatkowaniu na zasadach Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym.

§ 13.

Dla celu wymiaru podatku wojskowego władze wymienione w § 10 przesyłają corocznie najdalej do dnia 1-go kwietnia roku podatkowego, urzędowi skarbowemu podatku i opłat skarbowych, w którego okręgu płatnicy podatku wojskowego mają miejsce zamieszkania, względnie pobytu w dwóch egzemplarzach wykazy osób wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, których stosunek do służby wojskowej został ustalony w ciągu całego roku, poprzedzającego rok podatkowy. Wykazy te mają być sporządzone przez powiatowe władze administracji ogólnej na podstawie list poborowych co do osób, wymieninych w § 1 pkt. a), b), i c) niniejszego rozporządzenia, co do osób zaś wymienionych w § 1 pkt. d) i e) rozporządzenia — przez powiatowych komendantów uzupełnień na podstawie głównych ksiąg ewidencyjnych (aneksów).

Wykazy mają zawierać imię, nazwisko, rok urodzenia, zawód i dokładny adres płatnika, numer listy poborowej, względnie liczbę głównej księgi ewidencyjnej (aneksu) i podstawę prawną na mocy której dana osoba jest obowiązana do opłacenia podatku wojskowego (oznaczenie odpowiedniego paragrafu i punktu niniejszego rozporządzenia).

W stosunku do poborowych, zamieszkałych w obrębie powiatów, które posiadają kilka urzędów skarbowych, wspomniane

wykazy przesyłać należy właściwej izbie skarbowej, która dokona podziału wykazów pomiędzy właściwe urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych.

Wszelkie zmiany i uzupełnienia zaszłe po wysłaniu wykazu (np. wskutek orzeczeń komisji rozpoznawczej orzeczeń wojskowo-lekarskich komisji szpitalnych, orzeczeń wojskowo-lekarskich komisyj rewizyjnych itp.) należy niezwłocznie komunikować tej władzy skarbowej, której wykaz został wysłany.

§ 14.

Jeden egzemplarz wykazów, otrzymanych w myśl § 13 — urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych zatrzymują i na ich podstawie uskuteczniają wymiar podatku wojskowego w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego.

Drugie egzemplarze otrzymanych wykazów — urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych przesyłają gminom miejskim i wiejskim, celem uskutecznienia wymiaru zasadniczego podatku wojskowego.

Nakazy płatnicze na podatek wojskowy winny być rozesłane do dnia 15-go października, przyczem podatek płatny jest do dnia 1-go listopada każdego roku podatkowego. Dla tych zaś płatników, którym nakazy płatnicze doręczono po 15 październiku, termin płatności podatku wojskowego przypada w ciągu 30 dni po doręczeniu nakazu płatniczego.

§ 15.

Zaległy podatek wojskowy podlega egzekucyjnemu ściągnięciu wraz z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi w sposób, przepisany dla podatków bezpośrednich.

Dla ściągania zasadniczego podatku wojskowego powołane są gminy miejskie i wiejskie, natomiast do ściągania podatku wojskowego w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego — władze skarbowe.

§ 16.

Do odwołań od wymiaru zasadniczego podatku wojskowego mają zastosowanie postanowienia art. 48 i 50 ustawy z dnia 1 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych z tem, że uprawnienie Ministra Spraw Wewnętrznych, wynikające w art. 48, ustęp 4, lit. b) powyższej ustawy, przekazuje się Wojewodom, przy współudziale z głosem stanowczym wydziałów wojewódzkich.

Odwołania od wymiaru podatku wojskowego w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego mogą być przez płatników wnoszone do właściwej izby skarbowej za pośrednictwem urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych, który dokonał wymiaru w ciągu dni 30 od daty doręczenia nakazu płatniczego.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku wojskowego.

§ 17.

Władze wymiarowe I instancji rozpatrują odwołania, w razie potrzeby sprawdzają konkretne zarzuty, przedstawione dowody i przeprowadzają uzupełniające dochodzenia, jak również usuwają wadliwości postępowania wymiarowego.

Gdy w odwołaniu zarzucono brak obowiązku podatkowego, wówczas stwierdzenie istniejącego obowiązku przez władzę wymiarową I instancji winno nastąpić w porozumieniu z właściwą powiatową władzą administracji ogólnej, względnie z właściwym powiatowym komendantem uzupełnień, zależnie od tego, która z tych władz wykazała płatnika, jako obowiązanego do opłacania podatku wojskowego.

Tak uzupełnione odwołanie z aktami wymiarowemi i wyjaśnieniami przedkładają władze wymiarowe I instancji właściwym instancjom odwoławczym do decyzji.

Decyzja instancji odwoławczej jest ostateczna.

§ 18.

Instancja odwoławcza może wydać orzeczenie również i na spóźnione odwołania, jeżeli przekroczenie terminu nastąpiło z ważnych powodów przez płatnika uzasadnionych.

Przeciw odmownemu załatwieniu z powodu przekroczenia terminu niema dalszego odwołania.

§ 19.

Podwyższenie, zniżenie lub uchylenie państwowego podatku dochodowego na skutek odwołania pociąga za sobą odpowiednie podwyższenie, względnie uchylenie z urzędu podatku wojskowego, pobieranego w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego.

§ 20.

W stosunku do podatku wojskowego pobieranego w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego — Ministrowi Skarbu służy prawo darowania skutków prawnych, wynikających z przekroczenia terminów, zakreślonych w niniejszem rozporządzeniu, tudzież prawo rozkładania na raty i odraczania płatności podatku, oraz umarzania niepobranego względnie niedobranego podatku, przypadającego do zapłaty w latach poprzedzających rok podatkowy.

Takie same uprawnienia w stosunku do zasadniczego podatku wojskowego przysługują gminom miejskim i wiejskim, uprawnionym do poboru tego podatku.

§ 21.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z tem, że przepisy §§ 11 do 20 obowiązują od dnia 1 stycznia 1930 r.

Prezes Rady Ministrów: (—) A. Prystor.
Minister Spraw Wewnętrznych: (—) Bronisław Pieracki.
Minister Spraw Wojskowych: (—) J. Piłsudski.
Minister Skarbu: (—) Jan Piłsudski.

Dz. Ust. R. P. z dnia 7 października 1931 r. Nr. 89 poz. 697.

ODPIS.

Katowice, dnia 9 listopada 1932 r.

Urząd Wojewódzki Śląski
Wydział Wojskowy.

L. Wojsk. — 335/8.

Podatek wojskowy — odwołanie.

Na sprawozdanie z dnia 17 sierpnia 1932 r. L. dz. IV. Pod. Wojsk. zawiadamia się, że odwołania od wymiaru zasadniczego podatku wojskowego, przekazanego gminom miejskim i wiejskim wnosić należy do Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego — Wydział Samorządowy — odwołania zaś od wymiaru podatku wojskowego w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego wnosić należy do Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego — Wydział Skarbowy.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Robel
Naczelnik Wydziału Wojskowego.

Katowice, dnia 9 listopada 1932 r.

Urząd Wojewódzki Śląski
Wydział Wojskowy.

L. Wojsk. — 335/8.

Panu Staroście (wszystkim)
Panu Dyrektorowi Policji
w Katowicach, Król. Hucie i Bielsku.
Panu Burmistrzowi
w Katowicach, Król. Hucie i Bielsku.

do wiadomości i wydania dalszych zarządzeń podległym urzędom gminnym.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Robel
Naczelnik Wydziału Wojskowego.

ODPIS

Warszawa, dnia 27 stycznia 1933 r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych
Nr. wojsk. F. 7/1.

Podatek wojskowy — wyjaśnienie.

OKÓLNIK Nr. 6.

W związku z wątpliwościami, jakie nastręczyło stosowanie w praktyce przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24. VIII. 31 r. o podatku wojskowym, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Min. Spraw Wojskowych wyjaśnia, co następuje:

Do p. a § 1 rozporządzenia.

Osoby, przeniesione do rezerwy w myśl art. 60 ustawy o powszechn. obow. wojsk., które przesłużyły w wojsku ponad 5 miesięcy nie podlegają obowiązkowi opłacania podatku wojskowego.

Do p. p. d i e § 1 rozporządzenia.

Jakkolwiek na podstawie § 13 rozporządzenia wykazy osób, obowiązanych do opłacania podatku wojskowego na zasadzie § 1 p. d i e sporządzają powiatowi komendanci uzupełnień, to jednak urzędy gminne wiedzieć powinny, że wojskowo-lekarska komisja szpitalna wydaje orzeczenie co do stanu zdrowia szeregowca odbywającego obowiązkową czynną służbę wojskową tylko w pierwszych 3-ch tygodniach jego służby wojskowej. Orzeczenie to jest ostateczne i nie wymaga zatwierdzenia Szefa Sanitarnego O. K.

W późniejszym okresie czynnej służby wojskowej, t. j. po upływie 3-ch tygodni od dnia wcielenia do szeregów poddawani są podoficerowie i szeregowcy normalnemu postępowaniu rewizyjnemu, przyczem orzeczenie wydaje wojskowo-lekarska komisja rewizyjna. Orzeczenie wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej staje się prawomocne dopiero po zatwierdzeniu przez Szefa Sanitarnego O. K. — Poza tem normalne postępowanie rewizyjne obowiązuje również przed upływem 3-ch tygodni, o ile zaszedł wypadek, mogący powodować uszkodzenie zdrowia na skutek pełnienia służby wojskowej.

W wypadkach wątpliwych przy obciążeniu podatkiem osób określonych w p. p. d i e § 1 należy zwracać się do właściwych komendantów uzupełnień.

Do § 2 ustęp ostatni.

Czas czynnej służby wojskowej w formacjach wyszczególnionych w § 517 p. b. rozp. wyk. do ustawy o powsz. obow. wojsk.

podlega zaliczeniu na poczet obowiązkowej czynnej służby wojskowej na zasadzie art. 120 powołanej ustawy, a tem samem służby te są równoznaczne w rozumieniu ustępu ostatniego § 2 rozporządzenia Rady Ministrów o podatku wojskowym.

Dotyczy to również niżej wyszczególnionych formacyj, w których odbytą służbę zalicza się na poczet obowiązkowej służby wojskowej na zasadzie indywidualnych rozkazów Ministra Spraw Wojskowych zgodnie z postanowieniami ostaniego ustępu powołanego paragrafu rozporządzenia wykonawczego do ustawy:

1. Organizacje plebiscytowe na Górnym Śląsku w okresie od dnia 19. II. 1919 do dnia 1. IX. 1921 r.

2. Organizacje plebiscytowe na Śląsku Cieszyńskim w okresie od dnia 1. IX. 1918 r. do dnia 30. IX. 1920 r.

3. Organizacje wojskowe na Spiszu i Orawie w okresie od dnia 1. IX. 1919 r. do dnia 1. VII. 1920 r.

4. Straż Mazurska lub podległe jej Lotne Oddziały Bojowe (L. O. B.) na Warmji i Mazurach w okresie od dnia 1. II. 1920 r. do dnia 15. VII. 1920 r.

5. „Związek Bezpieczeństwa Kraju“ w latach 1921—1922 i pierwszej połowie 1923 r.

6. „Milicja Wojskowa“ w latach 1918 i 1919 lecz tylko na froncie.

7. „Pogotowie Młodzieży Obrony Kresów“, „Samoobrona Wileńska“, „Związek Obrony Ojczyzny“ i „Oddziały Ochotnicze Okręgu Wileńskiego“.

8. Samoobrona Ziemi Grodzieńskiej.

9. Kompanja Szkolna gen. Wejtko.

10. Ochotnicza Legja Obywatelstwa we Lwowie.

11. Wojska Ukraińskiej Republiki Ludowej w okresie od dnia 10. IV. 1920 r. do dnia 17. III. 1921 r.

Zaliczenie tej służby dokonują P. K. U.

Za ochotniczą służbę wojskową, uprawniającą do zwolnienia od obowiązku opłacania podatku wojskowego na zasadzie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów, uważać należy służbę wojskową małoletnich odbytą w okresie mobilizacji, gdyż służbę tę zalicza się na poczet obowiązkowej czynnej służby wojskowej.

Do § 3 p. d.

W myśl p. d § 3 rozporządzenia są w poszczególnym roku podatkowym zwolnieni od obowiązku opłacania podatku wojskowego ci z pośród osób wymienionych w § 1 tego rozporządzenia, którzy przed poborem ukończyli co najmniej I stopień p. w. i po poborze w danym roku podatkowym co najmniej przez 6 miesięcy brali czynny udział w pracy przysp. wojsk.

Pracy przysposobienia wojskowego w rozumieniu § 3 t. j. w hufcach, nie może zastąpić jedynie fakt należenia do organizacji Związku Strzeleckiego lub Harcerstwa Polskiego bez wykonania programowych ćwiczeń przysposobienia wojskowego.

Zwolnienie zatem od obowiązku opłacania przez dane osoby podatku wojskowego może nastąpić jedynie na podstawie zaświadczeń, do których wystawienia jest kompetentny tylko ten komendant powiatowy przysposobienia wojskowego, w którego ścisłej ewidencji znajdują się ćwiczący w hufcach przysp., wojsk. zarówno przedpoborowi, jak i rezerwiści.

Obowiązujący wzór zaświadczenia załącza się.

Co do osób korzystających z ulgi z art. 55 ust. o powsz. obow. wojsk.

Osoby stanu duchownego, korzystające z ulgi art. 55 ust. o powsz. obow. wojsk. nie podlegają obowiązkowi opłacania podatku wojskowego, jako nie objęte przepisem art. 90 powołanej ustawy.

Osoby stanu duchownego wyznania rzymsko-katolickiego, które uzyskały ulgę z art. 55 ustawy po poborze, a przy poborze zostały zakwalifikowane do kat. C, D lub E, nie podlegają również obowiązkowi opłacania podatku wojskowego z chwilą przyznania im tej ulgi.

Co do synów gospodarzy rolnych, którzy nie posiadają własnego gospodarstwa.

Obowiązani do opłacania podatku wojskowego synowie gospodarzy rolnych, którzy pozostają na utrzymaniu rodziców i pracują w ich gospodarstwie, a sami nie posiadają własnego gospodarstwa — powinni sami opłacać podatek.

W razie nieściągalności podatku od płatnika, nie należy ściągać należnego podatku od rodziców płatnika.

Podatek w takich wypadkach powinien być bądź umorzony, bądź też egzekwowany od podatnika, gdy zdobędzie on własne środki utrzymania.

Okólnik niniejszy, który pośrednio wiąże się z okólnikami Nr. Nr. 46 z dn. 13. IV. 1932 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 6, poz. 74) i 117 z dn. 30. IX. 1932 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 15, poz. 117) należy podać do wiadomości podległych Panom Wojewodom urzędów gminych (magistratów).

1 zał. (wzór zaświadczenia).

(—) Wyszyński mjr.
Szef Biura Wojskowego.

O t r z y m u j ą:

P. P. Wojewodowie — wszyscy.
P. Komisarz Rządu m. st. Warszawy.
P. P. Starostowie — wszyscy.
Min. Spraw Wojskowych:
a) Departament Uzup.,
b) Państwowy Urząd Wych. F. i P. W.
Min. Skarbu.
S/J.

WYCIĄG

z Dziennika Urzędowego Minister. Spraw Wewnętrznych Nr. 13 z dnia 20 maja 1934 r.

pp.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

pp.

129.

O k ó l n i k Nr. 67

z dnia 14 maja 1934 r. o podatku wojskowym, wyjaśnienie i uzupełnienie okólnika Nr. 6 z 1933 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 1 poz. 7) (Nr. Wojsk. F. 7—8—2).

Do

PP. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Uzupełniając wyjaśnienia do § 2 ustęp ostatni rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24. VIII. 1931 r. o podatku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 697) zawarte w okólniku Nr. 6 z dn. 27. I. 1933 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 1 poz. 7) komunikuje, że na poczet obowiązkowego czasokresu czynnej służby wojskowej zalicza się również służbę wojskową w oddziałach gen. Bułak-Bałachowicza na **froncie polskim.**

Wobec powyższego wykaz formacyj wojskowych, wyszczególniony w powołanym wyżej okólniku uzupełnić należy punktem 12-tym, którego brzmienie jest: „Oddziały gen. Bułak-Bałachowicza na froncie polskim".

(—) Bronisław Pieracki, Minister.

pp.

ODPIS

Warszawa, dnia 30 września 1932 r

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych
Nr. Wojsk. F. 5/3.
Podatek wojskowy.

OKÓLNIK Nr. 117.

W związku z zachodzącemi wątpliwościami co do stosowania przepisów okólnika Nr. 46 z dnia 13. IV. b. r. Nr. Wojsk. F. 5/1 — w sprawie opodatkowania zasadniczym podatkiem wojskowym osób należących do roczników starszych Min. Spr. Wewnętrznych w porozumieniu z Min. Spr. Wojsk. wyjaśnia co następuje:

Nie podlegają wogóle obowiązkowi opłacania podatku wojskowego osoby należące do roczników 1883 — 1897. Roczniki te bowiem powołane były do szeregów nie drogą normalnego poboru, lecz na skutek mobilizacji.

Z roczników 1898 i młodszych są także zwolnione od opłacania podatku wojskowego osoby, które stawały do poboru począwszy od roku 1925 i są:

1) inwalidami wojskowymi zarówno polskimi, jak też z armji zaborczych, gdyż cierpienia ich powstały w związku ze służbą wojskową i

2) byli żołnierze armij zaborczych, których czasokres czynnej służby wojskowej przekracza 5 miesięcy kalendarzowych.

Natomiast podlegają obowiązkowi płacenia podatku wojskowego — między innemi również osoby, które zgłosiły się do poboru w roku 1925 i w następnych na terenie górnośląskiej części województwa śląskiego, urodzone w roku 1903 i młodsze, a w Małopolsce wschodniej, osoby urodzone w roku 1900 i młodsze.

(—) Wyszyński mjr.
Szef Biura Wojskowego.

Otrzymują:

Panowie Wojewodowie — wszyscy.
Pan Komisarz Rządu m. st. Warszawy.
Panowie Starostowie — wszyscy.

WYCIĄG

z Dziennika Urzędowego Minister. Spraw Wewnętrznych Nr. 4
z dnia 31 stycznia 1935 r.

pp.

A.

III. Pismo Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

pp.

23.

Pismo okólne

z dnia 24 stycznia 1935 r. — o podatku wojskowym (Nr. Wojsk. F. 59/1).

Do

P. P. Wojewodów, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, Prezydenta Miast (z wyjątkiem Prezydenta m. st. Warszawy).

Do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jak również do Ministerstwa Spraw Wojskowych wpływają masowe podania w sprawie umorzenia, czy też uchylenia zasadniczego podatku wojskowego.

Ponieważ przeciwko wymiarowi zasadniczego podatku wojskowego przysługują płatnikom zgodnie z przepisami § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 sierpnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89 poz. 697) środki prawne, określone w art. 48 i 50 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z roku 1932 Nr. 106, poz. 884), przyznawanie zaś ulg podatkowych przysługuje zgodnie z § 20 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów zarządom gmin miejskich i wiejskich, przeto skierowywanie podań w sprawie zasadniczego podatku wojskowego do władz centralnych nietylko, że nie osiąga pożądanego skutku, lecz odwrotnie przedłuża ostateczne załatwienie tych podań. Ministerstwo Spraw Wojskowych bowiem wszelkie tego rodzaju podania odstępuje Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, jako niedotyczące kompetencji władz wojskowych. Skolei Ministerstwo Spraw Wewnętrznych skierowuje te podania w drodze instancji do władz, przewidzianych w § 16 (odwołania), czy też 20 (prośby o ulgi podatkowe), które to władze decydują ostatecznie w sprawach zasadniczego podatku wojskowego.

W związku z powyższem Ministerstwo prosi o udzielenie odpowiednich pouczeń i ogłoszenie ich w najbliższym numerze Dziennika Wojewódzkiego oraz w miarę możności w miejscowej prasie, a w gminach wiejskich przez zarządy gminne i w sposób w danej miejscowości przyjęty.

Uwierzytelnia się:
(—) Tronowicz, Dyrektor biur.

Za Dyrektora Biura Wojskowego:
(—) Lubodziecki
Kierownik Referatu.

Katowice, dnia 28 lutego 1935 r.

Urząd Wojewódzki Śląski
Wydział Samorządowy

Nr. Sm. 1/14/1.

Dot. podatku wojskowego;
ulgi — umorzenia.

Do

1. Wydziału Powiatowego:
w Katowicach, Lublińcu, Pszczynie, Rybniku, Świętochłowicach, Tarnowskich Górach.
2. Magistratu:
w Katowicach, Bielsku, Cieszynie, Chorzowie, Lublińcu, Miasteczku, Mikołowie, Mysłowicach, Pszczynie, Rybniku, Siemianowicach Śląskich, Skoczowie, Starym Bieruniu, Strumieniu, Tarnowskich Górach, Wodzisławiu, Woźnikach, Żorach.

Do Urzędu Wojewódzkiego wpływają podania w sprawie umorzenia, czy też uchylenia zasadniczego podatku wojskowego.

W związku z tem zwraca się uwagę, że przyznawanie ulg lub umorzenie podatku wojskowego za lata ubiegłe służy zgodnie z § 20 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów zarządom gmin miejskich i wiejskich, przeto skierowywanie do Urzędu Wojewódzkiego podań w sprawie ulg lub umorzenia zasadniczego podatku wojskowego nietylko, że nie osięga pożądanego skutku, lecz odwrotnie przedłuża ostateczne załatwienie tych podań. Urząd Wojewódzki bowiem wszelkie tego rodzaju podania od tępuje gminom, które na podstawie § 16 i 20 (prośby o ulgi podatkowe) decydują ostatecznie w sprawach zasadniczego podatku wojskowego.

Wobec tego Urząd Wojewódzki prosi o udzielenie odpowiednich pouczeń i ogłoszenie ich w najbliższym numerze Dziennika Powiatowego oraz w miarę możności w miejscowej prasie, a w gminach miejskich przez zarządy gminne i w sposób w danej miejscowości przyjęty.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Kaczmarski
Radca.

O D P I S

Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej

30 grudnia Nr. 102. Rok 1933.

793.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 27 grudnia 1933 r.

w sprawie ubezpieczenia od wypadków drobnych producentów rolnych i ich rodzin na obszarze województwa poznańskiego, pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na podstawie art. 305 ust. 1 i art. 319 ust. 2 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 396), zarządza się co następuje:

§ 1.

Do obowiązkowego ubezpieczenia na wypadek niezdolności do zarobkowania lub śmierci wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej drobnych producentów rolnych i ich rodzin na obszarze województw poznańskiego, pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego, mają zastosowanie odpowiednie przepisy ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) oraz przepisy rozporządzenia niniejszego.

§ 2.

Za drobnych producentów rolnych w rozumieniu rozporządzenia niniejszego uważani są właściciele, użytkownicy i dzierżawcy, wykonywujący osobiście prace w gospodarstwach rolnych i leśnych (§ 7 i 8), podlegający wymiarowi podatku gruntowego, jeżeli obszar tych gospodarstw obejmuje nie więcej niż 30 ha, a zasadniczy podatek gruntowy pobieramy na podstawie ustawy z dnia 21 maja 1861 r. o podatku gruntowym (Zb. Ust. str. 253) z uwzględnieniem ustawy walutowej z dnia 8 lipca 1873 r. (Dz. u. Rz. str. 233) nie przekracza kwoty 25 mk.

§ 3.

1. Podstawą do ustalenia obowiązku ubezpieczenia producenta rolnego jest posiadany, użytkowany lub dzierżawiony przez niego obszar i przypadający na ten obszar zasadniczy podatek gruntowy.

2. Jeżeli producent prowadzi gospodarstwo (Ust. 1) na części posiadłości, a podatek gruntowy wymierzony jest dla całego obszaru, wówczas podstawę dla ustalenia obowiązku ubezpieczenia stanowi podatek gruntowy, przypadający na użytkowaną przez producenta posiadłość, stosownie do jej obszaru.

3. Jeżeli producent gospodaruje na gruntach, zwolnionych od uiszczenia podatku gruntowego, lecz zaklasyfikowanych do wymiaru, decydujący dla tych gruntów jest podatek, jaki dla tych gruntów zapisany jest w katastrze gruntowym.

§ 4.

1. Drobni producenci rolni, prowadzący wyłącznie lub w przeważnej mierze gospodarstwo ogrodowe lub hodowlane albo też przedsiębiorstwo poboczne, podlegają obowiązkowi ubezpieczenia tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że ogólna roczna liczba dni pracy wszystkich osób, zatrudnionych w danem gospodarstwie ogrodowem, hodowlanem lub przedsiębiorstwie pobocznem łącznie z gospodarstwem rolnem nie przekracza 900.

2. Za przedsiębiorstwo poboczne uważa się takie przedsiębiorstwo, które chociaż nie jest związane z uprawą gruntów, jednakże bądź służy wyłącznie lub w przeważnej mierze celom gospodarstwa rolnego, bądź w którym roczna liczba dni pracy jest mniejsza niż liczba dni pracy w gospodarstwie rolnem.

§ 5.

Wraz z producentem rolnym podlega obowiązkowi ubezpieczenia, określonemu w § 1, żona producenta oraz członkowie jego rodziny, jeżeli osoby te są zatrudnione w gospodarstwie producenta (§ 2 i 4).

§ 6.

1. Drobni producenci rolni (§ 2 i 4) obowiązani są donosić właściwej ubezpieczalni społecznej w terminie dwutygodniowym o uruchomieniu nowego lub zwinięciu dawnego gospodarstwa lub przedsiębiorstwa pobocznego, jak również o każdej zmianie okoliczności, mogących mieć wpływ na obowiązek ubezpieczenia lub na wymiar składki.

2. Ponadto drobni producenci rolni, wymienieni w § 4, winni podawać ubezpieczalni społecznej do 15 lutego każdego roku ilość pracowników, zatrudnionych w roku ubiegłym w gospodarstwie i przedsiębiorstwie, oraz ilość dni pracy.

3. Formularze zgłoszeń ubezpieczenia od wypadków ustali Zakład (§ 10).

4. Producenci, którzy nie uskutecznią powyższych zgłoszeń, ulegają karze, przewidzianej w art. 269 ustawy o ubezpieczeniu społecznem.

§ 7.

Odszkodowaniu w myśl rozporządzenia niniejszego, podlegają wypadki przy pracy ściśle związanej z prowadzeniem gospodarstwa lub przedsiębiorstwa (§ 2 i 4), oraz wypadki przy pracach wykonywanych dla gminy na zasadzie ciążącego na producencie prawnopublicznego obowiązku do tego rodzaju świadczeń.

§ 8.

Wypadki, zaszłe przy czynnościach domowych, spełnianych przez producenta, podlegają odszkodowaniu tylko wówczas, gdy pozostają w związku z pracami, określonemi w § 7.

§ 9.

1. Podstawę wymiaru świadczeń, udzielanych drobnym producentom rolnym i członkom ich rodzin, stanowią przeciętne zarobki miesięczne pracowników rolnych, ustalone w trybie oznaczonym w art. 6 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznem.

2. Przepis art. 139 ust. 7 tejże ustawy stosuje się odpowiednio.

§ 10.

Wykonywanie ubezpieczenia (§ 1) porucza się ubezpieczalniom społecznym i Zakładowi Ubezpieczenia od Wypadków, przewidzianym w art. 17 ust. 1 pkt. 1 i 2 b ustawy o ubezpieczeniu społecznem.

§ 11.

1. W razie zachorowania wskutek wypadku lub na chorobę zawodową (§ 7 i 8) osoby ubezpieczonej w myśl rozporządzenia niniejszego przysługuje tej osobie pomoc leczenia ze strony Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków od 5 tygodnia począwszy po dniu zgłoszenia wypadku w Zakładzie. Zakład może jednak w przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, zastosować pomoc leczniczą od dnia zgłoszenia wypadku.

2. Pomoc lecznicza obejmuje:

1. opiekę lekarską,
2. lekarstwa i środki opatrunkowe, oraz środki lecznicze i pomocnicze,
3. udzielanie i naprawę protez.

3. Pomoc leczniczą w zakresie ust. 2 pkt. 1 i 2 można zastąpić leczeniem na najniższej klasie w szpitalu publicznym lub działającym jako publiczny, jeżeli rodzaj choroby tego wymaga.

4. Pomocy leczniczej udziela zakład zasadniczo za pośrednictwem ubezpieczalni społecznych.

5. Należności ubezpieczalni za świadczenia, udzielone w myśl przepisu niniejszego na rachunek Zakładu, mogą być zryczałtowane na mocy porozumienia ubezpieczalni z Zakładem lub na podstawie decyzji, wydanej przez Ministra Opieki Społecznej.

§ 12.

1. Składkę za ubezpieczenie, określone w rozporządzeniu niniejszem, ustala co trzy lata Zakład Ubezpieczenia od Wypadków na podstawie obliczeń ubezpieczeniowo technicznych w wysokości, wystarczającej na pokrycie wartości kapitałowych, przyznanych świadczeń i ekspektatyw na pochodne świadczenia oraz kosztów administracyjnych i innych wydatków tego ubezpieczenia — przy równoczesnem odpowiedniem uwzględnieniu jednolitego dodatku do składki, przewidzianego dla pracodawców rolnych w art. 221 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznem.

2. Minister Opieki Społecznej ustala w drodze rozporządzeń zasady dokonywania wyżej wskazanych obliczeń wysokości składki oraz zatwierdza na wniosek Zakładu Ubezpieczenia od wypadków składki i każdorazowe jej zmiany.

3. Na pierwszy okres trzyletni obowiązywania ubezpieczenia, unormowanego rozporządzeniem niniejszem, składkę ustala Minister Opieki Społecznej w wysokości, odpowiadającej składce, ustalonej na ten okres dla pracodawców rolnych.

4. Składkę wymierza się od każdej marki zasadniczego podatku gruntowego, jeżeli idzie o gospodarstwa wymienione w § 2 lub od każdej marki zasadniczego podatku gruntowego i od każdej jednostki obliczeniowej, jeżeli idzie o gospodarstwa i przedsiębiorstwa, wymienione w § 4.

5. Jeżeli w poszczególnym przypadku zasadniczy podatek gruntowy, opiewa na ułamkową część marki, wówczas celem wymiaru składki zaokrągla się ułamkowe części do kwoty 1 marki.

6. Liczbę jednostek obliczeniowych dla każdego gospodarstwa lub przedsiębiorstwa, wymienionego w § 4 ustala właściwa ubezpieczalnia społeczna corocznie na podstawie ilości dni pracy w danem gospodarstwie lub przedsiębiorstwie pobocznem w ten sposób, że ilość dni pracy, po odliczeniu dni pracy, przypadających na samo gospodarstwo rolne, mnoży się przez stawkę ryczałtową, ustaloną w statucie Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków w granicach od 0,03 do 0,1 dla poszczególnych rodzajów gospodarstw lub przedsiębiorstw.

7. Składka obliczona na zasadzie ustępów poprzednich, służy na ubezpieczenie nie tylko samego producenta i członków jego rodziny, lecz również na ubezpieczenie sił najemnych, zatrudnionych przez producenta rolnego w gospodarstwach i przedsiębiorstwach, wymienionych w § 2 i 4.

8. Celem pobrania składki sporządzają ubezpieczalnie społeczne według gmin wykazy imienne producentów rolnych, zawierające

wymiar składek na dany okres obrachunkowy. Wykazy te zostają na przeciąg dwuch tygodni wyłożone w urzędzie gminnym miejsca zatrudnienia producenta celem przejrzenia ich przez zainteresowanych, którzy w ciągu dalszych dwuch tygodni mogą wnosić do właściwej ubezpieczalni społecznej sprzeciwy, przeciwko ustalonemu wymiarowi składek, są jednak mimo to zobowiązani do uiszczenia składek w wyznaczonym terminie. Składki pobierają gminy za wynagrodzeniem, którego wysokość ustala rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych. Rozporządzenie to określi również czynności gmin w zakresie współdziałania przy wykonywaniu ubezpieczenia, określonego w rozporządzeniu niniejszem.

§ 13.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego, oraz wydanie rozporządzeń szczegółowych, porucza się Ministrowi Opieki Społecznej.

§ 14.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

Prezes Rady Ministrów: *(—) J. Jędrzejewicz.*

Minister Opieki Społecznej: *(—) Hubicki.*

ODPIS

Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej

Pierwsze Półrocze 1935 r.

2.

Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dn. 22 grudnia 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie współdziałania gmin przy wykonywaniu ubezpieczenia od wypadków drobnych producentów rolnych i ich rodzin na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na podstawie art. 305 ust. 1 i 319 ust. 1 ustawy z dnia 28-go marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) oraz § 12 ust. 8 Rozp. Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie ubezpieczenia od wypadków drobnych producentów rolnych i ich rodzin na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 102 poz. 793) zarządzam co następuje:

§ 1.

Przy wykonywaniu ubezpieczenia od wypadków drobnych producentów rolnych i ich rodzin, unormowanego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102 poz. 793) zarządy gmin na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego obowiązane są do współdziałania z ubezpieczalniami społecznemi i Zakładem Ubezpieczenia od Wypadków w zakresie a) ustalania obowiązku ubezpieczenia drobnych producentów rolnych i prowadzenia ewidencji ubezpieczonych, b) wymiaru i poboru składek ubezpieczeniowych, c) przeprowadzaniu dochodzeń w celu ustalenia okoliczności, uprawniających drobnych producentów rolnych i ich rodzin do korzystania ze świadczeń wypadkowych, d) przeprowadzania dochodzeń, oraz udzielania informacyj na żądanie wymienionych instytucyj ubezpieczeń społecznych we wszystkich sprawach, związanych z wykonywaniem tego ubezpieczenia.

§ 2.

1. W zakresie ustalania obowiązku ubezpieczenia drobnych producentów rolnych i prowadzenia ewidencji ubezpieczonych zarządy gminy obowiązane są:

1. Donosić z własnej inicjatywy właściwej ubezpieczalni społecznej o każdem rozpoczęciu nowego i zwinięciu dawnego gospodarstwa i przedsiębiorstwa pobocznego, posiadanego, dzierżawionego lub użytkowanego przez drobnego producenta rolnego na obszarze gminy, jak również o każdej zmianie okoliczności, od której w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 793) uzależnione jest obowiązkowe ubezpieczenie drobnych producentów rolnych lub wymiar składek.

2. Potwierdzać na żądanie ubezpieczalni społecznej bądź na bezpośrednie żądanie producenta rolnego prawdziwość danych, zgłaszanych przezeń odnośnie do gospodarstwa i przedsiębiorstwa pobocznego.

2. Ponadto w celu uzupełnienia posiadanej przez ubezpieczalnię społeczną ewidencji gospodarstw i przedsiębiorstw pobocznych, których właściciele, dzierżawcy i użytkownicy podlegali w dniu 1 stycznia 1934 r. obowiązkowi ubezpieczenia, normowanego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 793) zarządy gmin obowiązane są na żądanie ubezpieczalni społecznych skontrolować i uzupełniać przesyłane im przez ubezpieczalnie dane.

§ 3.

Czynności zarządów gmin w zakresie wymiaru i poboru składek są następujące:

1. Ubezpieczalnie społeczne przesyłają właściwym zarządom gmin w dwóch egzemplarzach wykazy składek, przypadających od poszczególnych drobnych producentów rolnych. W ciągu siedmiu dni po otrzymaniu wykazu zarząd gminny obowiązany jest wyłożyć ten wykaz w urzędzie gminnym na przeciąg dwóch tygodni celem przejrzenia go przez zainteresowanych. Najmniej na trzy dni przed wyłożeniem wykazu zarząd gminy podaje o tem do publicznej wiadomości w sposób przyjęty dla ogłoszeń organów gminnych. Ogłoszenie powinno również zawierać a) pouczenie o możności wnoszenia do właściwej ubezpieczalni społecznej za pośrednictwem zarządu gminy sprzeciwów w ciągu 4-ch tygodni od dnia wyłożenia wykazów do przejrzenia, b) pouczenie o tem, że wniesienie sprzeciwu nie wstrzymuje obowiązku zapłaty wymierzonej składki, c) oznaczenie ostatecznego terminu do uiszczenia składek (pkt. 3).

2. Wniesione przez drobnych producentów rolnych sprzeciwy, zarząd gminy obowiązany jest opatrzyć datą wpływu, własnemi uwagami, co do prawdziwości, okoliczności faktycznych, przytoczonych w sprzeciwie, zaznaczając wyraźnie, czy, o ile i dlaczego wnie-

siony sprzeciw zasługuje lub nie zasługuje na uwzględnienie, oraz przesłać je do właściwej ubezpieczalni społecznej, najdalej w ciągu dwuch tygodni od upływu terminu do wnoszenia sprzeciwów. Wnoszone za pośrednictwem zarządu gminy sprzeciwy mogą mieć formę oświadczeń, składanych do protokółu, spisanego przez funkcjonarjusza gminy.

3. Z upływem terminu do wyłożenia wykazu, zarząd gminy powinien przystąpić do pobierania wymierzonych przez ubezpieczalnię społeczną składek. Termin uiszczania składek w myśl § 12 rozp. z dnia 14 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 496) upływa z końcem 4-go tygodnia od dnia wyłożenia wykazu wymiaru składek w urzędzie gminnym. Bez zgody ubezpieczalni społecznej zarząd gminy nie może odraczać terminów płatności składek, ani też rozkładać należności na ratalne spłaty, przypadające poza obowiązujący, końcowy termin płatności składek.

4. Najpóźniej w ciągu 14 dni po upływie terminu płatności składek, zarząd gminy zwraca ubezpieczalni społecznej jeden egzemplarz wykazu wymiaru składek z poświadczeniem czasokresu wyłożenia go w urzędzie gminnym. Drugi egzemplarz wykazu pozostaje w gminie w celu odnotowania w nim wpłacanych po terminie składek o każdej wpłacie, dokonanej po terminie, zarząd gminy obowiązany jest bezzwłocznie zawiadomić ubezpieczalnię społeczną. Przy pobieraniu składek, wpłacanych po przepisanym terminie, zarząd gminy pobiera również od płatnika obowiązujące odsetki zwłoki.

5. Składki, uiszczone w terminie płatności, zarządy gmin przekazują właściwej ubezpieczalni społecznej najdalej w ciągu 5 dni po upływie terminu płatności składek. Składki zaś, uiszczone po terminie płatności zarządy gmin przekazują w następujących terminach, składki otrzymane w ciągu pierwszych 15 dni miesiąca zarządy gmin przekazują do dnia 20 tegoż miesiąca, składki zaś otrzymane w drugiej połowie miesiąca — do dnia 5 następnego miesiąca. Przy przekazywaniu składek zarząd gminy potrąca wynagrodzenie, przewidziane w § 5, zawiadamiając o tem, jednocześnie ubezpieczalnię społeczną.

§ 4.

1. Celem ustalenia okoliczności, mających znaczenie dla stwierdzenia prawa do świadczeń z powodu wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej oraz wysokości tych świadczeń, zarządy gmin na żądanie ubezpieczalni społecznej lub Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków przeprowadzają odpowiednie dochodzenia. Przy przeprowadzeniu tych dochodzeń zarządy gmin obowiązane są stosować się do wskazówek ubezpieczalni społecznej i Zakładu Ubezpieczeń od Wypadków.

2. Zarządy gmin badają również z własnej inicjatywy, czy w poszczególnych wypadkach nie zachodzi bezprawne korzystanie ze świadczeń i zawiadamiają o swych spostrzeżeniach ubezpieczalnię społeczną.

§ 5.

Tytułem wynagrodzenia gminy otrzymują 2% od sumy pobranych przez nie składek.

§ 6.

Na obszarze Górnośląskiej części Województwa Śląskiego we wszystkich przypadkach, w których w myśl rozporządzenia niniejszego właściwa jest ubezpieczalnia społeczna, właściwy jest Oddział Zakłady Ubezpieczenia od Wypadków w Chorzowie.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej: *(—) Jerzy Paciorkowski*

/

O D P I S.

Dziennik Ustaw Śląskich

Nr. 2. Katowice, dnia 7 lutego 1934 r. Rok XIII.

Rozporządzenie Wojewody Śląskiego

z dnia 27 stycznia 1934 r.

w sprawie opłat za prace katastralne na obszarze Woj. Śląskiego.

Na podstawie §§ 38 i 55 ustawy z dnia 8 lutego 1867 r., dotyczącej podziału i poboru podatku gruntowego w sześciu wschodnich prowincjach Państwa i zażaleń przeciw nadmiernemu obciążeniu podatkiem gruntowym (Zb. Ust. Pr. str. 185) §§ 18 i 23 ustawy z dnia 21 maja 1861 r. o wprowadzeniu powszechnego podatku budynkowego (Zb. Ust. Pr. str. 317) § 14 ustęp 2 ustawy z dnia 14 lipca 1893 r. (Zb. Ust. Pr. str. 119), dla górnośląskiej części Województwa Śląskiego oraz na podstawie § 58 ustawy z dnia 23 maja 1883 r. o ewidencji katastru podatku gruntowego (austrj. dz. u. p. Nr. 83), oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18 poz. 155) w sprawie zmiany §§ 54 i 57 tejże ustawy dla cieszyńskiej części Województwa, zarządzam co następuje:

§ 1.

Za wykonane prace katastralne pobierać się będzie opłaty według następującej taryfy:

L. p.	Oznaczenie przedmiotu pracy podpadającego opłacie	zł	Uwagi
	I. W górnośląskiej części województwa.		
	A) Prace rysownicze i pisarskie.		**Do L. p. 1.**
1a.	Za kopje map katastralnych, sporządzone na papierze rysunkowym przez przekłucie oraz za zużycie już istniejących map uzupełniających liczy się dla każdego obrębu taksę zasadniczą	8,—	Ilość punktów stanowi suma hektarów, parcel gruntowych, tudzież odcinków bonitacyjnych. Ilość hektarów częściowo uwidocznionych parcel sąsiednich nie liczy się.
	nadto za każdy punkt	0,30	

L. p.	Oznaczenie przedmiotu pracy podpadającego opłacie	zł	Uwagi
1b.	Za kopje map katastralnych, sporządzone na kalce płóciennej lub papierowej, liczy się dla każdego obrębu, niezależnie od ilości kart danego obrębu taksę zasadniczą . .	4,—	**Do L. p. 1 i 2.** Za zużyty arkusz papieru rysunkowego o formacie 1000/666 mm. zalicza się stronom 4 zł, za arkusz kalki płócienej 8 zł. za arkusz kalki papierowej 2 zł. za połówki, ćwiartki i ósemki tych materjałów liczy się odpowiednią część ceny arkuszu, najmniej jednak 1/8. Stronom przysługuje prawo dostarczenia papieru lub kalki.
	nadto za każdy punkt	0,20	
2a.	Za uzupełnienie kopji przez zestawienie rysunku z odrębnych map uzupełniających, za sporządzenie projektu parcelacyjnego, tudzież za wszelkie plany, sporządzone w innej podziałce, niż odnośna mapa lub też w sposób odmienny od przyjętego w katastrze, jak również za odrysy szkiców polowych tudzież za inne prace rysunkowe, wymienione w niniejszej taryfie, oblicza się należność według zużytego czasu, licząc za każde rozpoczęte pół godziny pracy	1,50	
2b.	Za uzupełnienie do stanu najnowszego lub ponowne poświadczenie przedłożonego przez strony odpisu, wyciągu lub kopji mapy, za sporządzenie planu podziału rent, oraz za inne wymienione w taryfie prace pisarskie za każde pół godziny pracy	1,50	
3a.	Za odbitki litograficzne map od arkusza	20,—	**Do L. p. 3.** Odbitek litograficznych nie wolno dzielić na części. Władze i urzędy państwowe płacą tylko połowę należności za odbitki.
3b.	Za odbitki zarysów polowych w formacie ½ arkuszowym	8,—	
4a.	Za odpisy i wyciągi z ksiąg i aktów katastralnych, liczy się za każdą choćby częściowo zapisaną stronę druku	2,—	**Do L. p. 4.** Strony tytułowej nie liczy się. Formularze, których całość rozmieszczona jest na 2 stronach należy uważać za dwustronnicową n. p. form. V—13.
4b	Za odpisy protokółów pomiarowych zawierających szkice graficzne, liczy się za każdą choćby częściowo zapisaną stronę druku	3,—	
5.	Za wyciągi z matrykuły z podaniem nazwisk właścicieli sąsiednich parcel za każdą, choćby rozpoczętą stronę druku	3,—	**Do L. 1—5.** Władzom państwowym przysługuje prawo bezpłatnego sporządzenia przez swój własny personel kopji, odpisów i wyciągów potrzebnych dla celów ściśle służbowych. Władzom samorządowym i mierniczym przysię-

L. p.	Oznaczenie przedmiotu pracy podpadającego opłacie	zł	Uwagi
			głym można zezwolić na wykonanie powyższych prac przez własny personel techniczny za uiszczeniem połowy należytości taryfowej. Dotyczy to też innych stron interesowanych w wypadku przewidzianym w ust. 51. instrukcji katastralnej II. Żadnych należytości nie opłacają urzędnicy samorządowi, sporządzający wyciągi dla celów podatku drogowego. Odpisy i wyciągi dla zawiązujących się spółek wodnych tudzież dla Okręgowych Urzędów Ziemskich w wypadkach przymusowego wykupna nieruchomości wolne są od opłat taryfowych. Wolne od opłat są także wszelkie odpisy i wyciągi żądane przez Państwowe Zakłady dla umysłowo chorych i Generalną Prokuratorję Rzeczypospolitej, o ile są potrzebne dla zabezpieczenia pretensyj Skarbu Państwa, bez względu na to, czy prace te wykonuje zainteresowana władza własnemi siłami, czy też urzędnicy katastralni.
	B. Prace pomiarowe:		
6a.	Za przeprowadzenie podziału gruntów lub zmiany granic, wykonane na żądanie stron interesowanych, zalicza się od każdej posiadłości opłatę pomiarową do 0,30 ha . . . . od 0,30 ha do 0,50 ha . . . . od 0,50 ha do 1,00 ha . . . . za każdy dalszy ha w otwartym terenie . . . . w zabudowanym terenie . . .	 25,— 30,— 40,— 10,— 25,—	Do L. p. 6a. Opłaty oblicza się również za resztówki pozostające dotychczasowemu właścicielowi, jeżeli zmierzenie ich było konieczne dla upewnienia pomiaru lub przeprowadzenia podziału. W razie żądania przeprowadzenia działu ściśle według określonych przez stronę warunków (Np. ściśle określona powierzchnia) podwyższa się opłatę o 0,25%

L. p.	Oznaczenie przedmiotu pracy podpadającego opłacie	zł	Uwagi
6b.	Za przeprowadzenie podziału gruntu na podstawie zatwierdzonego przez kompetentne władze planu parcelacyjnego dla celów rozbudowy miast i osiedli zalicza się opłatę pomiarową do 10 działek, od jednej działki . za każdą następną działkę . . .	 15,— 10,—	**Do L. p. 6 i 7.** Za niezwłoczne wykonanie prac obok wyszczególnionych a zatem poza kolejnością przyjętych poprzednio zamówień, podwyższa się odnośne opłaty o 25%. W tym wypadku zamawiający winien pisemnie wyrazić swą zgodę. Oprócz należności taryfowych strony są obowiązane do zwrotu kosztów za: a) sporządzenie potrzebnych dokumentów pomiarowych, b) użycie przy pomiarze pomocników pomiarowych, c) odszkodowanie z tytułu użycia własnych instrumentów i przyborów mierniczych, d) podróż koleją i furmanką na miejsce pomiaru, e) opłaty pocztowe i koszty opakowania, strony są ponadto obowiązane do dostarczenia materjałów na znaki graniczne. W wypadkach zasługujących na uwzględnienie izba skarbowa może w drodze wyjątku odpowiednio zniżyć opłatę do wysokości faktycznie poniesionych wydatków pomiarowych. Za pomiary dla władz państwowych liczy się faktycznie poniesione wydatki pomiarowe.
7.	Za pomiar dróg, kolei, kanałów itp. tudzież odrębnie przeprowadzone odgraniczenie gruntów, przyśpieszone oszacowanie budynków i inne pomiary liczy się odszkodowanie ryczałtowe za każdy dzień pracy polowej po . . . . za ½ dnia	 40,— 20,—	**Do L. p. 7.** Czas pracy łącznie z podróżą ponad 4 godziny liczy się jako pełny dzień, do 4 godzin jako pół dnia.

L. p.	Oznaczenie przedmiotu pracy podpadającego opłacie	zł	Uwagi
8.	Za zbadanie czy usterki wyszczególnione w wykazie usterek z pierwszej rewizji operatu pomiarowego, zostały przez mierniczego przysięgłego prawidłowo usunięte, liczy się opłatę podstawową	5,—	**Do L. p. 8.** Opłatę uiszcza się przy przedłożeniu operatu pomiarowego do przejęcia po raz drugi, trzeci itd. Rewizje operatów pomiarowych sporządzonych przez własny personel władz i urzędów państwowych, są wolne od opłat.
	a nadto za każdą ponownie zbadaną usterkę	1,—	
C.	Czynności urzędowe potrzebne do utrzymania w ewidencji operatów katastralnych:		**Do L. p. 9.** Należność wymierza się od każdego poszczególnego aktu, mocą którego przechodzi własność nieruchomości od jednego właściciela do drugiego. Jeżeli zajdzie wypadek przepisania w operacie katastralnym nieruchomości na kilku nabywców a nieruchomości każdemu poszczególnemu nabywcy przypadające, mają otrzymać nową kartę w księdze wieczystej, wtedy należność opłaca każdy nowonabywający z osobna. W razie przepisania pewnej nieruchomości na nowonabywców w niewydzielonych częściach, natenczas rozdziela się wymierzoną należność na wszystkich nowonabywców w stosunku do wysokości udziałów. Przy fizycznych podziałach nieruchomości między współposiadaczami opłacają należność wszyscy nowi właściciele choć nawet nie zachodzi w rzeczywistości zmiana w posiadaniu. W razie wydzielenia tylko części dla jednego współposiadacza, tenże opłaca należność z wydzielonej mu części. Należność nie wymierza się gdy nieruchomości
9	Tytułem częściowego zwrotu kosztów przepisania w operacie katastralnym zmian w posiadaniu opłacają nowonabywcy:		
a.	przy gruntach o czystym dochodzie katastralnym do 20 talarów .	1,—	
	ponad 20 do 40 talarów . . .	2,—	
	„ 40 „ 60 „ . . .	3,—	
	„ 60 „ 80 „ . . .	4,—	
	„ 80 „ 100 „ . . .	5,—	
	„ 100 talarów . . .	6,—	
b.	przy budynkach od każdego przepisania własności	1,—	

L. p.	Oznaczenie przedmiotu pracy podpadającego opłacie	zł	Uwagi
			a) nie wykazują czystego dochodu katastralnego lub wartości użytkowej, b) są wolne od podatku gruntowego lub budynkowego, c) przechodzą na własność Państwa, d) prostuje się z powodu usterek, powstałych przez błędny wpis nazwiska właściciela, parcel, dochodu itp., e) ulegają zmianom na skutek scalenia.

II. W cieszyńskiej części województwa.

A) Prace rysownicze i pisarskie.

10	Za t. zw. modrodruki od karty . .	4,—	**Do L. 10. i 11.** Odbitki można sprzedawać tylko w miarę zapasu tj. po odliczeniu 2 egzemplarzy, potrzebnych dla celów urzędowych katastru gruntowego, bez ograniczenia w razie przechowania matryc. Władze i urzędy państwowe, płacą tylko połowę należności, wyszczególnionych pod L. p. 10. i 11.
11.	Za odbitki map, sporządzone za pomocą suchodruku:		
a.	bez oznaczenia parcel od karty .	15,—	
b.	z oznaczeniem parcel w druku od karty	25,—	
12.	Za adjustowanie odbitek map bez względu na podziałkę taksa zasadnicza	3,—	**Do L. p. 12.** Adjustowanie polega na kolorowaniu parcel budowlanych, wodnych, drogowych i kolejowych, tudzież kopalni gliny piasku. Ilość punktów stanowi suma hektarów i parcel przedmiotu zamówienia.
	nadto za każde 100 punktów . .	0,50	
	gdy conajmniej ⅓ część karty pokryta jest parcelami budowlanemi, drogowemi lub wodnemi, dodatkowa należytość od karty	4,—	
13.	Za kolorowanie i opisanie zarysu map	1,50	
14.	Za zupełne kolorowanie odbitek map bez względu na podziałkę taksa zasadnicza	4,—	
	nadto za każde 100 punktów . .	4,—	
15.	Za kolorowanie pewnych oznaczonych części odbitek map lub kopij za każde 10 pkt.	0,50	
16.	Za wpisanie liczb parcel do odbitek map całych gmin lub pojedyńczych całych kart taksa zasadnicza . .	3,—	
	oraz za każde 100 parcel . . .	3,—	
17.	Za wpisanie liczb parcel do pewnych oznaczonych części odbitek map taksa zasadnicza	3,—	
	i za każde 10 parcel	1,—	
18a.	Za wyrysowanie dodatkowych zmian w odbitkach map bez względu na podziałkę taksa zasadnicza . .	4,—	

L. p.	Oznaczenie przedmiotu pracy podpadającego opłacie	zł	Uwagi
	oraz za każde 10 nowopowstałych lub zmienionych parcel . . .	1,—	
	Za wyrysowanie parcel drogowych, wodnych lub kolejowych od każdego decymetra długości przedmiotu na mapie	1,—	
b.	Za skreślenie parcel w odciskach map za każdą parcelę . . .	0,04	
19a.	Za kopje map i plany sytuacyjne z oznaczeniem parcel liczbami bez względu na podziałkę taksa zasadnicza	4,—	**Do. L. p. 19.** Przy kopjach całych kart, obejmujących niwy gęste oparcelowane, tudzież przy kopjach, sporządzonych w Oddziale II. R. 5. (Referat Katastralny) na kalce do negrografji, należy zaliczyć prócz należności pod 1. p. 19a. także dodatek ryczałtowy 10 zł. od całej karty, 5 zł. od połowy karty, zaś 2 zł. 50 gr. od ćwiartki. Parcele położone w jednej i tej samej gminie katastralnej i należące do tego samego właściciela, mają być uważane razem jako jeden kompleks gruntowy. Urzędnicy techniczni urzędów państw. sporządzający kopje map pewnych kompleksów gruntowych dla celów ściśle służbowych nie spłacają żadnych należności. Przysięgli mierniczowie i ich zarejestrowani zastępcy, tudzież techniczni urzędnicy samorządowi o ile sami kopjują płacą 50% taks wyszczególnionych pod L. p. 19a. Kopje map sporządzone przez urzędników technicznych urzędów samorządowych dla zawiązujących się spółek wodnych są wolne od należności taryfowych.
	nadto, za każdy punkt w podziałce 1 : 5760, 2880 i 2000	0,10	
	w podziałce 1 : 1000 lub 1440 . .	0,20	
b.	Za pomniejszenie lub powiększenie kopji, mapy lub planu taksa zasadnicza	8,—	
	nadto za każdy punkt . . .	0,10	
c.	Za poglądowe szkice terenów łowieckich taksa zasadnicza . .	10,—	
	nadto za każde 100 ha. . . .	6,—	
20a.	Za odpisy lub wyciąg z arkuszy posiadłości gruntowych protokołów parcelowych oraz za wpisanie powierzchni na kopjach map i planach sytuacyjnych taksa zasadnicza	1,—	**Do L. p. 20.** Za pozycje uważa się nazwiska posiadaczy, parcele, zamianę na sążnie zniesienia i sumy
	nadto za każdą pozycję . . .	0,06	

L. p.	Oznaczenie przedmiotu pracy podpadającego opłacie	zł	Uwagi
20b.	Za poświadczenia powierzchni i czystego dochodu, wydawane w formie wyciągów dla reklamacyj wojskowych urzędów ziemskich itd. jak L. p. 20a.		końcowe arkuszy. Zamiana na złote czystego dochodu katastralnego nie podlega wogóle opłacie. Urzędnicy państw., o ile sami sporządzają odpisy i wyciągi dla celów ściśle urzędowych, nie płacą żadnych należności. Żadnych należności nie opłacają także urzędnicy samorządowi sporządzający wyciągi dla celów podatku drogowego. Odpisy i wyciągi dla zawiązujących się spółek wodnych tudzież dla Okręgowych Urzędów Ziemskich w wypadkach przymusowego wykupu nieruchomości wolne są od opłat taryfowych. Wolne od opłat są także wszelkie odpisy i wyciągi, żądane przez Państwowe Zakłady dla umysłowo chorych i Generalną Prokuratorję Rzeczypospolitej, o ile są potrzebne dla zabezpieczenia pretensji Skarbu Państwa i to bez względu na to, czy prace te wykonuje zainteresowana władza własnemi siłami, czy też urzędnicy katastralni. Przysięgli mierniczowie, notarjusze, adwokaci i ich zarejestrowani zastępcy o ile sami sporządzają wyciągi dla celów związanych z wykonywaniem ich zawodu płacą 50% taryfowej należności. Sporządzanie przez nich dokładnych odpisów nie jest dopuszczalne. Na żądanie Urząd Katastralny może sprostować lub uzupełnić zmianami arkusze gruntowe znajdujące się w posiadaniu stron, o ile arkusze te zostały sporządzone przez administrację katastralną.

L. p.	... podpadającego opłacie	zł	
			Za każdą zmienioną pozycję zalicza się 6 gr., gdy strona intersowana zażąda odpisów lub wyciągów z kilku arkuszy posiadłości i protokołu parcelowego z tej samej gminy i tego samego właściciela lub jego udziału, liczy się tylko jedną taksę zasadniczą, oraz odpowiednią ilość pozycyj. Druki użyte do wykonania zamówienia są bezpłatne. **Do L. p. 19. i 20.** Zamówienie kopji całych kart i odpisów arkuszy posiadłości lub protokołów parcelowych całych gmin, należy kierować do Oddziału II. R. 5. Wydziału Skarbowego (referat Katastralny).
21.	Za odpisy spisu granic i innych aktów pomiaru katastralnego od arkuszu	6,—	
22.	Za wyciągi z operatu katastralnego pomiaru poligonowego, odnoszące się do współrzędnych i opisów topograficznych punktów poligonowych za spółrzędne i opis każdego punktu	1,—	
23a.	Za odrysy szkiców polowych (manuale) taksa zasadnicza . . .	6,—	**Do L. p. 23a.** Odrysy szkiców polowych (manuala) sporządza wyłącznie personel katastralny.
	nadto za wpisanie odznaczeń parcel i miar za każde 10 pkt. . .	0,50	
b.	Za litograficzne odbitki szkiców polowych od arkusza	6,—	
24a.	Za odbitki przeglądowych kart gmin katastralnych od karty . .	15,—	
b.	Za kopje kart przeglądowych od każdego decymetra kwadrat. .	3,—	
25.	Za papier rysunkowy od arkusza	1,—	**Do L. p. 25., 26. i 27.** Należytości mogą być zaliczone tylko w wypadku użycia materjału do wykonania zamówienia.
26.	Za kalkę płócienną od 1 dm² . .	0,15	
27.	Za kalkę papierową od 1 dm² . .	0,05	
28.	Tablica zamiany miar dolno austrj. na metryczne	2,—	
	B. czynności urzędowe potrzebne do utrzymania w ewidencji operatów katastralnych.		
29.	Za przepisanie całej części lub reszty posiadłości gruntowej na nowego posiadacza	0,50	**Do L. p. 29.** Jeżeli uchwała sądowa lub arkusz zgłoszeń o-

L. p.	Oznaczenie przedmiotu pracy podpadającego opłacie	zł	Uwagi
			bejmuje realności zapisane w kilku arkuszach tej samej gminy opłatę w wysokości 50 gr. zalicza się tylko za pierwszy arkusz, za dalsze po 20 gr. od każdego arkusza. Gdy nabyta cała posiadłość lub jej reszta ma być przeniesiona do arkuszu nabywcy, zalicza się należność, wyszczególnioną pod L. p. 30. **Do L. p. 30.** Przy sporządzeniu arkuszy gruntowych dla gmin zrekonstruowanych zalicza się 50% należności wyszczególnionej pod L. p. 30. Opłatę według L. p. 30 wymierza się we wszystkich wypadkach ewidencyjnych pomiarowych lub nie pomiarowych z wyjątkiem sprostowania omyłek w operacie katastralnym, które wogóle są wolne od wszelkich opłat.
30.	Za przepisanie poszczególnych parcel, przechodzących jednem aktem prawnym na nowonabywcę taksa zasadnicza . . . . nadto od pierwszych 10 parcel . od każdych dalszych 10 parcel .	 0,50 0,30 0,10	**Do L. p. 29. i 30.** Jeżeli posiadacz nabył jednym aktem prawnym całą posiadłość tj. wszystkie parcele objęte danym arkuszem, nadto z innego arkuszu poszczególne parcele, wymierza się tylko należność według L. p. 30.
31.	Za pomiary urzędowe podczas urzędowego pobytu inżyniera w gminie taksa zasadnicza . . . nadto od każdych, choćby rozpoczętych 50 arów wydzielonej powierzchni	 2,— 0,40	**Do L. p. 31.** Jeżeli pomiar obejmuje kilka parcel położonych w różnych miejscach tej samej gminy, należy wymierzyć taksę zasadniczą, tylko jeden raz, a następnie po 40 gr. za każde 50 arów. Za przeprowadzenie podziałów w operacie katastralnym w wypadkach przewidzianych w ustępach a, b art. 1

L. p.	Oznaczenie przedmiotu pracy podpadającego opłacie	zł	Uwagi
32.	Za prace kancelaryjne związane z obliczeniem powierzchni w powiatach rekonstrukcyjnych za każdą jedną godzinę czynności . .	3.—	ces. rozporządzenia z 1. czerwca 1914 r. (austr. Dz. P. Nr 117) zalicza się całą należytość według L. p. 30. i ¼ należności według L. p. 31., przyczem wszystkie parcele działowe jednego nabywcy, objęte jednym planem w tej samej gminie, należy uważać za pomiary zmian w przedmiocie i w uprawie zalicza się połowę należności według L. p. 31., gdy jednak zachodzi równocześnie także zmiana w osobie posiadacza całą należytość według L. p. 31 i dodatkową opłatę według L. p. 30. Za pomiary na żądanie stron, wykonane podczas urzędowego pobytu urzędnika katastralnego w gminie zalicza się tylko 3 zł. każdą choćby rozpoczętą godzinę pomiaru.

§ 2.

Pobór należności wyszczególnionych pod p. 29, 30 i 31 niniejszej taryfy tudzież grzywień na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 155) uskutecznia się równocześnie z poborem podatku gruntowego na podstawie wymiaru dokonanego przez administrację skarbową.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym tracą moc obowiązującą rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 24 sierpnia 1932 r. (Dz. U. Śl. Nr. 20, poz. 44) i z dnia 29 marca 1932 r. (Dz. U. Śl. Nr. 7, poz. 16).

Wojewoda Śląski:

(—) Dr. Grażyński.

WYCIĄG

z Gazety Urzędowej Województwa Śląskiego

z dnia 15 marca 1934 r.

Nr. 10.

Katowice, dnia 4 marca 1924 r.

Śląski Urząd Wojewódzki
Wydział Skarbowy
L. 07/854 — 2797/X a.

Zarządzenie

w sprawie zastosowania stałej jednostki przy wymiarze i poborze podatku gruntowego tudzież uregulowania postępowania przy ściąganiu tegóż podatku na obszarze górnośląskiej części Woj. Śl.

A) Dotyczy zastosowania stałej jednostki przy wymiarze i poborze podatku gruntowego.

1. Wymiar podatku gruntowego, należnego na podstawie ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65 poz. 505) w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych, uskutecznia się według rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134 poz. 1117, — Dz. Min. Skarbu Nr. 1/1924 poz. 10) z ważnością od dnia 1 stycznia 1924 r. na zasadzie franka złotego, przyczem 11.369 mkp. odpowiada jednemu frankowi złotemu.

Ponieważ w myśl przepisów art. 1 i 18 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. kwoty katastralnego podatku gruntowego pomnożone zostały przez liczbę 20.000, zatem poprzednio wspomnianego rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1923 r. 20.000 krotna kwota marki odpowiada kwocie (20.000: 11 369 = 1.75916 fr. zł). Wskutek tego należy w księgach katastralnych wykazane kwoty podatkowe pomnożyć przez liczbę 1,75 916...

2) Ciążący, według art. 2 ustawy z dnia 15-go czerwca 1923 na większej posiadłości gruntowej

oddzielny dodatek

pobiera się od podatników, opłacających od swych posiadłości. położonych w obrębie granic jednego powiatu, jeżeli opłacają rocznie większą kwotę podatku gruntowego niż 53 fr. zł. Oddzielny dodatek będzie ściągany od tych płatników, którzy z swej ogólnej posiadłości gruntu opłacają rocznie podatku gruntowego

w grupie	a)	więcej	niż	53 fr.	zł.	do	88 fr.	zł.	w	wysokości	10%
„	b)	„	„	88 fr.	zł.	do	264 fr.	zł.	w	„	20%
„	c)	„	„	264 fr.	zł.	do	616 fr.	zł.	w	„	30%
„	d)	„	„	616 fr.	zł.	do	1.320 fr.	zł.	w	„	40%
„	c)	„	„	1.320 fr.	zł.	do	2.199 fr.	zł.	w	„	50%
„	f)	„	„	2.199 fr.	zł.	do	3.097 fr.	zł.	w	„	60%
„	g)	„	„	3.097 fr.	zł.	do	4.398 fr.	zł.	w	„	80%
„	h)	„	„	4.398 fr.	zł.	do	— fr.	zł.	w	„	100%

podatku gruntowego, obliczonego według zasad do punktu 1).

Na wysokość oddzielnego dodatku mogą mieć wpływ takie grunta, które zapisane są w katastrze jako wspólna własność kilku posiadaczy gruntów. Zatem oddzielnemu dodatkowi podlega część gruntowej własności tego podatnika, którego cała posiadłość gruntu podpada pod jedną z powyżej określonych grup.

Do ustalenia wysokości oddzielnego dodatku służą następujące zasady. Posiadłość gruntowa podpada pod jedną z poszczególnych grup jeżeli wymierzony od niej czysty dochód wynosi:

więcej	niż	104.95	talarów	do	174,1	talarów	do	grupy	a)
„	„	174,1	talarów	do	522,2	talarów	do	grupy	b)
„	„	522,2	talarów	do	1218,7	talarów	do	grupy	c)
„	„	1218,7	talarów	do	2612,4	talarów	do	grupy	d)
„	„	2612,4	talarów	do	4352,5	talarów	do	grupy	e)
„	„	4352,5	talarów	do	6094,4	talarów	do	grupy	f)
„	„	6094,4	talarów	do	8705,1	talarów	do	grupy	g)
„	„	8705,1	talarów	do	—	talarów	do	grupy	h)

3) Postanowienie art. 3 ustawy z dnia 15-go czerwca 1923 w sprawie przyzwolenia

(obniżki (ulgi)

dla podatników małorolnych zastosowuje się w następujących wypadkach. Od podatników, którzy opłacają od swych posiadłości gruntowych, położonych w obrębie jednego powiatu, rocznie tytułem podatku gruntowego w grupie a) nie więcej jak 4.40 fr. zł., pobiera się tylko

50% podatku,

w grupie b) nie więcej jak 4,4 fr. zł. do 17,60 fr. zł., pobiera się tylko

80% podatku.

Do ustalenia tego stopnia obniżki służą następujące zasady: Mała posiadłość gruntu podpada zwykle, jeśli wymierzony od niej czysty dochód wynosi:

nie więcej jak 8,7 talarów, pod grupę a)
więcej jak 8,7 talarów do 34,8 talarów pod grupę b).

Postanowieniom o przyznaniu obniżki podatku gruntowego nie podpadają:
posiadłości rolnicze, położone w obrębie przemysłowym i w promieniu odległości 10 km. od miejsc przemysłowych, dalej szczególne grunta rolnicze bez budynków gospodarczych jakoteż te parcele, które nie są stale przeznaczone na cele rolnicze, leśnicze albo ogrodnicze, albo nie są własnością zawodowych rolników.

Roczną kwotę podatku gruntowego do 1 fr. zł., obciążającą jednego podatnika nie potrzeba uwzględnić.

B) **Postępowanie przy poborze podatku gruntowego.**

1) Według § 40 do 49 pruskiej ustawy z dnia 8-go lutego 1867 (Zbiór ust. str. 185) są gminy i obszary dworskie obowiązane do ściągania w ich obwodach podatku gruntowego od poszczególnych płatników i do odprowadzenia ściągniętych kwot do kas skarbowych. Na ten cel zostaną urzędy gminne i przełożeni obszarów dworskich przez urzędy katastralne zawiadomione za pomocą pisma podług dołączonego wzoru a) o wysokości rocznych kwot podatku gruntowego i oddzielnego dodatku do podatku gruntowego.

(wzór a).

2) Natychmiast po otrzymaniu zawiadomienia (punkt 1) i sumarycznej księgi posiadłości gruntowej 2) (sumaryczną księgę można zastąpić odpisem księgi katastralnej) —, którą się uważa jako księgę podatku na rzecz państwa — wraz z załącznikiem zawierającym listę wykazującą oddzielny dodatek, obniżkę, jakoteż podatki przypadające na grunta państwowe i wojewódzkie, opublikuje zarząd gminy (magistrat) wzgl. właściciel, (przełożony), samoistnego obszaru dworskiego obejmującego nieruchomości kilku właścicieli, w sposób w miejscu zwykle używany, gdzie, kiedy i jak długo zostanie księga podatku na rzecz Państwa do wglądu podatników jawnie wyłożona.

Termin wyłożenia należy, przy uwzględnieniu stosunków miejscowych z uniknięciem niepotrzebnej zwłoki wyznaczyć najdłużej na 14 dni.

3) Zarzuty przeciw ustaleniu księgi podatkowej albo przeciw zawiadomieniom (pkt. 1) należy wnieść na piśmie w prze-

ciągu trzech miesięcy od dnia obwieszczenia księgi podatkowej wzgl. w przeciągu trzech miesięcy po otrzymaniu oznaczonego w punkcie 1) zawiadomienia, a to bezpośrednio do Urzędu Katastralnego albo za pośrednictwem gminnnego poborcy.

Wniesienie zarzutów nie wstrzymuje obowiązku wpłacenia podatku:

4) a) Dłużnikiem podatku jest właściciel wpisany do księgi posiadłości gruntowej (sumarycznej księgi posiadłości gruntowej).

b) Współwłaściciele są wspólnymi dłużnikami.

c) Użytkowca albo dzierżyciel odpowiadają za podatek obok właściciela jako dłużnik solidarny. Tak samo odpowiada solidarnie dzierżawca obok właściciela.

5) Podatnicy mogą zapłacić z góry podatek na cały rok podatkowy.

6) Przeznaczony przez gminy poborca wzgl. właściciel (przełożony) samoistnego obszaru dworskiego obejmującego nieruchomości kilku właścicieli odpowiada osobiście za podatki, które z jego winy nie zostały ściągnięte albo względem których nie jest w stanie udowodnić, iż egzekucja była bezskutecznie przeprowadzona wzgl. wdrożona i musi takowe w kasie uiścić zaliczkowo.

7) Za czynności połączone z ściąganiem podatków przyznaje się gminom (poborcom) wynagrodzenie w wysokości 3% z sum odprowadzonych przez nich do kas skarbowych.

Za Wojewodę Śląskiego
Naczelnik Wydziału.

Objaśnienie.

Państwowy podatek gruntowy wymierza Urząd Katastralny w myśl ustawy o poborze państwowego podatku gruntowego z dnia 21-go maja 1861 r. oraz dodatków do państwowego podatku gruntowego z dnia 15-go VI. 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) oraz § 2 rozporządzenia z dnia 12-go IX. 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 331) wzgl. art. 2 rozporządzenia z dnia 10-go XII 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 121, poz. 697).

Podatek gruntowy składa się:

a) z stawki ustalonej przez Urząd Katastralny
b) z odzielnego dodatku, (tj. 10% — 40% od stawki ad a)
c) 100% nadzwyczajnego dodatku od a) — b)
d) 10% „ „ od stawek od a) — c)
e) 100% dodatku komunalnego tj. od stawki ad a)

TREŚĆ:

1. Przepisy ogólne 3
2. Statut o samoistnym podatku komunalnym od placów budowlanych i gruntów, które uzyskały charakter placów budowlanych przez pociągnięcie linij regulacyjnych ulic i placów 25
3. Statut o samoistnym podatku komunalnym od budynków 29
4. Statut o samoistnym podatku komunalnym od lokali . 37
5. Statut o komunalnej opłacie od umów o przeniesieniu prawa własności na nieruchomości 40
6. Ordynacja w przedmiocie poboru podatku od przyrostu wartości nieruchomości 43
7. Statut o samoistnym podatku komunalnym od spadku i darowizn 47
8. Statut o samoistnym podatku komunalnym od plakatów, szyldów i anonsów 50
9. Statut o samoistnym podatku komunalnym od rozrywek, zabaw i widowisk publicznych 54
10. Statut o samoistnym podatku komunalnym od uzyskanego zezwolenia na sprzedaż trunków alkoholowych i zatwierdzonego zgłoszenia sprzedaży napojów bezalkoholowych 64
11. Statut o samoistnym podatku komunalnym od psów 68
12. Wyciąg z D. U. R. P. z 31. III. 1933 r. Nr. 22, poz. 163, — Ustawa z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy 72
13. Wyciąg z D. U. R. P. z 10. III. 1932 r. Nr. 18, poz. 111, — Ustawa z dnia 28 stycznia 1932 r. o opłatach od publicznych zabaw, rozgrywek i widowisk na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża 98
14. Wyciąg z D. U. R. P. z 30. III. 1935 r. Nr. 22, poz. 129, — Ustawa z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych 103
15. Wyciąg z D. U. R. P. z 12. X. 1934 r. Nr. 89, — Rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 września 1934 r. o spłacie zaległości podatkowych 106

16. Wyciąg z D. U. R. P. z 30. X. 1934 r. Nr. 96, — Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 24. X. 1934 r. w sprawie opodatkowania spadków i darowizn na obszarze Górnośląskiej części Województwa Śląskiego . 109
17. Dodatek komunalny do podatku dochodowego . . . 111
18. Dodatek do podatku przemysłowego 112
19. Dodatek do opłat od świadectw przemysłowych . . 113
20. Podatek od kopalin 114
21. Dodatek do podatku od spożycia, zużycia i produkcji . 115
22. Dodatek do podatku od patentów akcyzowych . . . 116
23. Wyciąg z Monitora Polskiego. Zarządzenie Rady Ministrów z dnia 24 sierpnia 1931 r. o podatku wojskowym 117
24. Odpis z Dz. U. R. P. Nr. 102 z 30. XII. 1933 r. — Rozp. Rady Min. z 27. XII. 1933 r. w sprawie ubezpieczenia od wypadków drobnych producentów rolnych i ich rodzin na obszarze Województwa Poznańskiego i Pomorskiego oraz górnośląskiej części Województwa Śląskiego . . 133
25. Odpis z Dz. U. R. P. pierwsze półrocze 1935 r. — Rozp. Min. Opieki Społ. z dnia 22 grudnia 1934 r., wydane w porozumieniu z Min. Spraw Wewn. w sprawie współdziałania Gmin przy wykonywaniu ubezpieczenia od wypadków drobnych producentów rolnych i ich rodzin 138
26. Odpis z Dz. U. Śl. Nr. 2, rok XIII, z 7 lutego 1934 r. — Rozp. Wojewody Śląskiego z 27. I. 1934 r. w sprawie opłat za prace katastralne na obszarze Województwa Śląskiego. 142
27. Wyciąg z Gazety Urzędowej Województwa Śląskiego Nr. 10 z 15. III. 1934 r. — Zarządzenie w sprawie zastosowania stałej jednostki przy wymiarze i poborze podatku gruntowego tudzież uregulowania postępowania przy ściąganiu tegoż podatku na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego 153